அறிஞர் அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகள்

(வானொலிச் சொற்பொழிவுகள்)

அறிஞர் அண்ணா

பாரதி பதிப்பகம்
108, உஸ்மான் சாலை
தியாகராய நகர்
சென்னை-600 017
த.பெ.எண்: 4984: போன்: 4340205

A. 90340

இதனுள்ளே ... ...

விலை ரூ 15-00

○ Aringnar Annavin Sorpozhivugal ○ Radio Speaches of C. N, Annaduri ○ First Edition: September 1995 Price Rs. 15-00 Published by: Bharathi Pathippagam ○ 108, Usman Road, T.Nagar, Madras 17. Phone : 4340205 ○ Printed at: S. R. Printers, Madras-26. ○

1. மகாத்மா காந்தி

உலக உத்தமர் மறைந்ததால் உள்ளம் நொந்து கிடக்கும் நாம், ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் மொழி கூறிக்கொள்ளும் நிலையிலே இருக்கிறோம். ஒரு கிழமைக்கு மேலாகி விட்டது: இழி குணத்தான், மாநிலம் போற்றும் மகாத்மாவைக் கொலைசெய்து முதல் உலகம் இன்றும் அழுதுகொண்டுதான் இருக்கிறது. அவருடைய மாண்புகளைப் பற்றிப் பேசாத நாடில்லை; எழுதாத ஏடில்லை. எங்கும் கலக்கம்—ஏக்கம்—எவருக்கும் தாங்கொணாத் துக்கம். அதை மாற்ற அவரைப் பற்றிப் பேச முனைகிறோம். ஒவ்வொரு பேச்சும் மீண்டும் மீண்டும், கண்ணீரைக் கொண்டு வரவே உதவுகிறது. மூண்ட தீ அணையவில்லை. துக்கம் தரும் நிலை அது. ஆனால் அவர் புகழ் ஒளி பரவுகிறது. அதை எண்ணு வோம், ஆறுதல் பெற முயற்சிப்போம்.

நாம் அரசுரிமை இழந்திருந்தபோது அவர் பிறந் தார். அவர் மறையும்போது நாம் அரசுரிமை பெற்று வாழ்கிறோம்.

அவர் பிறந்தபோது நமது நாடு உலகிலே இழிவும், பழியும் தாங்கிய நாடாக இருந்தது. அவர் மறைந்திடு வதற்கு முன்னம் மாஸ்கோவிலிருந்து நியூயார்க் வரை யிலே உள்ள சகல நாடுகளிலும், நமக்கு விடுதலையை விளக்கும் விருது பெற்று, தூதுவர்களும் வீற்றிருக்கும் நிலை உண்டாகி விட்டது.

அவர் பிறந்தபோது உலக மன்றத்திலே, நமக்கு இடம் கிடையாது. இன்று நாம் இருந்தால், உலக மன்றத்திலே புதியதோர் பலம் என்று பல நாடுகள் எண்ணும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

அவர் பிறந்தபோது இங்கு தேவைப்படும் எந்தச் சாமானுக்கும், வெளிநாட்டின் தயவை நாடி, ஏங்கிக் கிடந்தோம். இன்று வெளிநாடுகள் நமக்கு சரக்குகளைப்

பெற நம்முடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்வதற்குத் தமது ராஜ தந்திரத்தை உபயோகிக்கும் அளவு மாறு தலைக் காண்கிறோம்.

அவர் பிறந்தபோது கோயில்கள் மூடிக்கிடந்தன. தீண்டாதார் என்று தீயோரால் அழைக்கப்பட்டு வந்த தியாகப் பரம்பரையினருககு அவர் கண் மூடுமுன், மூடிக் கிடந்த கோயில்கள் எல்லாம் திறந்து விடப்பட்டன.

குடித்துக் கிடப்பது மிகச் சாதாரணம்; சகஜம் என்று யாரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்த நாட்கள் அவர் பிறந்த காலம், மது விலக்குச் சட்டம் நடத்தப்படுவதைக் கண்டான பிறகே அவர் மறைந்தார்.

அவர் பிறந்த காலத்திலே, சூரியனே அஸ்தமிக்க அஞ்சும்படியான அளவுள்ளதாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம். அந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதிக்கப்போக்கு அழிந்ததை கண்ட பிறகே, அவர் கண்களை மூடினார்.

அவர் பிறந்த நாட்களிலே, பிரிட்டனிலிருந்து கவர்னர்களும் மற்ற அதிகாரிகளும் இங்கு வந்த வண்ணம் இருந்தனர். அடிமை இந்தியாவை ஆள்வதற்கு. வெளியே அவர்கள் போகும் காட்சியைப் பார்த்துவிட்ட பிறகே உத்தமர் உயிர் நீத்தார்.

இவ்வளவையும் அவர் மந்திரக்கோல் கொண்டோ, யாகூகுண்டத்தருகே நின்றோ சாதிக்கவில்லை. மக்களிடையே வாழ்ந்து மக்களின் மகத்தான சக்தியைத் திரட்டிக் காட்டிச் சாதித்தார். புதிய வாழ்வு தந்தார். புதிய அந்தஸ்து தந்தார்.

இவ்வளவு தந்தவருக்கு அந்தத் துரோகி தந்தது மூன்று குண்டுகள்; சாக்ரடீஸுக்கு விஷம் தந்தது போல.

அவர் சாதித்தவைகள் மகத்தானவை. ஆனால் அவர் சாதிக்க எண்ணியிருந்தவை வேறு பல. அவை மேலும் மகத்தானவை.

நாட்டிலே உள்ள மற்ற கொடுமைகள்...ஜர்திச் சனியன் வறுமை, அறியாமை ஆகியவற்றை அடியோடு களைந்தெறிந்து விட்டு, உலகினர் கண்டு பின்பற்றத்

தக்க முறையிலே உன்னதமான இலட்சியங்களைக் கொண்ட ஓர் சமுதாயத்தைக் காண விரும்பினார். அதற்காக அரும்பாடுபட்டு வந்தார். அந்த நேரத்தில் ஆத்திரத்தால் அறிவை இழந்தவனால் அவர் கொலை செய்யப்பட்டார்.

அவர் கண்ட அந்த நாள் இந்திய வீரர்களைக் கோழையாக்கிவிடக் கூடியது. விவேகிகளை விசாரத்தில் ஆழ்த்தக் கூடியது. முப்பது கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள்—அவர்களின் முதுகெலும்பு முறிந்தது போலிருந்தது. அடிமைச் சுமையினால் நம்பிக்கை தகர்ந்து போயிருந்த நேரம்.

முடிதரித்த மன்னர்களெல்லாரும் ஆங்கில ஆட்சியின் பிடியிலே கோட்டை, கொத்தளம் கட்டிக் காத்தவர்களெல்லாரும் நாட்டை இனி மீட்டிட முடியாது என்றெண்ணி வாட்டமுற்றுக் கிடந்தனர். எப்படியோ ஆட்சி நடக்கட்டும். இதை எதிர்ப்பதோ முடியாத காரியம். எனவே இதற்குப் பயபக்தி—விசுவாசம்காட்டி, ஏதேனும் பலன்பெற்றுக் காலந்தள்ளுவோம் என்று பலர் எண்ணி விட்டனர்.

அவர்களிடம் ஆயுதம் இல்லை—ஆட்சியாளர்களோ ஆயுத பலமுள்ளவர்கள்.

அவர்களிடம் நம்பிக்கை இல்லை. ஆட்சியாளர்களிடமோ நம்பிக்கை, ஆணவமாகிவிட்ட நிலை.

இந்த நிலையிலே தோன்றினார் விடுதலைப்போர் தொடுக்க, யார் அந்தச் சமயத்திலே நாட்டை நோக்கினாலும், நம்பிக்கை துளியும் பிறக்காது. இவர் நம்பிக்கையுடன் பணியாற்றலானார். நாட்டு மக்களிடம் நம்பிக்கை ஊட்டினார். அவர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானார். நானிலத்தின் நன்மதிப்பைப் பரிசாகப் பெற்றார்.

முடியுமா? என்ற சந்தேகத்தை அவர் விரட்டினார். நாடு விடுதலை பெறவேண்டுமா, அல்லவா? என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டார். ஆம்! என்றது அவருடைய தூய்மையான உள்ளம்—உள்ளம் உரைத்ததை ஊரார்க்கு அறிவித்தார். ஊரார் சந்தேகமும் பயமும் கொண்டனர். 'விடுதலை வேண்டும். நாம் மீளவும், கேடு தீரவும், நாம் இனி மனிதராய் வாழவும்,

கட்டாயமாக விடுதலை வேண்டும். ஆனால் நம்மால் முடியுமா?'' என்று கேட்டனர்.

விடுதலை வேண்டும் என்று மனம் கட்டளையிட்டு விட்ட பிறகு மறு கேள்வி ஏது?—அவர் கேட்டார்.

''அவர்கள் பலசாலிகள்''—மக்கள் கூறினர்.

''நாம் பலம் பெற வேண்டும்; பெறுவோம்''—அவர் உரைத்தார், உறுதியுடன்.

''சிறையிலே தள்ளுவார்களே'' — பயத்துடன் கூறினர் மக்கள்.

''தள்ளுவர்—ஆனால் இப்போது உள்ள இடமும் சிறைதான்; அது பெரிய சிறை''—அவர் பதில் சொன்னார் நகைச்சுவையுடன்.

''தடியடி, துப்பாக்கி, தூக்குமேடை, அந்தமான் தீவு என்பன போன்ற எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் அடுத்தடுத்து வரும்''—உரிமைப் போரிலே உள்ள ஆபத்துக்களை அவர் ஒளிக்காமல், குறைக்காமல் கூறினார்.

''இவ்வளவையும் நான் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. மரண பயமின்றி இக்காரியத்திலே ஈடுபடத் தீர்மானித்துவிட்டேன் - ஆயுத பலத்தை நம்பி அல்ல, மன உறுதியை நம்பி - நாம நமது பிறப்புரிமைக்காகப் போராடுகிறோம். இது தர்மம் என்ற பலத்தை நம்பிப் போரைத் தொடுக்கிறேன்'' என்றார்; தொடுத்தார். வயலோரத்திலிருந்து வாட்டமுற்ற உழவன் முதற்கொண்டு, வசீகர வாழ்விலே இருந்து வந்த சீமான் வீட்டுச் செல்லப்பிள்ளை வரையிலே, அவர் முகாமில் வந்து குவிந்தனர்.

வேறு நாடுகளிலே விடுதலைப்போர் தொடுத்தவர்கள் இரகசியமாகவோ, பகிரங்கமாகவோ, சொந்தத்திலேயோ வேறுநாட்டின் துணைகொண்டோ, இராணுவத்தைத் திரட்டுவது; போர்ப்பொருளைக் குவிப்பது; மறைந்திருந்து தாக்குவது சதிசெய்வது என்ற பல முறைகளைக் கையாண்டனர். தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக இவை யாவும். எனவே, சரியா? தவறா? என்ற கேள்விக்கு இடம் இல்லை என்றனர்.

உலக வரலாற்றிலேயே முதன் முறையாக இந்தத் திட்டம் வேண்டாம் என்று ஒதுக்கிவிட்டுப் புதியதோர்

தத்துவத்தைக் கொண்ட திட்டத்தை, ஆயுதமின்றி இரகசியமின்றி, வெளிப்படையாகத் தூய்மையுடன் விடுதலைப்போர் நடத்தலானார்; அதிலே வெற்றி கண்டார்.

அந்த வெற்றி வீரனுக்கு - வெறியன் தந்த பரிசு மூன்று குண்டுகள் - அடிமைகளின் விடுதலையைப் பெற்றுத்தந்த ஆபிரகாம் லிங்கன்மீது ஆங்கோர் வெறியன் குண்டு வீசியது போல.

இவ்வளவு பெரிய துணைக் கண்டத்துக்கு விடுதலையை வாங்கித் தந்தவர். நாட்டு மக்களின் ஏழ்மைக் கோலத்தைக் கண்டார் - கருத்திலே அக்காட்சி கலந்து, அவர், அவர்களில் ஒருவராகவே வாழலானார். ''எல்லாம் மாயம்; உலகமே இந்திர ஜாலம்'' என்று உபதேசிக்கும் குருமார்கள் தங்கப்பாதக் குறடும், வைரம் இழைத்த குண்டலங்களும் அணிந்து கொண்டிருக்கக் கண்ட மக்கள், முன்பு எவ்வளவு சுகமும் வசதியும் நினைத்தால் பெறுவதற்கு உரிமையும் வாய்ப்பும் பெற்றிருந்தும் ஏழை வாழ்வை நடத்திட உத்தமர் உலவினார் மக்களின் மனம் என்னென்ன எண்ணியிருக்கும்; குண்டலமணிந்த குருமார்களையும், குறுந்தடி பிடித்து உலவிய உத்தமரையும். ஏககாலத்தில் கண்டபோது, ''கண்டறியாதன கண்டோம்''. என்று களித்தனர். காதகனுக்குக் கண்ணிலேயும் கருத்திலேயும் கடு விஷம்- அவன் காணச் சகிக்கவில்லை இந்தக் காட்சியை கொன்றான் - உத்தமரை அருளொழுகும் கண்ணுடையவர் என்று மக்கள் கூறக்கேட்டும் ஏசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த வஞ்சகர் போல.

அவரைக் கொன்றானே கொடியோன். அப்பொழுது அவர் மனதிலே இருந்து வந்த எண்ணங்கள் யாவை என்பதை எண்ணும்போதுதான், நாம் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது விளங்குகிறது. கல்லும், கட்டிகளும், காகிதக் குப்பையும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற கலம் கவிழ்ந்ததால் நஷ்டம் என்ன? முத்துப் பவளமும் முழுமதி போன்ற துகிலும், பிறவும் கொண்டு செல்லும் கலம், கடலிலே மூழ்கி விட்டால், நஷ்டமும், மனக்கஷ்டமும் நெஞ்சை வெந்திடச் செய்யுமல்லவா? அதுபோல காந்தியாரைக்

கயவன் கொன்றபோது அவருடைய மனதிலே அருமையான திட்டங்கள், நாட்டுக்கு நலன் தரும் புதிய முறைகள் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. அதை எண்ணும்போது தான் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் இந்தச் சம்பவம் என்பது விளங்குகிறது.

விடுதலை பெற்றுத் தந்ததோடு வேலை முடிந்தது என்று அவர் முடிவு கட்டவில்லை. நாட்டை மீட்கவேண்டும் - நல்லாட்சி அமைக்கவேண்டும் - மக்களை நல்லவர்களாக்க வேண்டும் - வீரம் - தீரம் -, விவேகம், மூன்றையும் விரும்பினார் - மக்களை - நல்லவர்களாக்க வேண்டும் என்பதே அவருடைய இறுதி இலட்சியம். நல்ல மனிதர்களால்தான் நல்லாட்சி நடத்த முடியும். நாட்டுக்கும் விடுதலை கொடுத்து மக்கள் நல்லவர்களாகாமல், கொலை பாதகர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், ஆதிக்க வெறியர்கள், ஆள் விழுங்கிகள், ஆஷாடபூதிகள் ஆகியோரின் ஆதிக்கம் அழிந்து படாதிருந்தால், விடுதலையால் என்ன பலன்? வேடனிடமிருந்து மீட்டுவந்த புள்ளிமானை, வேங்கையின் முன்பு துள்ளி விளையாடவிடுவதா?

அதை எண்ணினார்; நாடு விடுதலை பெற்றதும் நல்லாட்சி அமைக்கும் வழிவகை கூறி அந்தப் பொறுப்பை உடனிருந்தோரிடம் தந்தார். மக்களை நல்லவர்களாக்கும் நற்பணி புரியலானார்.

நல்ல மனிதர்களெல்லாரும் திடீர் திடீரென்று பொல்லாத செயல்புரியக் கிளம்பியது கண்டார். மனம் மிக நொந்தார். மனிதனுக்குள் இருக்கும் மிருகம் வெளிப்படக்கண்டு மிகவும் வேதனைப்பட்டார். இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றியாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்துப் பணிபுரியலானார். அந்த அரும்பணியாற்றுகையிலே தான் அநியாயமாய் கொல்லப்பட்டார்.

நாட்டை மீட்க ஒரு ரணகளச் சூரரையும், நல்லாட்சி அமைக்க பல கலைவாணரையும், மக்களை நல்வழிப்படுத்த அறநெறி கூறுவோரையும் நாடியாக வேண்டும். எந்த நாட்டுக்கும் அனைவரும் ஏககாலத்தில் கிடைக்கமாட்டார்கள். ஒரு தலைமுறையிலே வீரன் விடுதலை வாங்கிதருவான். மற்றோர் தலைமுறையிலே நிபுணர் தோன்றி நல்லாட்சி அமைப்பார்.

பிறிதோர் சமயம் பேரறிஞர் தோன்றி மக்களுக்கு நல்வழி காட்டுவார்.

உத்தமர் காந்தியாரின் உள்ளமும், இந்த மூன்று பண்புகளையும் ஏக காலத்தில் ஒன்றுக்கொன்று குறையாத அளவில் கொண்டு இருந்தது. மூன்று தலைமுறைகள்—மூன்று தனித் தனித் தலைவர்கள் கொள்ளவேண்டிய குணத்தை அவர் ஒருவர் கொண்டிருந்தார். உலக வரலாற்றில் இதற்கு வேறு ஈடு கிடையாது.

விடுதலை வாங்கித்தந்தவர்கள் உண்டு;
போர்த்திறனால்!
நல்லாட்சி நிறுவியவர்கள் உண்டு
அறிவின் மேம்பாட்டினால்!
மக்களை நல்லவர்களாக்கினவர்கள் உண்டு
தூயமையினால்!

மூன்று அருப்பணிகளையும் ஒரு சேரச் செய்த ஒப்பற்ற சிறப்பு உத்தமர் காந்தியார் ஒருவருக்கேதான் உண்டு.

நாடு விடுதலை பெற, அன்னியருடன் போராட வேண்டியிருந்தது. போராட்டங்கள் செய்தார், வெற்றி பெற்று நாட்டுக்குச் சிறப்பை வாங்கித் தந்தார்.

நல்லாட்சி நிறுவுவதற்காகத் திட்டங்களை நிபுணர்களைக் கொண்டு தீட்டவேண்டும். அந்தக் காரியத்தை நடத்த அகிலம் அறிந்த பண்டித நேரு இருக்கிறார் என்ற களிப்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டார்.

மக்களை நல்லவர்களாக்குவதற்கு அவர்கள் மனதிலே உள்ள மாசுகளைப் போக்கவேண்டும். மக்கள் மனதிலே பல காலமாக மூண்டுபோய்க் கிடக்கும் மத வெறி, அதன் கிளைகளான பேதபுத்தி வகுப்புத் துவேஷம், கொடுமை ஆகியவைகளைக் களைந்தாக வேண்டும். மக்கள் மனதிலே குரோதத்தை துவேஷத்தை சுயநலத்தைத் தூவும் முறையிலே உள்ள போதனைகளை, ஏற்பாடுகளை, எண்ணங்களை அகற்றியாகவேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார்.

இந்து மதத்திலே ஏறிப்போய் ஊறிப்போயிருந்த கேடுகளைத் தமது பரிசுத்த வாழ்க்கையாலும், தூய்மை

யான உபதேசத்தாலும் புதிய விளக்க உரைகளாலும் நீக்கும் காரியத்தில் ஈடுபடலானார். அன்புநெறி தழைக்கவேண்டும் என்றார். இவன் இந்த மதம், அவன் அந்த மதம் என்று குரோதம் கொள்ளாதீர் என்றார். இது பெரிது இன்னொன்று தாழ்ந்தது என்று எண்ணா தீர் என்றார். தீண்டாமையை போக்க வேண்டும் என்றார். அமளிக்கிடையே நின்று படுகொலைகள் நடை பெற்ற இடத்திற்கெல்லாம் சென்று கூறிவந்தார்.

மிக மிக எளிய வாழ்க்கையில் இருந்துகொண்டு, இன் சொல் பேசி, எந்த முறையையும் ஐதீகத்தையும் ஒரே அடியாக ஒழித்துவிடும் புரட்சித் திட்டமும் கூறாமல் மக்களை நல்லவர்கள் ஆக்கும் அளவுக்குப் பழைய முறை களிலே உள்ள தூசு தட்டி, மாசு போக்கி பயனுடைய மனித மேம்பாட்டுக்கு உதவக்கூடிய ஏற்பாட்டினைச் செய்யவேண்டுமென்று பாடுபடலானார். இதற்கு அவ ரைக் கொலை செய்தான் மாபாவி. எண்ணும்போதே நெஞ்சு பதறுவது மட்டுமல்ல; இவருடைய இன்சொல் முறைக்கே மதவெறி இவரைப் பலிகேட்டது என்றால், நாட்டிலே தலைகீழ் மாற்றம், செங்கோல், ஜபமாலை இரண்டும் செலுத்தும் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றை ஒழிக்க வேண்டுமே இனி. நமது நாட்டில் அப்போதுதான் தன் னாட்சி நல்லாட்சியாக முடியும். அந்தக் காரியம் செய் யும்போது உத்தமர் உயிரைக் குடித்த மத ஆதிக்க வெறி உலவுமானால் எத்தனை கோட்சேக்கள் கிளம்புவரோ என்பதை எண்ணும்போதே நெஞ்சு திடுக்கிடுகிறது.

மக்களை நல்லவர்களாக்கவேண்டுமானால் அவர் கள் மனத்திலே உள்ள மாசு, மதவெறி ஜாதி ஆணவம், சுயநலம், ஆதிக்க எண்ணம் ஒழிந்தாக வேண்டும் என்று பேசி வந்த போதும்—நாட்டை மீட்கவேண்டும் என்று அவர் அன்னியருடன் போரிட்டபோதும் கிளம்பாத பயங் கரச் சக்தியொன்று கிளம்பியது கோட்சே உருவில். அது தான் மத ஆதிக்கவெறி; அதனால் கொலையுண்டார்.

தோட்டத்தை மண்மேடாக்கியவனிடமிருந்து மீட்டு, அதைப் புன்னகைப் பூந்தோட்டமாககுவதற்காக அழகிய மலர்ச் செடிகளுக்கான விதைகளைத் தூவ அங்கு சென்ற போது புதருக்குள்ளிருந்த பாம்பொன்று வந்து கடித்துக்

கொல்வதுபோல், நாட்டை மீட்டு நல்லாட்சி அமைத்து, மக்களை நல்லவர்களாக்குவதற்காகக் கருத்தைப் பரப்பும் போது கோட்சே கிளம்பினான். இந்தப் பழியைத் துடைத்தாகவேண்டும். பாரெங்கும் பேசுவர், நாட்டை மீட்டுத்தந்த உத்தமனை உள்நாட்டு மத ஆதிக்கவெறி கொன்றது என்று.

மேட்டினைப் பூந்தோட்டமாக்க விதை கொண்டு வந்த வேளையில் பாம்பொன்றினால் இறந்த தோட்டக்காரனைக் கண்டு புலம்புவதும், பாம்பை அடித்துக் கொல்வதும் மட்டுமல்ல குடும்பத்தாரின் கடமை. இறந்து கிடப்பவரின் கரத்திலே உள்ள விதையை எடுத்துப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதான். பிறகு அவைகளைத் தூவி 'இங்கு பூந்தோட்டம் காணவேண்டும். அவர் மறைந்தார் விதையோ இருக்கிறது—இதோ, இதைத் தூவுவேன் இதோ இருக்கிறது; பூந்தோட்டம் காண்பேன்; அந்த உருவில் அவரைக் காண்பேன்; அந்த மணத்திலே அவர் பெருமை தெரியக்கண்டு மகிழ்வேன்—அவர் செய்துவந்த பணியை நான் மேற்கொள்வேன்; என்று கூறவேண்டும். மறைந்த உத்தமர் மத ஆதிக்க வெறியால் கொல்லப்பட்டார். அந்தக் கொடும்பாம்பை ஒழித்தாகவேண்டும். அவர் அனைவரும் ஒன்று எனும் அன்பு மார்க்கக் கருத்தைத் தூவி வந்தார். அதை நாம் செய்து முடிப்போம் என்பதே நமது உறுதியாக இருக்க வேண்டும்.

புத்தர் காலத்திலே நடந்தேறியது போல, புதியவழியைக் கொள்வோம் என்ற உறுதி கொண்டு உழைப்பதே நாம் அந்த உத்தமருக்கு எழுப்பக்கூடிய நிலையான ஞாபகச் சின்னம்.

2. தீண்டாமை

(ஆலயப் பிரவேசம்)

தமிழ் நாட்டிலே எங்கு பார்த்தாலும் சிற்பிகளின் சிந்தனையைச் சிறப்புற விளக்கிடும் எழில்மிகுந்த கோயில்கள் உள்ளன. முடியுடை மூவேந்தர்களும் பல்லவரும் கட்டிய ஆலயங்கள்-அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்புகள் மகிமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன, பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் என்று புகழப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஒவ்வொரு அற்புதம் கூறப்படுகிறது. தாயுமானார், தயாபரர், தீராத வல்வினையைத் தீர்த்தவர், தில்லையில் திருநடனம் புரிபவர், திருவரங்கத்து அண்ணல் என்று பெயரினாலேயே பொருட்செறிவும் வைத்துப் பேசப்படுகிறது. பாடல் கேட்டுக் கதவு திறக்கப்பட்ட கோயில், படிக்காசு கிடைத்த கோயில், தூது சென்ற தலம் என்று பல்வேறு மகிமைக் கதைகள் கூறப்படுகின்றன.

அதாவது, ஆலயங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அவைகளில் அழகும் மகிமையும் பேசப்படுகின்றன. அங்கு சென்று சேவிப்பது இகபரசுகம் தரும் என்று பேசப்படுகிறது. கோயிலில்லா ஊரிலே குடியிருக்க வேண்டாம் என்பது பழமொழி. திருக்கோயிலை வலம் வராத கால் என்ன காலோ, ஐயனைச் சென்று காணாத கண் என்ன கண்ணோ என்ற பஜனைகள் நடக்கின்றன. தூய்மையின் இருப்பிடம் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வளவு கூறிவிட்டு ஏடுகளை இதற்காகக் குவித்துவிட்டு, இறைவனின் இல்லங்களை எங்கும் எழுப்பிவிட்டு, அவற்றின் அருமை பெருமை அங்கு போக வேண்டியதன் அவசியம் போனால் ஏற்படும் பலன் ஆகியவற்றைப் பாட்டாகவும் கூத்தாகவும் படமாகவும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டு, கேட்டதும் மக்களுக்கு ஓர் ஆவல்—பற்று—பாசம்—ஏற்படும்படி செய்துவிட்டு. ஆசையைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டு வீணையை மீட்டத் தொடங்கியதும் இசை கேட்க வருப

வனின் காதுகளை அடைப்பதுபோல, எழில்மிகு சித்திரத்தைத் தயாரித்துக் காண வாரீர் என்று அனைவரையும் அழைத்து, காணவரும் சிலரின் கண்களைக் கட்டியிருப்பது போல, பழச்சாற்றின் இனிப்பைக் கூறிக் கொண்டு, பருகக் கொஞ்சம் தருக என்று கேட்பவனை விரட்டுவதுபோல—ஆலயங்களுக்கு மகிமையும் பலனளிக்கும் சக்தியும் இருப்பதாகக்கூறிவிட்டு, அங்குவரக் கூடாது—நுழையக்கூடாது என்று சிலரை அல்ல. ஏறக்குறைய எட்டுக்கோடி மக்களைத் தடுத்துவிடுகிறோம். இன்று நேற்றல்ல, தலைமுறை தலைமுறையாக. அவர்கள் ஏதோ குற்றம் செய்ததற்குத் தண்டனையாக அல்லது—அவர்கள் தமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையாக. நம்மைத் தண்டிக்கும சக்தியைப் பெறாத ஒரே காரணத்தால் இதுமுறையா—நீதியா—தருமமா... நெடுநாட்களுக்குச் செல்லுமா— இவை கேள்விகள் அல்ல-எண்ணத்தில் கபடமில்லாத எவருக்கும் இருக்கும் இதயத் துடிப்புகள்.

பொருளைக் காட்டிமறைப்பார் குழந்தைகளிடமிருந்து ஏற்றோர். நாமோ புனித ஸ்தலங்களில் பெருமையைக் கூறி பூட்டிவிடுகிறோம். அங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக மக்கள் வரக்கூடாது என்று: ஏன்? முடிந்தது செய்து வந்தோம் என்பதுதான் உண்மையான காரணம். மற்ற காரணங்கள்—மனதிலே எழும் அலைகள், உண்மையல்ல.

பயனும் பெருமையும் இருப்பதாகவும் ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட்டு, அதே இடத்துக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கூட்டத்தினரை மட்டும் நுழையக்கூடாது என்று சொன்னால், எவ்வளவு வேதனை இருக்கும். கூறும் நமக்கு எவ்வளவு கடினமான மனது இருக்கவேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். இன்றிரவு உங்கள் கையை மூடிக்கொண்டு, உங்கள் வீட்டுக் கொஞ்சுமொழிக் குழந்தையைக் கூப்பிட்டு, "தம்பி! கைக்குள்ளே ஒரு அருமையான வஸ்து இருக்கிறது— பளபளப்பானது... யாருக்கும் கிடைக்காது' என்று கூறுங்கள். குதித்துக் கொண்டே அந்தக் குழந்தை "அண்ணா, அதை எனக்குக் கொடேன்'' என்று கொஞ்சிக்கேட்கும்போது 'ஊஹும்-தரமுடியாது. உனக்கல்ல அது; தரமாட்டேன்' என்று கூறிப் பாருங்கள். நீங்கள் படுகிற பாடு

தெரியும்: எத்தனை கிள்ளுமோ, எவ்வளவு மல்லுகளோ அழக்கூடச் செய்யும் குழந்தை. அம்மா, அவசரமாக ஓடி வந்து குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு, 'பொல்லாத விளையாட்டு' என்று கூறி, நமது கரத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் ''குழந்தையை ஏமாற்றா தீர்கள்'' என்று கோபிப்பார்கள்.

குடும்பத்தைப் பொருத்தமட்டிலே இதிலே ஒரு வகைக் குதூகலம்கூட இருக்கும். குழந்தையின் உள்ளத்திலே எவ்வளவு வேதனை ஏற்பட்டிருக்கும் தெரியுமா?

குழந்தையின் மனமே இப்படி. நாம் செய்துவரும் கொடுமை எட்டுக்கோடி மக்களுக்கு. இறைவனின் இல்லத்தின் அருமைதனைக் கூறிக்கொண்டே, ''அந்த இடத்தில் மட்டும் நீ வரக்கூடாது'' என்று கூறுகிறோம். சரியா என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

பக்தர்களைப் பரமன் வாழும் இடத்துக்குச் செல்லவொட்டாது தடுப்பது. சேயைத் தாயிடமிருந்து பிரிப்பதுபோன்ற பாதகமென்று இதோபதேசம் செய்து பார்த்தாயிற்று.

இந்து மார்க்கத்தில, இந்நாள் இருக்கும் இந்தத் தீண்டாமை, அந்நாளில் ஆன்றோர் வாழ்ந்த விதம் வேறு; சான்றோரெல்லாரும், தீண்டாமையைக் கையாண்டதில்லை என்று விளக்கம் கூறியாகி விட்டது.

எந்த இந்து மதத்திலே அந்த மக்கள் இருப்பதாகக் கூறி பெருமைப்பட்டு, புள்ளி விவரம் காட்டிப் பூரிக்கிறோமோ, அதே மதத்திலிருக்கும் மக்களை, மதத்தின் ஊற்றாகக் கருதப்படும் கோயிலிலே அனுமதிக்காதிருப்பது. ஆற்ற முடியாத — மனப் புண்ணை ஏற்படுத்திவிட்டது. இதனை ஆற்றிக் கொள்ள அந்த மக்களில் பலர் சிலுவைச் சூரணமோ. இஸ்லாமிய முறையையோ நாடுகின்றனர். இந்த சமுதாயம் குறைந்து வருகிறது என்று யூகம் கூறியாகி விட்டது.

வீரம். தியாகம், கடமை, பக்தி எனும் பல்வேறு உணர்ச்சி நரம்புகளை மீட்டிப் பார்த்தாகி விட்டது.

நந்தனாரை திருப்பாணாழ்வாரை மக்களுக்குக் கவனப்படுத்தியாகிவிட்டது.

"ஆவுரித்துத் தின்று உழலும் புலையரேனும், அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும் தெய்வமாமே" என்று பாசுரம் பாடிப் பார்த்தாகிவிட்டது.

வேறு நாடுகளிலே, தேவையில்லாத தீங்கு தருவதான முறையை மாற்ற எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை விட, இங்கு நம் நாட்டில், நீண்டாமை ஒழிப்புக்காகவும் திருக்கோயில் திறப்புக்காகவும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி மிக அதிகம்.

"ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்! உயர் ஜன்மம் இந்தத் தேசத்தில் எய்தினர் ஆயின்: வேதியர் ஆயினும் ஒன்றே! அன்றி வேறு குலத்தவர் ஆயினும் ஒன்றே" என்ற பாடலை எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரம் மேடைகளில் பாடிக்காட்டியாகிவிட்டது.

வியாசரின் உண்மைக் கருத்து, பராசரரின் பரந்த நோக்கம், வேதத்தின் சாரம், உபநிஷத்தின் உண்மை என்று தத்துவார்த்தங்கள் பேசிப் பார்த்தாகிவிட்டது.

எத்தனை மாநாடுகள்-எவ்வளவு அறிக்கைகள்... சத்தியாக் கிரகங்கள்—உண்ணா விரதங்கள் கிளர்ச்சிகள் இந்த மாசு துடைக்க ஏற்பட்டன. ஏற்பட்டும். ஆம்! பெரு மூச்சுடன்தான் பேசித் தீரவேண்டியிருக்கிறது. மதுரை மீனாட்சி அம்மனைக் காணமுடிகிறது. அரங்க நாதரைச் சேவிக்கமுடியாது. பழனியாண்டவரைப் பார்க்கமுடியும்; திருமலையப்பனைத் தரிசிக்கமுடியாது. நந்தனுக்கு முக்தி தந்த தில்லைச்சபேசன் பெருமையை நவரசங்களுடன் எடுத்துக் கூறவாரேயன்றி அவரைக் காணமுடியாது. பரிதாபம்! மக்களிடை காட்டிய பேத உணர்ச்சி, இன்று கடவுள் வரை சென்றுவிட்டது. காண அனுமதிக்கும் சாமி சில; காணக்கூடாத கடவுள் சில என்னும் நிலைமை வந்துவிட்டது. ஏன்? யார் யாரைக் கேட்பது?

அறிவு. ஆண்மையைப் பார்த்துக் கேட்கவேண்டிய அவசியமான, அவசரமான கேள்வி இது.

இடையிடையே, சில இடங்களில் சில கோயில்கள் திறந்து விடப்பட்டன என்று செய்தி வெளிவரக் காண்கிறோம். ஆந்திர நாட்டவரும், சட்டசபை அங்கத்தினர் பி, எஸ். மூர்த்தி என்பவர், ஆதிதிராவிடரைத் திருப்பதி

மலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போவதாக அறிவிக்கிறார். வைதிகர்கள் எதிர்க்கத்தான் எண்ணுகிறார்கள்: ஆனால்,

இன்று அத்தப் பழைய நாள் பரபரப்பும்பதைபதைப்பும் இல்லை. ஆனால் பழையநாள் கோட்பாடுகளின் படியே நடக்க வேண்டும். என்று எண்ணும் வைதிகர்களின் மனப்பான்மை அடியோடு மாறிவிட்டது என்று கூறிவிட முடியாது.

திகைப்பு, திகில் தடுத்தே தீரவேண்டுமென்ற போக்கு. இதனால் சர்வநாசம் சம்பவிக்குமோ என்ற சஞ்சலம் இன்று குறைவு; குறைந்துகொண்டு வருகிறது. ஆனால் அடியோடு மனமாறுதல் ஏற்பட்ட பிறகுதான் ஆலயப்பிரவேசம் சாத்தியமாகும் என்று கூறுவது ஆண்மை. அன்பு அவருடைமை ஆகாது. எனவே, சட்டம் தேவை, அதை விளக்க ஒரு பிரச்சார திட்டம் தேவை—அவசரமாகத் தேவை.

ஆலயங்களில் முன்னாள் இந்நாள் நிலைமை; அதனால் ஏற்படும் பலன்: யாராருக்கு எந்தெந்த வகையான பலன் உண்டாகிறது என்பவை, தனிப் பிரச்சினைகள்.

அதுபோலவே. ஆதிதிராவிடர்கள் முன்னேற, ஈடேற என்னென்ன வழி; ஆலயபிரவேசம் ஒன்று மட்டும் அவர்களின் கஷ்டத்தைப் போக்கிவிடுமா என்பவையும் தனிப்பிரச்சினைகள்.

இப்போது நான் கூறுவது, இந்தத் தனிப்பிரச்சினைப்பற்றி அல்ல. இந்நாட்டிலே ஆலயங்கள் உள்ளன ஆதிதிராவிடர்களும் இருக்கின்றனர்.

ஆலயங்களிலே நாம் போகலாம். அவர்கள் வரக்கூடாது என்று நாம் கூறுகிறோம். நாமோ யாரை ஆலயங்களுக்குள் வரக்கூடாது என்று தடுக்கிறோமோ அவர்களைத் தாய் நாட்டு மக்களென்றும், சகோதரர்கள் என்றும் கூறுகிறோம். நாட்டு மக்களின் கணக்கைப் பற்றிப் பெருமையாக 40 கோடிப் பேர் நாம் என்று பேசும் போது, ''கிட்டே வராதே எட்டி நில்'' என்று கூறித் தடுக்கிறோமே! அவர்களின் தொகை 8 கோடி என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். ஐந்தில் ஒரு பாகம்

''அல்ல என்றுதான் தெரிகிறது. ஆனால்...'' என்று பேனே பதில்.உக கேட்[illegible]கள்?

ஆலயங்களிலே பல வகையான சீர்திருத்தம் வேண்டும். என்று பேசுபவர்களேகூட, அங்கு ஆதி திராவிடர்கள் வருவதைத் தடுக்கிறார்கள்.

அதுபோலவே, ஆதித்திராவிடர்களுக்குக் கல்வி சுகாதாரவசதி செய்து தரவேண்டுமென்று அன்புடன் பேசத் தயாராக இருப்பவர்கூட, அவர்களுக்குக் கோயில் பிரவேசம் கூடாது என்று பேசுகின்றனர்.

இந்த விசித்திர மனப்பான்மைக்குக் காரணம் இருக்கிறது. அர்த்தமற்றதல்ல இந்தப் போக்கு.

உபகாரம் செய்யச் சம்மதிக்கிறார்கள்; உரிமையைத் தருவது என்றால் சங்கடப்படுகிறார்கள். உபகாரம் செய்வது சுலபம். உரிமையைத் தருவது கஷ்டம். உபகாரம் செய்வதிலே காட்டவேண்டிய தியாகஉணர்ச்சி குறைவு. தீரமும் குறைவுதான்—ஆனால் உரிமையைத் தருவதற்குத் தியாக உணர்ச்சியும், தீரமும் அதிகமாகத் தேவை.

உபகாரத்தைப் பெறுபவருக்கும் தருபவருக்கும் இடையே ஏறத்தாழ, அடிமை - எஜமானன் என்ற நிலைமைதான் இருக்கும். உரிமை தருவது, பெறுவது என்பது இந்த நிலை அல்ல. இருவருக்கும் சமநிலை, சம அந்தஸ்து ஏற்படச் செய்கிறது. உபகாரம், ''ஐயோ பாவம்'' என்ற உணர்ச்சியின் விளைவு. உரிமை, ஏன்? என்ற முழக்கத்தின் விளைவு. எனவேதான் சம்மதிப்பதில்லை. தீண்டாமை முறை உரிமையைப் பறிக்கும் சூது.

தீண்டாமை - எவ்வளவு வேதனையான வேடிக்கை இது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

கெட்ட பொருளைத் தொடக்கூடாது. குப்பைக் கூளம் நாற்றப்பொருள், ஆகியவைகளிடம் நிச்சயமாகத் தீண்டாமை அனுஷ்டிக்கத்தான் வேண்டும். அக்கினித் திராவகம், வெடி குண்டு, விஷம், சீறும் நாகம், கொட்டும் தேள் இன்னும் பலப்பல உண்டு, ஆபத்துத் தரக்கூடியவை. அவைகளைத் தீண்டாதிருக்க வேண்டும். நியாயம் அது. ஆனால் பலகோடி மக்களை, தாய்நாட்

மலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போவதாக அறிவிக்கிறார். வைதிகர்கள் எதிர்க்கத் [illegible] ணுகிறார்கள் [illegible] [illegible] அனுஷ்டிப்பது [illegible]வளவு வேதனை? எவ்வளவு அர்த்தமற்றது என்பதை எண்ணிப்பார்க்கும் எவரும், ''இனியும் அக்கொடுமை இருக்க வேண்டும்'' என்று வாதாட முடியாது - தீண்டாமையால் இன்ன நலன் விளைந்தது - விளைகிறது - விளையும் என்று கூறவும் முடியாது. அதற்கு மாறாகத் தீண்டாமையால் ஏராளமான கேடுகள் விளைந்திருப்பதைக் காட்டமுடியும் விவரமாகக்கூட விளக்க வேண்டியதில்லை. எட்டுக்கோடி பேர் உள்ளனர் தீண்டாதார். இவ்வளவு பேர்களுக்கும் மனப்புண் உண்டாக்குகிறோம். இதைவிட வேறு கேடு என்ன வேண்டும்?

தயை, தர்மம், அன்பு நேசம் முதலிய பண்புகள் நாட்டு மக்களிடமே வளரவேண்டும். அதுதான் அவர்கள் நாகரிக வாழ்வு வாழ்கிறார்கள் என்பதற்கு அடையாளம் என்றெல்லாம் அறிஞர்கள் கூறக்கேட்டு, அகமகிழ்கிறோம். விவேகானந்தரின் உபதேசந்தைப் புகழ்கிறோம். வடலூர் இராமலிங்கரின் சமரச சுத்த சன்மார்க்கத்தை வாழ்த்துகிறோம். இராஜாராம் மோகன் ராய், தயானந்தர் ஆகியோருக்கு விழா நடத்துகிறோம். நம்முடைய நாட்களிலேயே ஹரிஜன நிதிக்குப் பணம் கூடத் தருகிறோம். ஆனால் தீண்டாமையை அறவே ஒழிக்கவேண்டும் வாரீர் என்று அழைத்தால் தர்மம், தயை, அன்பு, நட்பு, முதலிய குணங்களெல்லாம், ஓட்டுக்குள் மறைந்து கொள்ளும் ஆமைகளாகி விடுகின்றன. எங்கிருந்தோ கிளம்பி, வைதிகம் என்னும் நாகம் சீறுகிறது அதை அடக்க அறிவாயுதம் வேண்டும்.

கள்ளக் கையொப்பக்காரன் கரம் கூப்புகிறான்—விபசாரி விசேஷ அபிஷேகம் செய்விக்கிறாள். குடிகெடுப்பவன் கும்பாபிஷேகம் செய்கிறான். கொள்ளை லாபமடித்தவன் வெள்ளி ரிஷபம் செய்து வைக்கிறான் ஒழுக்கக் குறைவு உள்ளோர், அழுக்கு மனம் படைத்தோர், இழுக்கான வழி செல்பவர்கள் ஆலயங்களிலே நுழைய முடியாதபடி தடை உண்டா? இல்லை.

ஆனால், ஆதிதிராவிடரை மட்டும், ஆலயத்துக்கு வரக்கூடாது என்று தடுக்கிறோம்—நியாயமா?

"அல்ல என்றுதான் தெரிகிறது. ஆனால்..." என்று தானே பதில் கூறுகிறீர்கள்?

ஆனால் .., ஆனால் என்று அநேக காலமாகக் கூறி வந்தாகிவிட்டது; நண்பர்களே, ஆனால் என்பதை மறந்து, "ஆகையால் தீண்டாமை கூடாது. ஆலயப் பிரவேசம் அவசியம்தான்" என்று அச்சத்தை விட்டுத் தீர்ப்பளியுங்கள்.

ஆனால்......என்று நெகிழ்ந்த நிலையிலேதான் மக்கள் பேசுகிறார்கள்; அதற்கு அர்த்தம், கோவிலுக்குள் தீண்டாதாரை விடக்கூடாது என்பதல்ல, ஆனால் சர்க்கார் சட்டம் செய்துவிடட்டுமே என்று தான் மக்கள் கூறுகிறார்கள் என்று சர்க்கார் எண்ண வேண்டும்' மக்களின் மனம் இன்று அத்தகைய சட்டமே தேவைப் படாத அளவு பண்படவில்லை. ஆனால் அத்தகைய சட்டம் வருவதைத் தடுத்தே ஆகவேண்டும் என்ற மன நிலை இல்லை. இந்த சமயந்தான் கோயில் நுழைவுக்கான சட்டம் செய்யும் சரியான சமயம் என்று சர்க்காருக்குக் கூறுகிறேன் - பிரஜை என்ற முறையில்.

3. சமதர்மம்

சமதர்மம் - ருசிகரமான வார்த்தை - நாட்டிலே இன்று பலராலும் பேசப்பட்டு வரும் இலட்சியம். பலராலும் என்றால் உண்மையிலேயே அந்த உயர்ந்த இலட்சியத்தின்படி சமூகம் திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும். மக்களுக்குள் எந்தக்காரணங் கொண்டும் பேத உணர்ச்சியோ. அதனாலான கேடுகளோ இருத்தல் கூடாது. வாழவேண்டும், பிறர் வாழ்வைக் கெடுக்காமல் என்ற சிறந்த நோக்கங்கொண்டவர்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டிலேயுள்ள காட்டு ராஜாக்கள்கூட பேசத் தலைப்பட்டு விட்டனர்.

'நாம் அனைவரும் சமம் என்பது உறுதியாச்சு. என்னும் கவிதை நடையிலே மட்டுமல்ல;'அவனும் மனுஷன் தானேய்யா அவன் என்ன தலையில் கொம்பு முளைத்தவனா'' என்று தெருக்கோடி பாஷையில்கூட.

சமத்துவமாக வாழவேண்டும் என்ற பேச்சை ஒவ்வொருவர் பேசும்போதும், ஒவ்வொரு விதமான பொருள் இருக்கிறது.

முடிதரித்த மன்னன் கூறுகிறான்: நமது ஆட்சியிலே அனைவரும் சமம்; ''நாம் நமது மக்களிலே பேதாபேதம் பார்க்கமாட்டோம்'' என்று மன்னனின் சமத்துவ நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பேச்சாகவே இது முதலில் தோன்றும். ஆனால் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தால்...... நமது ஆட்சியிலே நமது கண்களுக்கு...... என்ற வாசகங்கள் மூலம் மன்னன் தன்னை அனைவருக்கும் மேலாகக்கொண்டு தனது அதிகாரத்தை ஊர்ஜிதப் படுத்திக் கொள்கிறான் என்பது விளங்கும்.

கோபமாக இருக்கும்போது குப்பன் கூறுகிறான்: ''அவனவன் ஜாதி அவனவனுக்கு உயர்தானய்யா'' என்று. அவன் பிறகு குளிர்ந்த மனத்துடன் இருக்கும்போது ''என்ன இருந்தாலும் அவர் மேல்

மேல்ஜாதிக்காரா'' என்று பேசுகிறான். குளிர்ந்த மனதுடன் இருக்கும்போது மேல்ஜாதிக்காரன் கூறுகிறான்: ''குப்பா, ஜாதியிலே என்னடா இருக்கிறது? எல்லாம் அவாள் அவாள்குணத்தைப்பொறுத்து இருக்கிறது'' என்று. ஆனால் கோபம் பிறந்தாலோ அவர் கொக்கரிக்கிறார்;'' குதிரையும் கழுதையும் ஒன்றாகுமோ? கையிலே உள்ள ஐந்துவிரலும் ஒரே அளவோ'' என்றெல்லாம். இதுபோலத்தான் இந்தச் சிறந்த இலட்சியத்தைப்பற்றி மக்கள்பேசுவதைக் கூர்ந்து கவனித்தால், ஊஞ்சல் ஆடுவது போலச் சறுக்கு மரம் ஏறுவதுபோலச் சமதர்மப் பேச்சுக் காணப்படும், ஊராருள், முறையாகச் சிலராலும், உபதேசமார்க்கமாகச் சிலராலும், இது பேசப்படுகிறது. பேச்சிலே மட்டுமல்ல இந்த முரண்பாடு; இதைப் பேசும் மக்கள் நிலைமிலேயும் காணலாம்.

கோபால கிருஷ்ணையரும் கவுன்சிலர்தான் கோவிந்த செட்டியாரும் கவுன்சிலர்தான், கொண்டையாவும் கவுன்சிலர்தான்: முனிசிபல் சபையிலே அவர்களுக்குள் பேதமில்லை. ஒரேவிதமான அதிகாரம், அந்தஸ்து, ஆசனம் எல்லாம். கோபால கிருஷ்ணையர் கொண்டுவரும் தீர்மானத்தை கொண்டையா எதிர்க்கலாம்; தடையேதும் கிடையாது. சட்டம் ஜாதியை கவனித்துத் தடைபோடாது. அரசியலில் அவர்கள் மூவரும் சமம், நகரசபை மண்டபத்திற்கு உள்ளே. வெளியே வந்ததும் மூவரையும்—அங்கே சட்டமல்ல, சாஸ்திரம் அவர்களை வேறு ஆக்குகிறது. அந்த சாஸ்திரத்தை சட்டத்தால் தொடக்கூட முடிவதில்லை. கொண்டையாவை, கோபாலகிருஷ்ணையர் சட்டப்படி நடத்துவார் நகரசபைக்குள்ளே! சாஸ்திர முறை நடந்துகொள்வார் வெளியே. கொண்டையா வெறும் கொண்டையாவாக இராமல் மிஸ்டர் கொண்டையா பி. ஏ. ஆக இருந்தால் கோபால கிருஷ்ணையரும் கோவிந்த செட்டியாரும் அவரை நடத்தும் முறை சம்பிரதாய முறையிலிருந்து கொஞ்சம் மாறுபடக் கூடும். கனிவுடன்கூடப் பேசுவர். ''என்ன செய்யலாம். அவர் அந்த ஜாதியிலே பிறந்துவிட்டார்'' என்று. அதிலும் மிஸ்டர் கொண்கையா பி.ஏ. ஒரு புதிய காரிலே வந்து இறங்கினால் சம்பிரதாய முறை உருத்தெரியாமல் மாறக்கூடும். ஆனால் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டோ கொஞ்சம் கோபம் பிறந்தால் போதும். உள்ளத்திலே உறங்கிக்

ரும் வேலை செய்தால் எல்லோரும் வயிறார உண்டு வாழலாம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு இயற்கைச் செல்வமும் அதனை மக்களுக்கான உப யோகப் பொருளாக்கும் பாட்டாளியின் சக்தியும் உள்ள இருந்தும் இவ்வளவு இன்னலை இங்கு மட்டு மல்ல எங்கும் இன்று மட்டுமல்ல, பன்னெடுங்கால மாக, அனுபவித்து, வரவேண்டியிருக்கிறது. சகித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சாமான்யர்களாகிய நம் காலத்திலே மட்டுமா? வீராதி வீரர் சாம்ராஜி யாதிபதிகள் காலத்திலேயும் சரி, யோக யாக விற் பன்னர்கள், வேத வேதாந்த சிரோன்மணிகள், ஆழ் வாராதிகள், நாயன்மார்கள், அஷ்டசித்தியை அறிந் வர்கள், அரி அரனை அழைப்பவர்கள், ஆத்ம ஞானி கள் என்போர்களின் நாட்களிலேயும் இந்தப் பிரச்னை இங்கிருந்து வந்ததுடன் இல்லாமை போதாமை எனும் நோயின் பிடிப்பிலே சிக்கி ஒரு பெரு கூட்டம் அவதிப் படவும், செல்வத்திலும் சுகத்திலும் சிறு கூட்டம் அமிழ்ந்து கிடக்கவுமான நிலைமை இருந்து வந்தது.

இதனை மக்கள் பல காலமாகச் சகித்துக் கொண் டனர். நம்மால் முடியாது என்றெண்ணி மருண்டனர். யாராவது இதை மாற்றும் முறையைக் கூற முன்வர மாட்டார்களா என ஏங்கி நின்றனர். எந்தக் குறுக்கு வழி புகுந்தேனும் இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து நீங்க முடியுமா என்று பதைத்தனர்; ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டனர். என்னென்னமோ செய்தனர். இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க. இன்னும் ஓர் முடிவு காணவில்லை மனிதன். இந்தப் பிரச்சினை யைத் தீர்ப்பதற்கு முடிவு காணமுடியாத காரணம் என்ன? அறிவு இல்லை என்று கூறிவிடமுடியுமா? பறக்கக்கூட கற்றுக் கொண்டான். பார் முழுவதையும் பாக்கட் சைஸ் ரேடியோவுக்குள் அடக்கிவிட்டான். இன்னமும் பசி, பட்டினி, பஞ்சம் இன்றி எல்லோரும் வாழ வழி கண்டுபிடிக்க மனிதனுடைய அறிவு அவனுக் குப் பயன்படவில்லை. அறிவுப் பஞ்சம் அல்ல இதற்கு காரணம், அவனுக்குள் புகுத்தப்பட்ட அச்சம் அவ னுடைய அறிவு ஊற்றைப் பாழ்படுத்துகிறது. அதனா லேயே மனிதன் மனம் அலைமோதி நிற்கிறது.

மனிதன் கஷ்டம் அனுபவித்தபோது, மதவாதிகள் அவனுடைய கண்ணையும் கருத்தையும் எந்த உண்மை காரணத்தால் மனிதன் கஷ்டப்படுகிறானோ அந்தக் காரணங்களைக் காணவொட்டாமல் தடுத்து, கைலாயம், வைகுந்தம், சாகுதன், காளியாயி, ஜெபமாலை, உடுக்கை. இப்படி வேறு பல பொருள்கள் முறைகள் மீது திருப்பிவிட்டனர். எனவேதான் அவன் தன் நிலையை மாற்றிக்கொள்ளும் முயற்சியில் தோற்க வேண்டி நேரிட்டது. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று கூறுகிறேன். கூலி உயர்வுக்காகவோ, போனசுக்காகவோ ஒரு தொழிலாளர் சங்கம்போராடுகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். பாட்டாளி கூட்டம் முடிந்து வீடு போகிறான்.

மனைவி கேட்கிறாள் "வேலை கூடத்தான் இல்லையே எங்கே போய் சுற்றிவிட்டு வருகிறீர்கள். மணி பத்தாகிறதே".

அவன், "பைத்தியமே இன்று மீட்டிங்கு" என்று சொல்லுகிறான்.

"அதான் இருக்கிறதே ஒவ்வொரு தினமும்" சலித்த குரலில் மனைவி கூறுகின்றாள்:

"வள்ளி! வர்க்கப் போராட்டம் நடக்கிறது. இதிலே பாட்டாளி வர்க்கந்தானே ஜெயிக்கும்" என்று அவன் கூறுகிறான். அன்று கேட்ட சமதர்மப் பிரசாரத்தின் ஆர்வத்தால் "என்னமோ பொன்னியம்மா புண்ணியத்தாலே அந்த முதலாளி மனது மாறி, ஏழைகள் மேல் இரக்கங்காட்ட வேணும்"—பரம்பரைப் பழக்கத்தால் வள்ளி கூறுகின்றாள் இதுபோல.

இவ்விதம் இருவிதமான முறைகள், ஒன்றிற்கொன்று நேர்மாறானவை பேசப்படுகின்றன. ஒரே குடும்பத்தில் ஒரே ஒரு இலட்சியத்தைப் பெற இந்த முரண்பாடு ஒழிக்கப்பட்டால்தானே சுவையுள்ள அந்த இலட்சியத்தை நடைமுறையில் வெற்றிகரமாக்கிக் காட்டமுடியும். எனவேதான் மனதிலே உள்ள தளைகள் அறுபட்டால்தான் சமதர்மத்திற்குள்ள தடைகள் ஒழிக்கப்படும் என்று அறிவியக்கம் கூறுகிறது.

இவ்வளவு சிக்கல் நிறைந்த இந்தப்பிரச்னையை சமதர்மத்தை—ஏதோ மிகச்சுலபத்திலே சாதித்துவிடக் கூடும் என்ற முறையிலே பலர் பேசுகின்றனர். சாதாரணமாக நாம் பேசுவதில்லையா? "சங்கீதம் என்ன சார் பிரமாதம்? சாரீரம் கொஞ்சம் நன்றாக இருக்கவேண்டும். சுருதியுடன் சேர்ந்து பாடவேண்டும்; தாளம் தவறக்கூடாது. இவ்வளவுதானே" என்று. பாட ஆரம்பிக்கும்போதுதானே தெரிகிறது, சாரீரம் வித்வானுடன் ஒத்துழைக்க மறுப்பதும், சுருதியுடன் அவர் மல்லுக்கு நிற்பதும், தாளம் அவருக்குச் செய்யும் துரோகமும். அதுபோலத்தான் சத்துவம் சமதர்மம் போன்ற இலட்சியங்களைப் பேசுவது சுலபம். சாதிப்பது கடினம். அந்த இலட்சியத்தின் சாயலை—முழுப்பயனை கூட அல்ல—சாயலைப் பெறுவதற்குப் பல நாடுகளில் பயங்கரப் புரட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. இன்று நாட்டிலே மக்கள் அனைவரும சமம் என்று பேசுமள விற்கு வந்திருக்கிறோம் பலர், தெளிவற்ற முறையில் விளக்கமான திட்டமும் இல்லாமல்.

"காக்கை, குருவி எங்கள் ஜாதி"—"ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா"—பாரதியார் பாடினார்.

அவருக்கு இல்லை, ஜாதி இருக்கவேண்டும் என்று பேசுபவனையே அவர் மனிதனென மதிப்பதில்லை. ஆனால் அவர் நாட்டில் என்ன நிலை? பாரதியார் பாடின அன்று அல்ல, இன்றும் என்ன நிலை? ஜாதி, மத, குல, பொருளாதார பேதங்கள் மக்களை முன்னேற ஒட்டாதபடி. மூச்சுத் திணறும்படி, முதுகெலும்பை முறிக்கும்படி அழுத்துகின்றன.

இந்நிலையில் சமத்துவம் மலர்வதெங்கே? சம தர்மம் தோன்றுவதெங்கே? அதன் முழுப்பயனாகிய தோழமையைக் காண்பது எங்ஙனம்? தோழமை ஆழ்ந்த கருத்துள்ள அழகான சிறுசொல்.

ஒற்றுமை—கூட்டுறவு—ஒப்பந்தம்—கூடி வாழ்தல்—நட்பு—அன்பு என்றுள்ள எத்தனையோ பதங்களும் ஒவ்வோர் அளவு வரை மட்டுமே செல்லக்கூடியவை—முழுத்திருப்தி தருபவையல்ல. தோழமை என்ற நிலையை அடையும் படிக்கட்டுகள் இவை—ஆனால்,

தோழமை, இவ்வளவுக்கும் மேலான ஓர் நிலை. பேதம் நீங்கிய நீக்கப்பட்ட அல்லது கவனிக்கப்படாத நிலை அல்ல—பேதம் ஏற்படாத நிலை—ஏற்பட முடியாத நிலை.

நாங்கள் ஒரு தாய்நாட்டவர்...இது பற்று. அவ்வளவுதான். ஒரு மதக்காரர்—பாசம்: அதற்குமேல் இல்லை; ஒரே கட்சிக்காரர்—நேசம். அவ்வளவோடு நின்றுவிடும். ஏனெனில் இவை ஒவ்வொன்றும் கடைசி வரை நீடிக்கக்கூடியதல்ல. மனதுக்கு முழுத்திருப்தி தரக்கூடியதுமல்ல.

"அவனும் உன் நாட்டவன்தானே, சொந்தநாட்டுக் காரர் கட்குள் சண்டையா? ஆகுமா இந்தச் சகோதரச் சண்டை" என்று கேட்டுப் பார்த்தால் தெரியும். நாட்டுப்பற்றை அவன் நையாண்டி செய்வான்.

"இதோ பார் என் நாடு என்று காட்டுவான் கல் இடிந்த வீட்டை. அதோ பார் அவனுடைய நாட்டை என்று காட்டுவான் மாளிகையை காட்டிவிட்டு கூறுவான். "இருவரும் ஒரே நிலப்பரப்பில் இருக்கிறோம். அவ்வளவே தவிர அவனும் நானும் ஒரே நாட்டுக்காரரல்ல. அவனுடைய நாடு உல்லாசபுரி. என் நாடு உழைத்தும் அலுக்கும் இடம்" என்று கூறுவான், கோபங்கொண்ட ஏழைத்தொழிலாளி.

நெருக்கடியான எவ்வளவோ நேரங்களில் நாட்டுப் பற்று, மதப்பற்று முதலியன மங்கிவிடும். விரோத உணர்ச்சியேகூட மூண்டுவிடும்.

தோழமை அஃதல்ல. ஒருவரை ஒருவர் கண்டவுடன் முகமலர்ச்சி சிரமமின்றி ஏற்பட வேண்டும்... பயன் கருதி அல்ல—அர்த்தமற்று அல்ல—கண்டதும் சிரிப்பு...நம்மைப் போல ஒருவன் என்ற நினைப்பிலிருந்து அந்தக் களிப்பு மலரவேண்டும்.

பேதம் வெறும் மனஉணர்ச்சியினால் மட்டுமே ஏற்படுவதல்ல-பேதம் இலாபம் தருகிறது. எனவேதான் அதனை விட்டுவிட மனமில்லை, பேதத்தால் பிழைப்பவர்களுக்கு,ஓநாய்க்கு இரத்தபானத்தில் சுவையிருக்கு மட்டும் ஜீவகாருண்யத்தை அது எப்படி வரவேற்க முடியும். பேதமும் பல காலமாக இலாபம் தரும் சாதனமாக இருப்பதாலேயே அதற்கு ''சாகாவரம்'' கோருகின்றனர், அதனால் இலாபம் பெறுகிறவர்கள். பேதத்தால் வரும் இலாபம் ஒழிக்கப்பட்டால்தான் தோழமை இருக்கமுடிகிறது.

இந்தத் தோழமைதான் சமத்துவத்தின் கனி. சமதர்ம மணம். இதைக் காணத்தான் ஜாதி தொலைய வேண்டும் என்று பாரதியார் சொன்னார் அவரைப் பாராட்டுபவர்களைப் பார்த்து... நாட்டைப் பார்த்து, ஆர்வமிக்க இளைஞர்களைப் பார்த்து...

''இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம் ஜாதி
இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றானே,
மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின்றாரே
வாயடியும் கையடியும் மறைவதெந்நாள்?—
சுருட்டுகின்றார் தம்கையில் கிடைத்தவற்றை;
சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வார்தம்மை
வெருட்டுவது பகுத்தறிவே இல்லையாயின்
விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றேயாகும்.

என்று பாரதிதாசன் கூறுகிறார்.

4. சுதந்திர இந்தியாவில் வாலிபர் தேவை!

வாலிபர்கள் உரிமை போர்ப்படையில் ஈட்டி முனைகள். அவர்தம் உள்ளத்தில் புரட்சிப்புயலிருக்கும். வாழ்க்கை எனும் பொய்கையிலே விசாரம் என்னும் நஞ்சு கலக்கப்படாத பருவம். பகுத்தறிவு என்னும் பகலவன், ஒளிபட்டு விஷப்பூச்சிகள் போன்ற சுயநல, சுய சுகக்கருத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கும் தூய்மையான அந்த வாலிப உள்ளங்களில்.

சந்தனக்காட்டைக் கடந்து, மணமும் குளிர்ச்சியும் மருவிமக்களை மகிழ்விக்க வருகிறதே தென்றல். அது போன்றது வாலிபம்.

மாயா வாதமும் மனமருட்சியும் வாலிபர்களிடம் நெருங்க நடுங்கும். வெட்டிப் பேச்சைத் தட்டி நடக்கும் தீரம்' வீணரின் கொட்டத்தை அடக்கியாக வேண்டும் என்ற வீரம், ஆபத்துக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அநீதியைக் கண்டால் கொதித்தெழுந்து தாக்கும் பண்பு, வாலிபர்களிடையே மிகுந்திருக்கும். முடியுமா? காலம் சரியா? போதுமான பலம் இருக்கிறதா? நாளை வரை பொறுத்திருக்க கூடாதா? என்பன போன்ற பேச்சுக்கள் வாலிபர்களுக்கு இனிப்பாக இரா; 'கேட்டாயோ இந்தக்கொடுமையை? சும்மா இருப்பதோ நாம் என்ன சொரணையற்றவர்களோ: புறப்படு. போரிடு. அநீதி ஒழியுமட்டும் அல்லது நாம் ஒழியும் வரை போர், இந்தப் பேச்சுதான் வாலிபர் செவி ஏறும். வாலிபர்கள் நடமாடும் எஃகுக் கம்பிகள். அகத்திலே அருவிபோல் ஆர்வம், முகத்திலே வீரக்களை, செயலிலே துடிதுடிப்புக் காணப்படும். தலைகுனிந்து நிற்பது, பெருமூச்செறிவது, நம்மால் ஆகிற காரியமா என்று இழுத்துப் பேசுவது ஆகிய முறைகள் அவர்களுக்குப் பிடிக்காதன அவர்கள் செயலாற்றும் வீரர்கள்.

வாலிபர் தமது போர்த்திறனோடு மட்டும் திருப்திப் படுபவரல்லர்; இலட்சியங்கள் கொண்டவர். உலகில் பல்வேறு நாடுகளிலே நலமும் நாகரிகமும் ஓங்கி, கல்வியும், தொழிலும் மிகுந்து, மக்கள் இன்பமாக வாழ் கிறார்கள் என்று ஏடுகளிலே படித்தறிந்த வாலிபர்கள், தமது தாய்நாட்டிலே அடிமைத்தனமும அறியாமையும் நெளியக் கண்டால் கொதிப்படைவார்களல்லவா? உலகெங்கும் கல்வியும் தொழிலும் வளரும்போது, இங்கு 100-க்கு 80 பேருக்கு மேல் படிப்பற்று இருக்கக் கண் டால் ஆத்திரம் வரத்தானே செய்யும். உரிமைக்காகப் போராடிய உத்தமர்கள், அக்கிரமங்களை அழிக்க அனைத்தையும் அர்ப்பணித்த தியாகிகள், மக்கள் வாழ உழைத்த மாவீரர்கள் ஆகியோர் பற்றிய வரலாறு படித் தறிந்த அவர்கள் சிந்தனையிலே, நம்மாலாவதென்ன பராபரமே! என்ற பஜனைப்போக்கு ஏற்பட முடியா தல்லவா? ஆகவேதான் வாலிபர்கள் விறுவிறுப்புடன் காணப்படுகின்றனர்.

என் நாடு பொன்னாடு, எங்கும் இதற்கு இல்லை ஈடு என்று மார்தட்டுகிறான் வாலிப வீரன். நாட்டின் நிலை உயரவேண்டும்; வளம் பெருக வேண்டும்; செல்வம் வளர வேண்டும்; தொழில் செழிக்க வேண்டும். ஒருவர் ஒருவரை அடக்குவது; சுரண்டுவது; மேல்கீழ் என்று பேதம் காட்டுவது; விசாரத்தோடு விண்ணை அண் ணாந்து பார்ப்பது; வாழ்வாவது மாயம்; மண்ணாவது திண்ணம் என்று வேதாந்தம் பேசுவது; பிறவா வரம் தாரும் என்று சலிப்புச் சிந்து பாடுவது ஆகிய போக்கும் முறையும் மாறி "எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்" என்று பாரதியார் சொன்னபடி அனைவரும் உரிமை யுடன் உவகையுடன் வாழவேண்டும். நாடு பூந்தோட்ட மாக விளங்கி நானிலத்தோர் கண்டு புகழும் நிலை அடைதல் வேண்டும் என்பது வாலிபர்களின் இன்பக் கனவு.

சுதந்தரம்-விடுதலை-என்றால், சட்ட சம்பந்தமான சொற்களின் மாற்றம் என்றல்ல வாலிபன் எண்ணுவது. புதிய நிலை-புது அழகு-புது உருவம்-புதிய மகிழ்ச்சி- நாடு புதுக்கோலம் கொள்வது என்றே கருதுகிறான்; உண்மையும் அதுதான்.

"ஏன் இவ்வளவு வறுமை?" - கேள்வி.

"என்ன செய்யலாம்; அடிமை நாட்டில் இருக்கிறோம்"...இதுதான் பதில்.

"ஏன் தற்குறித்தனம் தலைவிரித்தாடுகிறது?"
"அடிமைத்தனம், அன்னியராட்சி!"
"தொழில் வளராத காரணம்?" - கேள்வி
"கூட்டிலிட்ட பறவை, பறக்குமா?" - பதில்

இங்ஙனம் நாட்டிலே காணப்படும் நானாவிதமான கோணல்களுக்கும் ஒரே காரணத்தைக் காட்டி, இவ்வளவும் போக, ஒரே ஒரு மருந்து உண்டு. அதுவே சுதந்திரம் என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறப்பட்டது. வாலிபர்கள் சொக்கினர்; அந்த இன்பத்தை எண்ணி உழைத்தனர். இன்பம் காண - ஊராருக்கும் உரைத்தனர். சுதந்திர இந்தியாவிலே,

சுகம் பிறக்கும்;
அறிவு வளரும்;
ஆளடிமையாதல் ஒழியும்;
செல்வம் கொழிக்கும்;

என்றனர்.

இத்தகைய சித்திரம், சுதந்திர இந்தியா என்பதறிந்து வாலிபர்கள், அதனைத் தீட்டத் தயாராக வேண்டும்.

சுதந்திரமடைந்த நாடு. நெடுங்காலத்துக்கு முன்பு ஏதேதோ வர்ணங்கள் கொண்டு தீட்டப்பட்டு, காலத்தால் மங்கி, உருவம் அழிந்து, வர்ணங்கள் குழைந்தும் கலைந்தும் போய் அவ்வப்போது திருத்தப்பட்டவைகளும் தேய்ந்துபோன திரைபோலிருக்கும். துவக்கத்தில் நாலாந்தர, ஐந்தாந்தர நாடகக் கம்பனிகளிலே காணலாம் அது போன்ற திரைகளை.

நெடுங்காலம் அடிமைப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரம் அடைந்த எந்த நாடும், அந்தத் திரை போலத்தான் இருக்கும். அது போதும் என்று திருப்திப் பட்டால் பயனில்லை. அங்கு கொஞ்சம் இங்கு கொஞ்சம் திருத்துவோம் என்றாலும் பயனில்லை. நாலாந்தர

நாடகக் கம்பெனி கதிதான். புகழ் பூஜ்யம்; வருவாயும் கிடைக்காது; திரையைத் தீட்டியவர், வர்ணஜால வரப் பிரசாதர் ஆயிற்றே; அப்படிப்பட்டவர் தீட்டியதை அழித்தெழுதும் யோக்கியதை அடியேனுக்கு உண்டா; என்று உபசாரம் பேசிப் பயனில்லை. அழித்தெழுதத் தான் வேண்டும். வாலிபர்களின் திறமையால் புதிய சித்திரம் தீட்டப்படவேண்டும். ஆனால் அதற்குத் தேவைகள் சில பல உண்டல்லவா? விதவிதமான வரணங்கள், அவைகளைக் கொட்டிக் கலக்கி ஊற்றி வைக்க வட்டில்கள், தீட்டுக்கோல் இவைகளையெல்லாம் விட முக்கியகாகத் தீட்டும் திறம்பெற வழிவகைகள் இவ்வளவும் வேண்டுமல்லவா? சுதந்திர இந்தியாவில் வாலிபர் செய்யவேண்டிய வேலைக்கு, இத்தகைய தேவைகள் உள்ளன. போரிட்ட காலம் நாடிமுறுக்கேறிய நேரம்-நல்வாக்குக் கொடுத்த வேளை-இவை தீர்ந்து விட்டன. சுதந்திர இந்தியாவிலே, வளைவுகளை நிமிர்த்த, படுகுழிகளை மூட, பாதைகளை செப்பனிட, சூது மதியினரை அடக்க, சொந்த மதியற்றோருக்கு அறிவு புகட்ட, சுறண்டுபவனை அடக்க, சோர்ந்திருப் பவனுக்கு உரம் ஊட்ட, பஞ்சம் வராமல் தடுக்க, படிப்பை பரப்ப, தொழிலை வளர்க்க, வாலிபத்தை வளமாக்க-எண்ணப்போனால் மளமளவென்று பலப்பல வேலைகள் தெரியும் மனக்கண்முன். இவைகளைச் செய்யவேண்டும். அதற்கான உறுதி வேண்டும். செய்வதைத் திருந்தச் செய்யவேண்டும். இதற்கு முழக்கங்கள் - பவனிகள்-கடை அடைப்புக்கள் போதா. முறையும் திறமும், வழியும், வகையும் வேறு; நிச்சயமாக வேறுதான். வாலிபர்கள் ஆசிரியர்களாக வேண்டும். உலகத்தைக் கிராமத்தாருக்குக் காட்ட வேண்டும். வாலிபர்கள் வைத்தியர்களாக வேண்டும். உடல், உள்ளம் இரண்டிலும் உள்ள நோய் தீர்க்கும் மருந்தளிக்க வேண்டும். வாலிபர்கள் பாலம் அமைக்க, நீர்த்தேக்கம் அமைக்க, உழவு முறையை மாற்ற, தொழில் முறையைத் திருத்த ஊராட்சி முறையை மாற்றப் பணிபுரிய வேண்டும். பழமையின் பிடியிலிருந்து மக்களைப் பக்குவமாக விடுவித்து, புதுமையின் சோபிதத்தைக் காட்டிப் புத்துலகு அமைக்க வேண்டும். புத்துலகச் சிற்பிகள் ஆகவேண்டும் வாலிபர்கள். இதற்கான திறமும் தீரமும் தேவை. அறிவு ஆராய்ச்சி தேவை. இதற்கான வெளி

உலகத் தொடர்பு தேவை. இதற்கான பண்பும் பயிற்சியும் மிக மிகத்தேவை. இந்தக் காரியத்தை முதியோர்கள் செய்யட்டும். இவை மிக்க சோர்வளிக்கக்கூடிய காரியங்கள். நாம் போரிட, எதிர்த்துத் தாக்க, தீயில் குளிக்க இருந்துவிடக்கூடாது. பழமையை விரும்புகிறவர்களைக் கொண்டு புதுமை சித்திரத்தைத் தீட்டமுடியாது. அவர்கள் தீட்டியான பிறகு கோபிப்பது வீண் வேலை.

அந்தப் பணியினை வாலிபர்கள் புரியும்போது, பழமை பயங்காட்டும்; வைதீகம் மிரட்டும்; ஜாதி எதிர்க்கும்; சம்பிரதாயம் சீறும். குருட்டுக் கோட்பாடுகள் முரட்டுப் பிடிவாதங்கள், அர்த்தமற்ற பற்று பாசங்கள், இவைகளெல்லாம் இருண்ட மண்டபத்திலே வட்டமிடும் வௌவால்கள் போலக் கிளம்பும்; உற்றார் உறவினர், அண்ணன் தம்பி, பெற்றோர் பெரியவர்கள், எங்கெங்கிருந்தோ எதிர்பாராத இடத்திலிருந்தெல்லாம் எதிர்ப்புக்கிழம்பும். இவைகளைக் கண்டு அஞ்சாமல் அயராமல், பணிபுரியும் பண்பு வாலிபருக்குத் தேவை. அதற்குத் தெளிவு வேண்டும். எங்கெங்கு இவைகளை எப்படி எப்படி எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து செய்யவேண்டும். அதற்கு வெளி உலகத்தொடர்பு வேண்டும். இவைகளைச் செய்கையில், ஏற்படக்கூடிய தொல்லைகள் பலப் பல. அவைகளைச் சரிசெய்யும் பொறுமைக் குணம் கலந்த நெஞ்சு உரம் வேண்டும். இவைகளுக்கான மனப்பாங்கு வாலிபர்களுக்குத் தேவை.

எதிரி ஒரு மாயாவி, கண்ணுக்கே தெரியமாட்டான். தெரியத்தொடங்கும் போது ஒரு உருவில் அல்ல; பல உருவங்களிலே தோன்றுவான். அடுக்குமாடா இந்த அக்கிரமம்?'' என்று சீறிக் கேட்கும் ஆசிரியர் ரூபத்திலே ''மகனே!...ஏனோ இப்படி எங்களை வதைக்கிறாய்? என்று அழுத கண்களுடன் நின்று கேட்கும் அன்னை உருவில்; ''பாவி, என் முகத்தில் விழிக்காதே'.' என்று ஆத்திரத்துடன் பேசும் தந்தை உருவில்; 'சே, தருதலையாகி விட்டான் இந்தப் பயல்' என்று வெறுத்துப் பேசும் பெரியவர் ரூபத்தில்; ''மகாப் பெரிய மேதாவி, இவர் புதிதாகக் கண்டுபிடித்து விட்டார்'' என்று கேலி பேசும் நண்பர் உருவிலே. இப்படியெல்லாம் காட்சி அளிப்பான் அந்த மாயாவி-அதாவது பழமை. அதை எதிர்த்துப் போரிட, உறவு கொண்டாடி ஆசைமொழி

கூறுமானால், அதிலே மயங்காதிருக்க வாலிபர்களுக்குத் திறமை தேவை.

நம்மைச் சுற்றி என்ன காண்கிறோம் இன்று. அதோ மெருகு குலையாத மோட்டார் ஓடுகிறது. நாகரீகத்தின் சின்னம், உண்மை. உள்ளே உல்லாசச் சீமான். செல்வம், சுகம், செல்வத்தால் சுகம்; சுகத்துக்காகச் செல்வம்; சுகப்பட்ட செல்வவான். சரி, மோட்டார் ஓடட்டும்; அதோ எதிர்ப்புறம் காண்பதென்ன? மாட்டுக்குப் பதில் மனிதன், மார்பு உடைய இழுக்கிறான் பாரவண்டியை. ஏழ்மை, உழைப்பு. உழைப்பவன் ஏழை, உல்லாசச் சீமான் மோட்டாரில் செல்கிறான், சல்லாபியின் வீட்டுக்கோ-இல்லை-சாம்ப மூர்த்தி சன்னதிக்கோ!

இந்தக் காட்சி சுதந்திர இந்தியாவில் இருந்துதான் தீருமா? அதோ ஒரு கூட்டம்! ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பற்றிப்பிரசங்க பூஷணம் பேச்சானந்தர் சரமாரியாகப் பேசுகிறார்; பேசட்டும். 'காண்பதெல்லாம் மாயை, பூண்பதெல்லாம் மாயையே காண்' பாடுகிறார். கல்யாணி ஆலாபானம். கைவிரலிலே கவனியுங்கள், ப்ளுஜகார் வைரம். பக்கத்திலே வெள்ளிச்செம்பு. கற்கண்டு பொடி போட்டுக் காய்ச்சிய பசும்பால் உள்ளே, பேசும் பொருள் கவனமிருக்கிறதோ? ''மாயாவாதம்''.

சுதந்திர இந்தியாவிலே இது இருக்குமா?

சீமான் ரசித்தார் மாயாவாதப் பிரசங்கத்தை—வீடு வந்தார்-வேலையாள் அவருடன். வந்தவன் ஒரு அடி பாட்டிலே கற்றுக்கொண்டான். மெல்லிய குரலிலே பாடுகிறான்.

''காயமே இது பொய்யடா,'' என்று. எஜமானர் காதிலே விழுகிறது, அவர் உரத்த குரலிலே கூப்பிட்டுக் கட்டளையிடுகிறார்.

''கதவை இழுத்துச் சாத்தடா'' என்று. சுதந்திர இந்தியாவிலேயும் இது இருக்குமா? ''அடே அப்பா. கொஞ்சம் விலகு. மேலே படாதே; எட்டி நில்.'' இதுவும் இருக்குமா?

''என் குலம் என்ன, கோத்திரம் என்ன? அந்தஸ்து என்ன? என் மகளை, அந்தப் பயலுக்கா கொடுக்க

முடியும்? நான் என்ன ஜாதி? அவன் என்ன ஜாதி? இந்தச்சீற்றம் இருக்குமா, சுதந்திர இந்தியாவில்? இன்று காணப்படும் சகலமும் அங்ஙனமே இருப்பதற்காக அல்ல வாலிபர்கள் பாடுபட்டது. சுதந்தரம் என்றால், இத்தகைய கோரங்கள் ஒழிக்கப்பட்ட நிலை என்பதே முழுப் பொருள். இதற்காக பணிபுரிவதற்கு நெஞ்சில் உரம் தேவை வாலிபர்கட்கு. மனிதன் மனிதனாக வாழ வழி கண்டுபிடிக்கும் மகத்தான வேலை, வாலிபர்கள் முன் இருப்பது. நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும், மக்களின் மனவளத்தையும் பெருக்கும் பெரும் வேலை இருக்கிறது. புதிய வாழ்வு அமைக்கும் பொறுப்புள்ள வேலை. இதற்குப் பல பொருள் பற்றிய அறிவும். எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் போக்கும், அறிவுடன் தொடர்பு கொண்ட ஆற்றலும், மக்களிடம் மட்டற்ற அன்பும், அவர்களை வாழச்செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்கள் அனைவரும், வஞ்சிக்கப்படாமல், சுரண்டப்படாமல் அடக்கிஆளாமல்அடிமைப்படாமல் வாழக்கூடிய விதத்தில், நாட்டின் வளத்தையும் முறையும் புதுப்பிக்க முடியும் என்ற எண்ணமும், பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல என்ற எண்ணமும் வாலிபர்களுக்குத் தேவை. சிற்பியிடம் கற்பாறை தரப்படுகிறது. அவன் வேலைக்காக மூலப்பொருள்-இனி அவனுக்குத் தேவை சிறிய உளியும் பெரிய உள்ளமும் சுதந்தர இந்தியாவிலே இது போலவே, வாலிபர்களுக்குப் பகுத்தறிவும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் தேவை-புது வாழ்வு பெற-முழு வாழ்வு பெற.

5. என்னைக் கவர்ந்த புத்தகங்கள்

இருள் சூழ்ந்திருந்த அந்தக் குகையிலே தேம்பித் தேம்பி அழுதபடி நின்று கொண்டிருந்த அலாவுதீன் சுவற்றின் மீது சாய்ந்தான்-அவன் கையிலிருந்த தீபம், சுவற்றிலே உராய்ந்து-உடனே குகையை கிடுகிடுவென்று ஆடுவது போன்றதோர் சத்தம் கேட்டது-அலாவுதீனின் தலை கிறுகிறு வென்று சுழன்றது. ஐயோஎன்று அலறினான். அவன் எதிரே ஒரு பயங்கரமான பூதம் வந்து நின்றது.

இது போன்ற வர்ணனைகளும், ஆச்சரியச் சம்பவங்களும், திடுக்கிடவைக்கும் தகவல்களும் நிரம்பிய அலாவுதீனின் அற்புத தீபம் என்ற கதையைப் படிக்கும் போது அதிலேயே சொக்கிப்போய், அதைவிடச் சிறந்த புத்தகமே கிடையாது என்று நம்பிய பருவம்-எனக்கு மட்டுமல்ல-உங்களில் பலருக்கும் உண்டு. அந்தச் சிறு பிராயத்தில் அந்தக்கதை நிச்சயமாக நமது உள்ளத்தை கவர்ந்தது. அலாவுதீன் அழுதபோது அழுதோம்-சிரித்தபோது சிரித்தோம். மந்திரவாதியை வெறுத்தோம். அவன் மாண்டான் என்று கூறப்பட்டபோது மகிழ்ந்தோம். மாலை விளையாட்டு, காலை உணவு, இரவு படிப்பு, வீட்டுக்கணக்கு முதலிய அலுவல்களையும் மறந்து அந்தக் கதையைப் படித்திருக்கிறோம். ரசித்திருக்கிறோம். பழைய விளக்குகளைப்பார்க்கும்போதெல்லாம், அந்த அற்புத தீபத்தின் நினைப்புத்தான்-உருட்டு வழியும் மருட்டும் மீசைகளையும் பார்க்கும் போதெல்லாம், அந்த மந்திரவாதி நினைப்புதான்-நமது இளம் உள்ளத்தில். அந்தக்கதை அவ்வளவு தூரம் குடி ஏறி விட்டது-குதூகலம் தந்தது. ஆப்பிரிக்காவின் அகல நீளம் பசிபிக் கடலிலுள்ள தீவுகள், ஆயிரம் ரூபாயை அறுபத்தாறு பேருக்குப் பங்கிட்டுத் தருவது, ஆலமரத்துக்கு விழுது இருப்பதன் காரணம் போன்ற பள்ளிக்கூட பாடங்களெல்லாம் நமக்குக் கசப்பாகவும், அலாவுதீன்

கதை, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் கதை, காளி கூனிக்கு சொன்ன கதை போன்றவைகள் சுவை தந்து, நம்மைக் கவர்ந்திருக்கின்றன.

மகிழ்ச்சி ஊட்டுவது, புதிய எண்ணங்களைத் தூவுவது, பழைய கருத்துக்களை மாற்றுவது, பண்பு தருவது செயல்புரியும் திறன் அளிப்பது என்பன போன்ற பயன்களைப் பெறுவதற்கே படிக்கிறோம்-ஒவ்வொரு வகைப் புத்தகமும் ஒவ்வொரு பயனை, ஒவ்வோர் அளவுக்குத் தருவதுடன் நமது மனதை உருவாக்க உதவுகின்றன. மகிழ்ச்சியூட்டும் புத்தகம். செயலாற்றும் திறனைத் தந்தே வருமென்றோ, புதிய எண்ணத்தைத் தூவும் ஏடு, மகிழ்ச்சி ஊட்டக்கூடிய இனியநடை அழகுடன் இருந்தே தீருமென்றோ கூறமுடியாது.

நாரதரின் கானம் பற்றியோ, தேவலோகக் காட்சி பற்றியோ, சுவைதரும் விதமாகத் தீட்டப்பட்ட ஏட்டினைப் படிக்கும்போது ஒருவகை இனிமை ஏற்படத்தான் செய்கிறது. ஆனால் புதிய எண்ணம், விழிப்பு, செயலாற்றும் தன்மை, ஏற்படுவதில்லை. பக்திப் பரவசத்துடன் அந்த ஏடுகளைப் படிப்போரும், போய்ப் பார்த்து விட்டே வரவேண்டும் நாரதரை என்று பயணப்படுவதில்லை.

மலேயாவைப் பற்றிய வரலாற்றுப் புத்தகத்திலே சுவை இருக்காது. எனினும், படிப்பவர்கள் வசதி கிடைத்தால், அங்கு போய் வரலாம் என்ற எண்ணங் கொள்ளவும், செயலாற்றவும் முடிகிறது.

சுவை கருதி மட்டும் படிக்கும் பருவத்திலே, நம்ப முடியாத நிகழ்ச்சிகள், சாதிக்க முடியாத செயல்கள் கொண்ட கதைகள், உள்ளத்தைக் கவருகின்றன. இந்த வரிசையில் மனதிலே, எளிதாகவும் விரைவாகவும் பதிந்துவிடும் கதைப் போக்குக் கொண்டது விக்கிரமாதித்தன் கதை போன்றவைகள்.

அந்தப் பருவத்தைக் கடந்தபிறகு, பயன்தரும் ஏடுகளையே மனம் நாடுகிறது. பொழுது போக்குடன் பயனும் தந்து சுவையும் தந்த புத்தகங்களிலே, பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன்-என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த ஏடுகளிலே அது ஒன்று. இம்மை, மறுமை என்ற இரு கூறுகளை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் மறுமைக்குத் துணைசெய்யும் ஏடுகளை மதிக்கத்தொடங்கி, 'அறிவா

ராய்ச்சிக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களை மனத்திலே திணித்துக்கொண்டு, கவலைச்சுமையும், பயபாரமும் கொண்டவர்களாகிறார்கள்.

அத்தகைய ஏடுகளை நான் படித்ததுண்டு... அவை. சில சமயம் அச்சத்தையும் அருவருப்பையும் தந்துள்ளன உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததில்லை. புராண இதிகாசக் கதைகளை நான் பள்ளிப் பருவத்திலே படிக்க நேரிட்டபோது, அவை தேவையற்றவை என்ற கருத்தோ, அல்லது நம்மால் சாதிக்க முடியாதவை களைக் கொண்ட ஏடுகள் என்றோதான் எண்ணம் ஏற்பட்டது. உள்ளத்திலே சில சமயம் அதிர்ச்சி தரும் நகரலோக வர்ணனை. மண்டை ஆயிரம் சுக்கலாக வெடிப்பது, மலைம்பாம்பு விழுங்கிவிடுவது போன்றவை களைப் பற்றிப் படிக்கும்போது — ஆனால் நீண்டகாலம் அந்த ஏடுகளோ, அவைகளிலே குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களோ மனதில் தங்கி இருந்ததில்லை. தினைப் புனத்துப் பட்சிகள் போல. அக்கருத்துக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வரும். உள்ளத்தைத் தொடும். ஆனால் அறிவுத் தெளிவு எனும் ஆலோலம் கேட்கக்கேட்க அவை பறந்தே போய்விடும்... எனக்கு மட்டுமல்ல. சராசரி அறிவுள்ள எவருக்கும்.

படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே நம்மைப் பரவசப் படுத்திவிடும்ஓசை நயமும், பொருள் செறிவுங்கொண்ட புத்தகங்கள் மனதைக் கவரும் தன்மை உடையன. இந்த வரிசையிலே, என் மனதை மிகவும் அதிகமாக ஈர்த்த புத்தகங்களிலே, கலிங்கத்துப் பரணியை, முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன். அத்தகைய ஏடுகள் சுவை தருவன—சுவை ஏற்படுகிறது. நிச்சயமாக— ஆனால் பயன் கருதிப் படிக்கும் பருவத்திலே, வெறும் சுவை ஏடுகளாகிய, கலிங்கத்துப்பரணி, குற்றால குறவஞ்சி ஆகியவைகளைப் படிக்க நேரமும், நினைப் பும், இயற்கையாகவே ஏற்படுவதில்லை.

இனிய நடை, எழில் பற்றிய விளக்கம், சிந்து பாடும் சிற்றாறு, மேகத்தை மாலையாகக் கொண்ட மலை மானும் அதன் கன்றும் சென்று நீர் பருகும் சுனை. பங்கப்பழனத் துழும் உழவர், பலவின் கனி யைப் பறித்ததென்று சங்கிட்டு எறியும் காட்சி, கதிர்

ஒரு முழமே காணும், கதலி கமுகெனவே நீளும் காட்சி ஆகியவைகள் போன்ற ஓவியங்களைத் தீட்டிக்காட்டும் காவியங்களாலே,,சுவை உண்டு என்பதை உணரவே முடியாத குருட்டறிவோ, பருகவே முடியாத பாமரத் தன்மையோ அல்ல. இன்று அவ்விதமான ஏடுகளை, நானும். என் நிலையில் உள்ள உங்களில் பலரும் நாடா தற்குக் காரணம், நமது நோக்கம் வேறு ஏடுகளைத் தேடச் செய்கிறது- நமது மனக்கண் முன்தோன்றி நம்மைப் பணிபுரியச் சொல்லும் பிரச்சினைகள் யாவையோ அவைகளை விளக்கும் ஏடுகளே இப்போது உள்ளத்தைக் கவருகின்றன. உள்ளம் வளரு கிறது—சிந்தனையால், உலகில் உலவும் எண்ண அலை களால்...வாழ்க்கை எனும் ஆசிரியன் புகட்டும் பாடங் களாக இலட்சியங்கள் புதிது புதிதாகப் பிறக்கின்றன. இவைகளுக்கேற்ற வண்ணம் அறிவுத் தாகம் ஏற்படு கிறது, அந்தத் தாகத்தைத் தீர்க்கும் ஏடுகளை நாடு கிறோம்.

அழகு, இன்பம், காதல், மாந்தோப்பில் மங்கை நல்லாளைச் சந்திப்பது போன்ற கதைகள், சுவைதந்து சிலசமயம் பயனும் தருகின்றன. ஆனால் அந்த ஏடு களிலேயே அவன் தேடும் லட்சியம் முழுவதும் இருப்ப தில்லை. பருவம் மாறுகிறது. மாசறு பொன்னே! வலம் புரி முத்தே! என்று அன்புரை கூறிக் கண்ணகியுடன் கோவலன் கொஞ்சிடும் காட்சியும், கடலாடும் காட்சி யும் 'அறநெறி அழித்த நானோ மன்னன்! யானே கள்வன்! யானே கள்வன்!' என்று பாண்டியன் பதறி இறந்திடும் காட்சியும், நெஞ்சை அள்ளும் இன்னோ ரன்ன பிற காட்சிகளும் கொண்ட சிலப்பதிகாரம், உள்ளத்தைக் கவர்ந்திடத்தான் செய்தது. ஆனால், பருவம் மாறுகிறது; புத்தகப் பட்டியலும் மாறுகிறது.

ஆற்றல் கிளரும் பருவத்தை அடைந்ததும், வீரச் செயல்கள் ஆகியவைகளைப் பற்றிய புத்தகங்கள் பெரிதும் கவர்ச்சி தருகின்றன. அலெக்சாண்டரின் ஆற்றல், ஜூலியஸ் சீசரின் வீரம், நெப்போலியனின் போரார்வம் பேரரசுகள் அமைந்த விதம், அழிந்த வகை ஆகியவை பற்றி நிகழ்ச்சி, நிகண்டுகள் மனதைக் கவர்ந்ததுடன், தாய் நாட்டில், தமிழகத்தில், அத்தகைய மாவீரர்கள், மணிமுடி தரித்த மன்னர்கள், கடல்கடந்து

சென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டிய வேந்தர்கள் ஆகியவர்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும்! தாய்த் திருநாட்டின் தனிச்சிறப்பை உணர்ந்து உலகுக்கு உரைக்க வேண்டும்' என்ற ஆர்வம் கிளம்பும்; தமிழ்ச் சுவடிகளைத் துருவித் துருவிப் பார்க்கவும். தமிழ் அறிஞர்களிடமெல்லாம் பாடம் கேட்கவும் எண்ணம் பிறந்தது இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகச் சிறு குறிப்புகளும் இமயம் முட்டிய வீரத்தைப் பற்றிய இனிய பாடல்களும். கனக்விசயன் தலையில் கல்லேற்றிய கதையும். கங்கையும் கடாரமும் கொண்டது பற்றிய கல்வெட்டுகளும், கரிகாலன், ராஜராஜன், குலோத்துங்கன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், ஆடலரசன், ஆட்டனத்தி என்று வரும் பெயர்ப் பட்டியலும் கிடைத்தனவேயன்றி மற்ற நாட்டு மாவீரர்களின் வரலாறுகள் போலக் கட்டுக் கோப்பாக இன்னமும் கிடைக்கவில்லை. கிடைக்காதக் காரணத்தால் செயலாற்றும் பக்குவத்தில் உள்ள வீர இளைஞர்களின் மனதைக் கவரக்கூடிய மகத்தான சாதனத்தைப் பெறமுடியாமற் போய்விட்டது.

அபட் எழுதிய, 'நெப்போலியன் வரலாறு, கிப்பன் எழுதிய 'ரோம்' சாம்ராஜ்யத்தின் எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் எனும் இரு ஏடுகள், என் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட வீரப்போர் புரிந்த நாடுகளின் வரலாறுகள், அவைகளிலே இடம் பெறும் ஆற்றல் மிக்கோரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், ஆபத்துக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சொந்த வாழ்க்கையில் வறுமைத் தேள் கொட்டினாலும், பழி எனும் பாம்பு கடித்தாலும், பதறாமல், சலிக்காமல், விடுதலைப் போர் நடத்திய வீரச் செயல்களைப் படிக்கும்போது, கோழையும் வீரனாகிறான்-கூனனும் சற்று நிமிர்ந்து நிற்கிறான். சைமன் போருவர், கரிபால்டி ஆகியோர் பற்றிய புத்தகங்கள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்றன. அதே முறையிலேயே தீட்டப்படவில்லை என்ற போதிலும், சிந்திச் சிதறிக் கிடக்கும் அளவிலேயும், கட்டபொம்மன், தேசிங்குராஜன் ஆகியோரின் கதைகளும், நரசிம்ம பல்லவன் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து படையெடுப்பாய் அருகேயுள்ள வாதாபி எனும் நகர்மீது படை எடுத்துச் சென்று சாளுக்கிய மன்னன் புலிகேசியைத் தோற்கடித்த பரஞ்சோதியின் பேராற்றல் பற்றிய சிறு குறிப்புகள், என்மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன.

நாடு அடிமைப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே, விடுதலை வீரர்களின் கதைகள் மனதைக் கவரும் அளவுக்கு விருந்தாகக் கிடைத்தன. பிறகு அதே வகை ஏடுகள் உள்ளத்தைக் கவருவதில்லை. இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது மாம்பழம் சாப்பிடுவது போலாகி விடுகிறது.

பொதுவாகவே, வீரத்தைக் கண்டு வியந்திடும் பருவத்தைத் தாண்டி, வீரத்தால் விளைந்தது என்ன என்று கணக்கிடும் பருவம் செல்கிறோம். மீண்டும் புத்தகப் பட்டியல் மாறுகிறது. அந்நிலையில் வீரர்களின் வரலாறுகளை விட நீதிக்காகப் போராடியவர்கள், மேட்டுக் குடியினரின் அட்டகாசத்தை எதிர்த்து நின்றவர்கள், புனிதப் போர்வையில் உலவிய புலிகளிடமிருந்து, மனமருள் கொண்ட மான் கூட்டத்தை விடுவித்தவர்கள், நசுக்கப்பட்ட மக்களுக்குக் கைகொடுத்தவர்கள், ஆதிக்கப் பீடங்களான அரண்மனைகளையும், மடாலயங்களையும் அச்சமின்றி எதிர்த்து நின்று அறப்போர் நடத்தி, மக்களின் நல்வாழ்வுக்குப் பாடுபட்டவர்களின் வரலாறுகள் மனதைக் கவருகின்றன. இந்த வரிசையில் அறியாமை இருளைக் கிழித்தெறிந்த அறிவுச்சுடர், ஆதிக்கக் கோட்டையைத் தகர்த்தெறிந்த பகுத்தறிவுப் படைத்தலைவன், வக்கிர புத்தி கொண்ட வைதீகத்தின் வைரி வால்டேர், ''அரசாங்கம் என்னை அழிக்க முயற்சிக்கலாம்; படைபலம் பாய்ந்து வரலாம்; உலகே கேலியும் செய்யலாம்; எனினும், நீதியை நிலைநாட்டி, ஏழையின் கண்ணீரைத் துடைத்தே தீருவேன்'' என்று வீரமுழக்கமிட்டுப் போரிட்டு வெற்றி கண்ட இலக்கிய வீரன், எமிலி ஜோலா ஆகியவரின் வரலாறும் அவர்கள் அளித்த அறிவுரைகளைக் கொண்ட எடுகளையும் முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன். இதே முறையில் இங்கர்சாலின் பகுத்தறிவு வசனக் கவிதைகள் எழுச்சியூட்டி என் மனதைக் கவர்ந்திருக்கின்றன.

இயற்கை நுட்பங்களைக் கண்டறிந்து, மனித சமுதாயத்துக்கு உள்ள இன்னலைத் துடைத்து இதம் தந்து உலகைப் புதிதாய், வசதியாய், ஆக்கித்தரும் விஞ்ஞான வித்தகர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், ஆராய்ச்சிகளும் இன்றைய நிலையில் சுவையும், பயனும் தந்து, மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரவல்ல, அருமையான நூற்களாக அமைகின்றன. தனி மனிதன் மட்டுமல்ல, உலகமே இந்த முறையிலே தான் அந்தந்தக் காலத்திற்

கேற்ற நூற்களை ஏற்றுக் கொள்கிறது. காலத்திற் கேற்ற முறையில் நூற்கள் மாறினாலும், இறந்தகால ஏடுகள் அனைத்தும் இறந்துவிடுவதில்லை.

புத்தர் துறவு, சாக்ரடீஸ் வழக்கு மன்றத்தில் நின்று பேசுவது, ஏசு சிலுவையில் அறையப்படுவது, இளங்கோ வடிகளின் துறவு, மணிமேகலையின் மனஉறுதி. கண்ணகியின் கேள்விக் கணைகள், மாதவியின் மன நெகிழ்ச்சி, அசோகனின் துக்கம், சகுந்தலையின் சோகம் போன்ற நிகழ்ச்சிக்கோவைகள், எப்போதுமே நெஞ்சை நெகிழச் செய்வன.

இன்னின்ன புத்தகங்களைப் படித்ததாக ஏற்பட்டால் தான் உள்ளத்தூய்மையும், மேதையும் இருப்பதாக உலகு கருதும் என்ற எண்ணங்கொண்டு சிலர், சில புத்தகங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதுண்டு எழுச்சியுடன்.

'திருவாசகத்துக்கு உருகாதார், ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்.' 'திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தை வலிவாலே ஒருத்தரை மதிப்பதில்லை உந்தன் அருளாலே.' ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி.'' நைடதம் புலவர்க்கு ஔடதம். "கல்லாடம் படித்தவருடன் சொல்லாடாதே'-என்றெல்லாம் வழங்கப் படும் புகழ் மொழிகளை மட்டுங்கொண்ட புத்தகப் பட்டியலைத் தயாரித்துவிட இன்றைய உலகம் தயாராக இல்லை.

அறிவுத்துறையின் முனைகள் இப்போது ஒன்று பலவாகப் பெருகியபடி இருக்கிறது. பல்வேறு துறைகளிலே உள்ள பிரச்சினைகளிலே, தெளிவும் பண்பாட்டுக்கு ஓர் விளக்கமும், சமுதாய அமைப்பு முறை, அரசு அமைப்பு முறை. அறநெறி ஆகியவற்றைப் பற்றிய கருத்துரையும் ஒருங்கே கொண்டதாய், மக்களை அறிவும் ஆற்றலும் அறமும் கொண்டவர்களாக்க வல்லதாய் அமைந்துள்ள பெருநூல் இன்று நமக்கிருப்பது திருக்குறள். நமது உள்ளத்தைக் கவருவது மட்டுமல்ல, திருத்தவும் உதவுவது, எனினும் அறிவு ஒரு தொடர் கதை-அதற்கு ஆசிரியர்கள், தொடர்ந்து தோன்றியபடி இருக்கிறார்கள்;—இனியும் தோன்றுவார்கள்—உள்ளங் கவர் புத்தகங்கள் மேலும் பலப்பல வெளிவந்தபடி தான் இருக்கும்.

O-O

6. வீட்டிற்கோர் புத்தக சாலை

உலகிலே எங்கேனும் ஓரிடத்தில் ஏதோ ஓர்காரணத்தால் நேரிடும் ஏதோ ஓர் சம்பவம், உலகின் மற்ற பாகங்களைப் பாதிக்கும் நாட்களில் நாம் வாழ்கிறோம். பாலஸ்தீனத்தில் போர் அது பற்றிய வாதப்பிரதிவாதம் பாளையங்கோட்டையில். இத்தாலியில் எலக்ஷன் என்றால். இங்கு எந்தக்கட்சி அங்கு வெற்றிபெற வேண்டும் என்பது பற்றி விவாதம். உலகத்தொடர்பு அதிகரித்துவிட்ட, வளர்ந்து கொண்டே போகும் நாட்களிலே நாம் வாழ்கிறோம். வாழ்கிறோம் என்றால் நமது வாழ்வையும் நாட்டின் வாழ்வையும் வளமாக்கும் பெரும் பொறுப்பை ஆயிரம் மைலுக்கப்பாலிருந்து வந்தவர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டல்ல, யார் சிரத்திலே மணிமுடி ஜொலிக்கிறது, எவர் கரத்திலே உடைவாள் மின்னுகிறது என்று பார்த்து ஆட்சிப் பொறுப்பை அப்படிப் பட்டவர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டல்ல. ஆட்சிப் பொறுப்பை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, நாட்டின் நாயகர் நாங்கள் என்று மார்தட்டிக் கூறிக் கொண்டுள்ள நிலை இருக்கிறது. உலகுக்கு இது நன்கு தெரியும். உலகின் கவனம் நமது நாட்டின் பக்கம் நன்றாகத் திரும்பும்படியான முறையிலும். அளவிலும் நாம் நமது நாட்டின் சிறப்புப் பற்றியும், நமது ஆற்றலைப்பற்றியும் பாட்டு மொழியிலே பேசிவிட்டோம்—சற்று அதிகமாக கூட. "என் நாடு பொன்னாடு. ஏது இதற்கோர் ஈடு" என்று திருப்புகழ் பாடினோம். இங்கு வானை முட்டும் மலைகள், வற்றாத ஆறுகள், வளமான வயல்கள், கனி குலுங்கும் சோலைகள் ஏராளம். முத்து உண்டு எமது கடலில். தங்கம் உண்டு எமது பூமியில் என்று ஆனந்தக்களிப்புச் சிந்து பாடியிருக்கிறோம். எல்லாம் சரி. உமது நாட்டுக்கல்வி நிலையைக் கூறு என்று கேட்டால், நாம் வெட்கித் தலைகுனியும் நிலையில் இருக்கிறது. வேத வேதாந்திகள், சித்தாந்த சிரோமணிகள், திரு அருளைப் பெற்றவர்கள் எமது நாட்டிலே உண்டு என்று பேசலாம்; பேசுகிறோம். இன்னும் சிலர் பேசிக்கொண்டே இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். ஆனால் கண்ணனுக்குக் கையெழுத்துப் போடத்

தெரியுமா? என்றால் தலையை ஆட்டுகிறான். முத்தனோ மறந்துவிட்டது என்று கூறுகிறான். முனியன் கையெழுத்திடுகிறான். ஆனால் முன்னெழுத்தும் கடையெழுத்தும் சரியாக இருக்கிறது; இடையில் உள்ள எழுத்துக்களோ சம்பந்தமற்றவைகளாக உள்ள இந்நிலை இருக்கிறது. நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு கூரிய வாள்; பலமான கேடயம், அஞ்சா நெஞ்சு; ஆனால் அந்த வீரனின் விழி பழுது. இந்நிலை நாட்டுக்குச் சிறப்பு அளிக்காது. நல்லாட்சிக்கு வழி கிடைக்காது. நாட்டு நிலை உலகநிலைக்கு ஏற்ப வளர்ந்தாக வேண்டும். இதற்கு வீட்டு நிலை மாற வேண்டும்—''வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை'' என்ற இலட்சியம் நாட்டுக்கோர் நல்லநிலை ஏற்படச் செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டத்துக்கு அடிப்படை. மலை கண்டு, நதிகண்டு, மாநிதி கண்டு அல்ல, ஒரு நாட்டை உலகம் மதிப்பது...அந்த நாட்டு மக்களின் மன வளத்தைக் கண்டே மாநிலம் மதிக்கும். மனவளம் வேண்டும்—மிக மிக விரைவில்—மிக மிக அதிகமாக. எழுத்தறிவற்றவர் ஏராளம் இந்நாட்டில். இது பெருங் கேடு. கல்வி பெற்றவர் அனைவருக்குமாவது மன வளம் இருக்கிறதா? அவர்களின் வீடுகளாவது, நாட்டுக்குச் சிறப்பளிக்கும் நற்பண்புகள் செழிக்கும் பண்ணைகளாக நாட்டுக்கு வலியும் வனப்பும் தேடிந்தரும் கருத்துக்கள் மலரும் சோலையா உள்ளனவா என்றால் இல்லை என்ற பெருமூச்சுடன் தான் கூறி ஆகவேண்டும். —உள்ளத்தை மறைக்காதிருக்க வேண்டுமானால், நாட்டு நிலை கண்டு உலகம் மதிக்கவேண்டும். வீட்டிற்கோர் புத்தக சாலை என்ற இலட்சியத்தை நடைமுறைத் திட்டமாக்கி, சற்று சிரமப்பட்டால், நமது நாட்டிலே நிச்சயமாக மனவளத்தைப் பெறமுடியும். நமது முன் சந்ததியார்களுக்கு இருந்ததைவிட, அதிகமான வசதிகள் நமக்கு உள்ளன. அவர்களின் காலம், அடவியில் ஆற்றோரத்தில் பர்னசாலைக்குப் பக்கத்தில் ஆலமரத்தடியில் சிறுவர்கள் அமர்ந்திருக்க, குரு, காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வந்து. பாடங்களைச் சொல்லித்தரும் முறை இருந்த காலம் ஏடும் எழுத்தாணியும் இருந்த காலம். இப்போதுள்ளது, உலகை நமது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து காட்டக் கூடியகாலம்—பாமர மக்கள் பாராளும் காலம். மன வளத்தை அதிகப்படுத்த மார்க்கம், முன்பு இருந்ததை

விட அதிகம் உள்ள காலம். இதோ நான் பேசுகிறேன்— நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். இடையே—பலப்பல மைல்கள்— நானோ நீங்களோ தவசிகளல்லர்—அருளால் அல்ல இந்த ஒலி அங்கு கேட்பது—அறிவின் துணைகொண்டு விஞ்ஞானி ஆக்கித் தந்த சாதனம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இவ்விதச் சாதனங்கள் இல்லாதிருந்த நாட்கள், நமது முன்னோர்கள் காலம்.

இவ்வளவு வசதிகள் நமக்கிருந்தும், ஏன் மனவளம் இவ்வளவு குறைவாக இருக்கிறது? வீடுகளிலே மனவளத்தை அதிகரிக்கவோ, பாதுகாக்கவோ, நாம் முயற்சி செய்வதில்லை—வழிவகை தேடிக் கொள்வதில்லை.

பெரும்பாலான வீடுகளின் அமைப்பையே பாருங்கள். கூடம் இருக்கும் விசேஷ காரியங்களுக்குப் பயன்படக்கூடாது அறை இரண்டிருக்கும். அதிலொன்று பூட்டியே இருக்கும். சாவி வீட்டின் அதிபரிடமிருக்கும். மற்றோர் அறையிலே - தொட்டிலோ ஏணையோ இருக்கும். அங்கு தூங்கும் குழந்தையை வேறோர் குழந்தை தொல்லைப்படுத்தும். அதைவிடப் பெரிய குழந்தை, இதனைச் சமையலறையிலுள்ள தன் தாயிடம் சென்று கூறும். பூஜை அறையில் அப்பா இருப்பார், போய்சொல்'' என்று தாய் கூறுவாள். அங்கு அவர் இருக்கமாட்டார். மாட்டுத் தொழுவத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டிருப்பார்—நம் வீடு ஏறக்குறைய இதுபோலிருக்கும் கூடம். பாதுகாப்பான அறை—படுக்கை அறை ..சமையலறை —பூஜை அறை—இவை எல்லாம் இருக்கும்— புத்தகம் உள்ள இடம், படிப்பதற்கென்று ஒரு அறை தேடிப் பாருங்கள்· மிகமிகக் கஷ்டம். பல வீடுகளிலே, தூண்களின் மீது சாளரங்களின் இடுக்கில், பிள்ளையார் மாடத்தில் சில புத்தகங்கள் இருக்கும். ஆனால் புத்தகசாலை உண்டா என்று கேளுங்கள் பதில் கூறமாட்டார்கள்· ஒரு புன்னகை தோன்றும் ''பைத்தியக்காரா இது வீடு. நீ என்ன இங்கு வந்து, புத்தகசாலை கேட்கிறாயே'' என்று பொருள் அந்தப் புன்னகைக்கு

வீடுகளில் மேஜை நாற்காலி சோபாக்கள் இருக்கும் பீரோக்கள் இருக்கும். அவைகளில் வெள்ளித் தாம்பாளமும், விதவிதமான வட்டில்களும், பன்னீர் செம்பும்

இருக்கும். பித்தளைப் பாத்திரங்கள் இருக்கும். உடைகள் சிறு கடை அளவு இருக்கும். மருந்து வகைகள் சிறு கடை அளவு இருக்கும். மருந்து வகைகள் சிறுவைத்திய சாலை அளவுக்குகூட இருக்கும். அப்படிப்பட்ட வசதியுள்ள வீடுகளிலேயுங்கூட புத்தகசாலை இராது. இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணம் வருவதே இல்லை- அவசியமும் தோன்றுவது இல்லை.

'இந்தச் செப்புக் குடம் சீரங்கத்தில் வாங்கியது. தேவா கலியாணத்தின் போது திருப்பதியில் வாங்கினோம். இந்தத் தாம்பாளத்தை பெல்லாரிக்குச் சென்றோமே பெண்பார்க்க, அப்போது வாங்கினோம். இந்த இரத்தின ஜமுக்காளத்தைக்கார்த்திகை தீபத்தின்போது திருவண்ணாமலையில் வாங்கினோம். சிதம்பரத்திலே ஆருத்திரா தரிசனத்தின் போது இதை வாங்கினோம் என்று நமது வீடுகளில் பல சாமான்களைக் காட்டுவர். சாமான் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு சரித்திரமே கூறுவார்கள். ஆனால் பத்து நல்ல புத்தகங்களைக் காட்டி இன்ன சந்தர்ப்பத்தில் இவைகளை வாங்கினோம் என்று கூறமாட்டார்கள்.

வீட்டின் அலங்காரத்தையும், விசேஷகால உபயோகத்திற்கான சாதனங்களையும் கவனிப்பதுபோல. வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை, சிறிய அளவிலாவது அமைக்க நிச்சயமாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அக்கறை காட்ட வேண்டும். அறிவு ஆயுதமாகி விட்ட நாட்களிலே வாழும் நாம், இனியும் இந்தக் காரியத்தைக் கவனியாதிருப்பது நாட்டுக்கு மறைமுகமாகச் செய்யும் துரோகச் செயலாகும்.

வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை நிச்சயமாக வேண்டும் வாழ்க்கையில் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு அடுத்த இடம், அலங்காரப் பொருள்களுக்கும் போக போக்கியப் பொருள்களுக்கும் தரப்படும் நிலை மாறி, புத்தகசாலைக்கு அந்த இடம் தரப்படவேண்டும்: உண்ண உடை, அடிப்படைத் தேவை. அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தானதும், முதல் இடம் புத்தக சாலைக்குத் தரப்பட வேண்டும்,

எவ்வளவு செலவு? அவ்வளவு பணம் என்று கேட்பர்? பலருக்குத் தேவையான அளவு புத்தகம் வாங்கத்தான் முடியாது அந்தக் குறை...யைப் போக்க, பொது புத்தகசாலைகள் நடத்தி, சர்க்கார், நகர

சபைகள், பொது நலக்கழகங்கள் பணிபுரிய வேண்டும். ஆனால் சில அடிப்படை அறிவுக்குத் தேவையான புத்தகங்களையாவது, வீடுகளில் சேகரித்துப் பயன் படுத்தும் முறை இருக்க வேண்டும்.

பல புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள மட்டுமல்ல ஏற்கெனவே நமது மக்களுக்குத் தெரிந் திருக்கிற பல விஷயங்களை மறந்து போகாமல் செய்வ தற்குப் பல புத்தகங்கள் தேவை. நம் மக்களுக்குக் கைலாயக் காட்சிகள் வைகுந்த மகாத்மியம். வரலட்சுமி நோன்பின் மகிமை, நாரதரின் தம்பூரு: நந்தியின் மிருதங்கம், சித்ர புத்திரரின் குறிப்பேடு, நரகலோகம், அட்டைக்குழி அரணைக்குழிகள், மோட்சத்தின் மோகனம், இந்திர சபையின் அலங்காரம், அதற்குப் பாடி ஆடும் மேனகையின் அழகு இவையெல்லாம் தெரியும். ஆறுமுகம் தெரியும். அவர் ஏறும் மயில் தெரியும் அம்மை வள்ளிக்கும், அழகி தெய்வயானைக் கும் ஏசல் நடந்தது தெரியும். இவையும். இவை போன் றவையும் ஏராளமாகத் தெரியும்.

நந்திதுர்க்கமலை எங்கே? தெரியாது என்பர், நிதி மந்திரியின் பெயர் என்ன? அறியோம் என்பார்கள். காவிரியின் பிறப்பிடம்; கவலை கொள்ளார். பாலாற்றில் நீர் ஏனில்லை? சொல்லத் தெரியாது. நூல் ஆலைகள் எவ்வளவு உள்ளன; கணக்கு அறியார். தாராபுரம் எந்தத் திசையில் இருக்கிறது. தெரியாது தாமிரபரணி எத்தனை மைல் நீளம் ஓடுகிறது? திகைப்பர் பதிலறி யாமல், அவர்கள் வாழும் மாவட்டத்தின் அளவு என்ன? தெரியாது என்பர்; மாகாணத்தின் வருமானம் என்ன? அறியார்கள்—அறிந்து கொள்ளவும் முயலமாட்டார்கள். அனுமத் பிரபாவம் தெரியும். அரசமரத்தைச் சுற்றினால் என்ன பயன் கிடைக்கும் என்பதைக் கூறத்தெரியும். பேய் பில்லி சூன்யம் பற்றிய கதைகளைக் கூறத் தெரியும். அவர்கள் ஏறிச் செல்லும் ரயிலைக் கண்டு பிடித்தவர் யார் என்பது தெரியாது, அதிலேறிச் செல் லும் இடத்திலே அவர்கள் தரிசிக்கப் போகும் கருணாநந்த சுவாமிகளின் கால்பட்ட தண்ணீர் கர்ம நோய்களைப் போக்கும் என்ற கதை பேசத் தெரியும்.

இது நமது மக்களின் மனவளம். இவர்களில் பெரும் பாலோர். இவர்களைக் கொண்டுள்ள நம்நாடு, அழிவுச் சக்தியில் அணுகுண்டு உற்பத்தியும், ஆக்க வேலைச்

சக்தியில் சந்திர மண்டலத்திற்குச் சென்று வரும் உலகிலே ஓர் பகுதி. சரியா? நாட்டின் எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்ட யாரும், இந்த நிலை சரி என்று கூறமாட்டார்கள். சரியல்லதல்ல, ஆனால் என்ன செய்வது என்று கேட்பர்? வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை அமைக்கவேண்டும். மக்களின் மனதிலே உலக அறிவு புக வழி செய்யவேண்டும் அவர்கள் தங்கள் நாட்டை அறிய, உலகை அறிய, ஏடுகள் வேண்டும் நிபுணத்துவம் தரும் ஏடுகள்கூட அல்ல—அடிப்படை உண்மைகளையாவது அறிவிக்கும் நூல்கள் சிலவாவது வேண்டும்.

வீடுகளிலே நடைபெறும் விசேஷங்களின்போது வெளியூர்கள் சென்று திரும்பும்போது. பரிசளிப்புகள் நடத்தும்போது, புத்தகங்கள் வாங்குவது என்று ஒரு பழக்கத்தைக் கொஞ்சம் வசதியுள்ள வீட்டார் சில காலத்துக்காவது ஏற்படுத்திக் கொண்டால், சுலபத்தில் ஒரு புத்தகசாலையை அமைத்துவிடலாம்.

புத்தகசாலை அமைக்கும்போது, ஏற்கெனவே நமது மக்களின் மனதிலே ஊறிப்போய் உள்ள, அர்த்தமற்ற அவசியமற்ற, கேடே கூடச் செய்யக்கூடிய எண்ணங்களை நிலைநிறுத்தக் கூடிய ஏடுகளைச் சேர்க்கக்கூடாது. சேர்ந்தால் மனவளம் ஏற்படாது. மனம் சதுப்பு நிலமாகும் பழமைகள் புழுக்கள் நெளியும் இடமாகும்.

புத்தகசாலை அமைப்பது என்று திட்டமிட்டுப் புது வருஷப் பஞ்சாங்கத்தில் ஒரு மூன்று தினுசும், பழைய பஞ்சாகக் கட்டு ஒன்றும், பவளக்கொடி மாலையும், பஞ்சாமிர்தச் சிந்தும், பெரிய எழுத்து விக்கிரமாதித்தன் கதையும் பேய் பேசிய புராணமும், நல்லதங்காள் புலம்பலும், அரிச்சந்திர மயான காண்டமும், ஆகியவற்றை அடுக்கி வைத்தால். நாம் கோரும் மனவளம் ஏற்படாது. நமது நாட்டை வஞ்சகர்களுக்கு குற்றவேட்டைக் காடு ஆக்கும். தீக்குச்சி சேர்ப்பது போலாகும்.

உலக அறிவை, உருப்படியான காரியத்துக்குப் பயன்படும் அறிவைத் தரக்கூடிய புத்தகங்களைச் சேகரிக்க வேண்டும். பழைய முறைகளையும் எண்ணங்களையும் மேலும் ஊட்டக்கூடிய ஏடுகளைச் சேகரித்து

அதற்குப் புத்தகசாலையென்று பெயரிடுவது: குருடர்களைக் கூட்டி வைத்து, அவர்கள் உள்ள இடத்துக்கு, 'வழிகாட்டுவோர் வாழும் இடம்' என்று பெயரிடுவது போன்ற கோமாளிக்கூத்தாக முடியும்.

ஒவ்வோர் வீட்டிலும், வசதி கிடைத்ததும், வசதி ஏற்படுத்திக்கொண்டதும் அமைக்க வேண்டிய புத்தக சாலையில், நாட்டு வரலாறு, உலக நாடுகளின் நிலையைக் குறிக்கும் நூல்கள் இவை முதலிடம் பெற வேண்டும், பொதுவாகவே, மக்களின் அறிவுக்குத் தெளிவும், ஆண்மைக்கு உரமும், ஒழுக்கத்துக்கு வலிவும் தரத்தக்க நூல்கள் இருக்க வேண்டுமேயொழிய, வாழும் இடத்தை வகையற்றது என்று கூறி, வான்வீதிக்கு வழிகாட்டும் நூல்களும், மாயாவாதத்தையும், மன மருட்சியையும் தரும் ஏடுகளும் தன்னம்பிக்கையை கெடுத்து, விதியை அதிகமாக வலியுறுத்திப் பெண்களை இழித்தும் பழித்தும் பேசிடும் நூல்களும் இருத்த லாகாது.

பஞ்சாங்கம் அல்ல, புத்தகசாலையில் இருக்க வேண்டியது; அட்லாஸ் உலகப்படம் இருக்க வேண்டும்.

இந்த அடிப்படை பிரச்சினையிலே நேர்மையான முறையையும், நெஞ்சு உரத்தையும் காட்டியாகவேண்டும் அப்போதுதான் வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை அமைப்பது என்பது அறிவுத்தெளிவுக்கு வழிசெய்யும்... மனவளத்தை உண்டாக்கும்; நாட்டை வாழ வைக்கும். புலியை அழைத்துப் பூமாலை தொடுக்கச் சொல்ல முடியாது. சேற்றிலே சந்தனவாடை கிடைக்குமென்று எண்ணக்கூடாது.

நமது பூகோள அறிவு, பதினான்கு லோகத்தைக் காட்டிற்று அந்த நாட்களில், நமதுமார்க்க அறிவு நரபலியைக்கூடத் தேவை என்று கூறிற்று அந்த நாட்களில், நமது சரித்திர அறிவு, பதினாயிரம் ஆண்டு ஒரு மன்னன் ஆண்டதாகக் கூறிவைத்தது. நமது பெண் உரிமையைப்பற்றிய அறிவு, காமக்கிழத்தி, வீட்டுக்கு நாயகனைக் கூடையில் வைத்துத்தூக்கிச்சென்றபத்தினியைப்பற்றி அறிவித்தது. நமது விஞ்ஞான அறிவு, நெருப்பிலே ஆறும். அதன்மீது ரோமத்தால் பாலமும் இருப்பதாக அறிவித்தது:

அப்படிம்பட்ட எண்ணங்களுக்கு ஆதாரமாக இருந்த ஏடுகளை இந்த நாட்களிலே நாம் வீட்டில் புத்தகசாலையில் சேர்ப்பது, நாட்டு நலனுக்கு நிச்சய மாக கேடு செய்யும்.

பூகோள, சரித்திர ஏடுகள் இருக்க வேண்டும்—நமக்கு உண்மை உலகைக் காட்ட, நமக்கு ஒழுக்கத் தையும், வாழ்வுக்கான வழிகளையும் காட்ட, வீட்டிற் கோர் திருக்குறள் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும்.

நமது தமிழகத்தின் தனிச்சிறப்பு என்று கூறத் தகும் சங்க இலக்கிய சாரத்தைச் சாமான்யரும் அறிந்து வாசிக்கக்கூடிய முறையில் தீட்டப்பட்ட ஏடுகள் குறைந்தபட்சம், மக்கள் முன்னேற்றத்துக்கும்வாழ்க்கை வசதிக்கும் உதவும், விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களைப் பற்றிய முக்கியமான தகவலைத் தெரிவிக்கும் நூல் இருக்க வேண்டும்.

நாட்டு விடுதலைக்கு உழைத்தவர்கள், மக்களின் மனமாசு துடைத்தவர்கள், தொலைதேசங்களைக் கண்டவர்கள், வீரர்கள், விவேகிகள் ஆகியோரின் வாழ்க்கை ஏடுகள் இருக்க வேண்டும்.

இந்த அடிப்படையில் வீட்டுக்கோர் புத்தகசாலை அமைத்துக் கொண்டால், நாட்டுக்கு நல்லநிலை ஏற்படும். வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை தேவை—ஆனால் கேட்டினை நீக்கிடத் தக்கமுறைகளைத் தரும் ஏடுகள் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும் வீட்டிலே அமைக்கும் புத்தகசாலை.

7. மேடைப் பேச்சு

இந்நாட்களில் மேடைப்பேச்சு. நாடாளும் நற்பணியில் முக்கியமான கருவியாகிவிட்டது. இந்தக் கருவி ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியதுமல்ல; அங்ஙனம் இருந்தாலும் ஆகாது. மணிமுடி, வாள், ஜெபமாலை இவைகளின் இடத்தை இப்போது மேடைப்பேச்சு கைப்பற்றி இருக்கிறது. ஜன நாயகம் வளர, வளர, இதன் முக்கியத்துவம் வளரும். இதன் முக்கியத்துவமும், வலிவும் வளர வளர, இதனைக் கொண்டு தன்னலம் வளர்க்கும் ஆபத்தும் வளரக்கூடும். மக்களைத் தவறாக நடத்திச் செல்லுவதற்கும் இதனைப் பயன்படுத்தும் தீயநோக்கமும் படரக்கூடும். திசைப்பூட்டும் கருவி தீயோனிடம் சிக்கினால் கலம் பாறையில் மோதுதல் போல, அரசுகளை ஆட்டிவைக்கும் அளவுக்கு ஆற்றல் அமைந்த மேடைப்பேச்சு எனும் சக்தி சாதனம், ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கிடைத்தது; அவர்களும் அந்த சக்தியைத் தவறான காரியத்துக்குப் பயன்படுத்துவதால் (மக்களின் நலன், பாறைமோதிய கலமாகும்) இந்தச் சக்தியை மக்களில் பெருவாரியானவர்கள் பெறுவதற்கு முயல வேண்டும்.

எந்தக்காரியத்துக்கும் காரணம் கூற, மேடைப் பேச்சு ஆள்பவர்கள் அடாது செய்து மக்களைப் பாடு படுத்தாதபடி பாதுகாப்புத் தேடிக் கொள்ள மக்கள் மேடைப் பேச்சைக் கைக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆக ஆள்பவர், ஆளப்படுபவர் எனும் இரு சாராருக்கும் மேடைப்பேச்சு, ஒரு சமயம் வாளாக, பிறிதோர் சமயம் கேடயமாக ஒரு சமயம் விளக்காக. வேறொரு சமயம் தீப்பந்தமாகப் பயன்படுகிறது.

முன்னளில் வெளியார் படையெடுப்பு, உள்நாட்டுக் குழப்பம், காட்டு மிருகங்கள் நாட்டிலே புகாதபடி பார்த்துக் கொள்வது போன்ற, சில அடிப்படைக் காரியங்கள் மட்டுமே ஆள்பவர்களுக்கு இருந்தன, மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில்: அவர்களின் ஆட்சி புகுந்ததில்லை. இப்போது நிலைமைத் தலை

கீழ்மாற்றம்- அரிசி எந்த அளவு உண்ணலாம் என்று அளவிட ஆள்பவருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆஸ்திரேலியா சென்றாவது உணவுப்பொருள் கொண்டு வா, முடியாவிட்டால், ஆட்சிப் பீடத்தைவிட்டு வெளியே போ என்று கூறும் உரிமை மக்களுக்கு இருக்கிறது மக்களின் தனி வாழ்க்கையிலே இப்போது ஆள்பவர்களுக்கு, அதிகமான அளவு இடம் ஏற்பட்டு விட்டது. எனவே, மக்களுக்கும் ஆள்பவர்களின் தன்மை, நோக்கம், திட்டம் இவைகளைப் பற்றிக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு அதிகரித்து விட்டது. இந்தக் கண்காணிப்பு வேலைக்கு மேடைபேச்சு முக்கியம் என்பது சரி. ஆனால் முடியுமா? நம்மால் ஆகுமா? என்ற எண்ணம் பிறக்கக் கூடும்.

வானத்தில் வட்டமிடும் பறவைகளைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, பிறகு அதுபோன்று பறக்கும் சாதனம் கிடைத்தால் பயன் அதிகமாக இருக்குமே என்று மனிதன் எண்ணத் தொடங்கினான்—அந்த எண்ணம், ஆகாய விமானத்தை ஆக்கித் தந்தது

அலைகடலை அடக்கும் மரக்கலம் அமைத்தோர், ஆழ்கடலுக்குள்ளே செல்லும் கலம் அமைத்தோர், விண்ணில் பறக்கும் விமானம் அமைத்தோர், தொலைவிலுள்ளதைக் கேட்கவும், காணவும் கருவிகள் கண்டுபிடித்தோர், காட்டாறுகளைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவந்தோர், நீரிலே நெருப்பின் சக்தியைக் கண்டறிந்தோர் அனைவரும் நம்போல் மனிதரே; அவர்களால் முடிந்தால் நம்மால் ஆகும் என்ற நினைப்பு அவர்களை ஊக்குவிக்கும் சக்தியாயிற்று. அவைகள் சாத்தியமானபோது மேடைப்பேச்சு ஏது சாத்தியமாகாது. பேசாமலிருப் வேண்டுமானால் சிரமம்—சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருப்பதரிது-பேசுவது எளிது-பேசுவதை, ஒழுங்குக்கும் முறைக்கும் கட்டுப்படுத்துவதுதான்மேடைப் பேச்சு.

எனவே, இந்நாளில் மேடைப்பேச்சுக்குத் தேவையும் பயனும் உள்ளது என்பதை உணர்ந்து, அதனை நாமும் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் கொள்வது முதல் வேலை.

பிறகுமேடைப் பேச்சு எங்ஙனம் அமைதல் வேண்டும், எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பனவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும். மேடைப்பேச்சு தென்றலா, புயலா? தீஞ்சுவையுள்ள இளநீரா, அல்லது வேம்பின் சாறு போன்றதா, எங்ஙனம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற

கேள்வி நிச்சயமாகத் தோன்றும். இந்த எண்ணம், ஒரு சறுக்கு மேடை. மேடைப் பேச்சுக்குத் தங்களைத் தயாரித்துக் கொள்வோர் மிக ஜாக்கிரதையாக ஊன்றி நடக்க வேண்டிய இடம் இது.

இனிமையாகப் பேசவேண்டும் என்பதொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, மேடைப்பேச்சுமுறை பயிலத் தொடங்குவது ஆகாத காரியம் மட்டுமல்ல—தேவையற்றது இதனால், கடுஞ்சொல் பேசுவதே சிலாக்கியம் என்பதல்ல பொருள். சொல் சுடுமா? சுவை பயக்குமா என்பதொன்றையே நோக்கமாகக் கொள்வது கூடாது என்பதைத் தான் கூறுகிறேன். அந்த முறையில் பேசுவது, ருக்மணி கல்யாணம், ராமர் பட்டாபிஷேகம், சீமந்தனி கதை போன்ற காலட்சேபம் நடத்துபவருக்கு வேண்டுமானால் சாத்தியமாகக் கூடும்—பயனும் கிடைக்கக் கூடும்—படியை அரைக்காலாகக் காய்ச்சிய பால், அதிலே கற்கண்டுத் தூள், குங்குமப் பூவின் குழம்பு இவ்வளவும் போதாதென்று பக்தியும் ஆசையும் கூட்டித் தரப்படும். ஆனால் மேடைபேச்சு, காலட்சேபமல்ல. விவாதத்துக்குரிய உயிர் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை வெளியிடுவது; இனிமை எல்லோருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யும் நாவாணிபம் அல்ல மேடைப் பேச்சு. வாய் பொத்தி, கைகட்டிக் கேட்கும் மக்கள் எதிரே நடத்தும் உபதேசமல்ல. அருள் வாக்கல்ல. பேசுபவர் பேசுபவர்களைவிட மேதை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையுமல்ல. கேட்பவர்கள், இன்ன பொருள்பற்றிப் பேசிடுக என்று பணித்திட பேசுபவன் அதுபோலவே நடத்தும் வசன சங்கீதமுமல்ல. வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு கொண்ட பிரச்சினைகளைப்பற்றி, மக்கள் குழப்பமான கருத்து கொண்டிருந்தால் தெளிவு அளிப்பது, மக்கள் மருண்டிருந்தால் மருட்சியை நீக்குவது, மக்கள் கவலையற்று இருந்தால் பிரச்சினையின் பொறுப்பை உணரச்செய்வது போன்ற காரியம் மக்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கு முற்றிலும் மாறானவற்றையே கூறியாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் மேடைப் பேச்சாளனுக்குச் சில சமயம் ஏற்படக்கூடும். பேச்சைக் கேட்க வருபவர் அனைவரும் ஒத்த கருத்தினர் அல்லர். இந் நிலையில் மேடைப் பேச்சு இனிமை பயப்பது மட்டுமே குறிக்கோள் என்று கொண்டால் நடவாது—ஆகாது.

சரஸ்வதி தாண்டவமாடுகிறாள், அவன் நாவில் என்று புகழ்வதும், தம்பி என்னடா சண்டைப் பிரசண்ட

மடிக்கிறான்—வீசு மலைப்பிஞ்சுகளை என்று ஏசுவதும், ஏக காலத்தில் நடைபெறும். விநோதபுரியிலே இருக்கிறார் மேடை பேச்சாளி. எந்தப் பேச்சு பலருக்கு இனியதாய், பயனுடையதாய் அறிவு நிரம்பியதாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதே பேச்சு வேறு சிலருக்குச் சுடு சொல்லாய், வெட்டிப் பேச்சாய், ஞான சூன்யமாய்த் தோன்றக்கூடும். அவரவர் அந்தந்த எண்ணத்திற்கு ஏற்ப நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடக்கூடும். தென்றல் என்பர் சிலர்; புயல் என்பர் சிலர்; தேனினும் இனிய தென்பர் சிலர்; கர்ண கடூரம் என்பர் சிலர்; வீணுரை என்பர் சிலர்; விவேக சிந்தாமணி என்பர் சிலர்; இதிலே கவனம் செலுத்தக்கூடாது. மேடைப்பேச்சு ஒரு பொறுப்புள்ள பணியாகவும், பயன்தரும் கருவியாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கமுடையோர்- அச்சம், தயை தாட்சண்யத்துக்குக் கட்டுப் பட்டு கருத்தை அடகு வைக்கும் குணமும் இருத்தலாகாது.

காட்டுக் குதிரை மீதேறிச் செல்லும் முரட்டுச் சுபாவக்காரனின் ஏகத்தடி போன்ற போக்குத்தான் வீர முழக்கம் என்றும் கருதலாகாது. இந்த இரண்டும் வகுத்த பாதைகளுக்கும் இடையே உள்ள, நல்வழி இன்னது என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. அந்தப் பாதை, பாடுபட்டு அவரவர்கள் மட்டுமே கண்டறிய முடியும். ஆனால் அதற்கு, பேசியவர்களுக்கு தாம் பேசும் பொருளின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் மதிப்பும் இருப்பது போலவே, மன்றம் வரும் மக்களிடம் மதிப்பும் நம்பிக்கையும் வேண்டும். பேச்சு இனிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே நோக்கமாகக் கொள்வதைவிட, மக்களையும் கொள்கைகளையும் மதித்து நம்பிக்கையுடன் பேசும் நோக்கம் சிறந்தது மேலானது.

'தீயினாற் சுட்டபுண் ஆறும்—நாவினால் சுட்டபுண் ஆறாது' என்ற வள்ளுவர் வாக்கும் தனிப்பட்ட உரையாடலுக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். பேச்சு மேடையிலே ஆறிய புண் அதிகம். நாவினால் சுட்ட வடு பெற்றதாக எண்ணி கல் வீசினார். நல்வழி கண்டோம் அவர் உரையாடல் என்று பிரிதோர் நாள் உணர்ந்து, கல் தூக்கிய கரத்தால் கனத்த மாலையைத் தூக்கி வரும் காட்சிகள் நிரம்பிய விசித்திரபுரி, மேடை.

எனவே, பேசும் பொருள் பயன்படத்தக்கதாகவும், வீணான வம்புக்கு வித்திடாத வகையிலும் அமைத்துக் கொள்வது நல்லது. இனித்தே ஆகவேண்டும் என்று

முயன்றால், சதங்கையும் ஜாலரும் தேடித் தீரவேண்டி வரும்.

இனிமையுங்கூட, கொள்கையின் உறுதியிலே இருந்து பிறப்பதுதான்—கொள்கையை விட்டுக் கொடுப்பதால் வராது.

வள்ளுவர் வாக்கின்படி பேச்சு அமைவதற்கு. வள்ளுவர் வாக்கின்படி கேட்பவர்களும் அமைய வேண்டும். பேசுபவருக்கு முறைகூறிய வள்ளுவர் கேட்பவருக்கும் முறைகூறி இருக்கிறார்.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு'

ஆனால் நடைமுறையில் இந்தக் குறள் இல்லை. மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்றார் திருவள்ளுவர். மெய்ப்பொருள் காண்பதரிது என்று ஆகிவிட்டது நிலைமை.

இனி, பேச்சு, கருத்தின் தொகுப்பு. ஆகையால் பேச்சு—பயனும் சுவையும் தருவதாக இருந்த கருத்துக்களைக் கவனித்தாக வேண்டும். கருத்து, சிந்தனையின் விளைவு. சிந்தனை காண்பன, கேட்பனவற்றிலே தொடர்ந்து ஏற்படும் ஆர்வம். ஒரே பொருள், காண்போருக்கு வெவ்வேறு சிந்தனையைக் கிளறிவெவ்வேறு கருத்தைத் தூண்டி அதற்கேற்ற முறையிலே, பேச்சு பிறக்கச் செய்யும். வேப்பிலை—வைத்தியர், பூசாரி எனும் இருவருக்கும் வேறுவேறான எண்ணம் தருவது போல.

ஓர் எடுத்துக்காட்டு,குதிரையைப் பற்றிப் பேசும்படி சிலருக்கு அழைப்புவிட்டுப் பார்ப்போம்—வேடிக்கையாக இருக்கும் அவர்களின் பேச்சு.

வரலாற்று வகுப்பு மாணவர் பேசுவதானால் ''குதிரைகளுக்கு கம்பீரமும் பெருமையும் ஏன் ஏற்படாது? மகாவீரன் அலெக்சாண்டர் ஏறிவந்தது, ப்யூசுபாலஸ் எனும் குதிரை மீது அல்லவா'' என்று சுவையுற சொல்வார். தமிழக ஏடு படித்தோர், தேசிங்குராஜா கதையில் வரும் பாராசாரி, நீலவேணி பற்றிப் பேசாமலிரார்.

பழம்பாடல் படித்தோர், முன் இருவர் தொட்டிழுக்க பின்னிருந்து சிலர் தள்ள, மாதம் காதவழி பறந்த குதிரையைக் காளமேகம் கண்ட காட்சிபற்றிக் கூறுவர்.

கிண்டி குதிரைப் பந்தயத்தின் கேடுகளை விளக்கும் நோக்கமுடையோரோ, தாலி அறுக்கும் பிசாசே! தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் பகை மூட்டும் சனியனே! சூழ்ச்சியிலே மக்களைச் சிக்க வைக்கும் சகுனியே! நேசர்களுக்கிடையே மனக்கிலேசத்தைக் கிளப்பிவிடும் மாபாவியே! உன்னால் கெட்டன குடும்பங்கள். கொழுத்தனர் வட்டிக் கடைக்காரர், குடித்தனத்திலே தீ மூட்டினாய், கொலைக்கும் களவுக்கும் கூட காரணமானாய்; குதிரையே! கோரத்தின் சொரூபமே; பாவத்தின் கருவியே! பாதகத்தின் பங்காளியே! உன் குலம் அழிக. கூண்டோடு அழிக. பூண்டின்றி ஒழிக'' என்று கோபமாகக் கூறுவர். ஒரு சமயம், பிரமதேவனை இலட்சுமி தேவியார், கோட்டானாகப் பிறக்கும்படிச் சாபமிட்டார். பிரமன் கோட்டானாகப் பிறந்தான். அந்தக் கோட்டான் முட்டையிலே குதிரை பிறந்தது என்றுள்ள புராணத்தைக் கூறுவர் புராணிகர். சைவப் பிரசங்கியாரோ, ''குதிரைகளா! அடியேனுக்கு அடங்காக் கோபம் பிறக்கும்—அவைகளைக் கண்டதும், என் மணிவாசகன் இந்தப் பாழான குதிரைகளாலன்றோ, சிறைப்பட்டான்; துயருற்றான்'' என்று துவங்கி, இறுதியில் ''ஆனால் தீர யோசிக்கும்போது பரியிடம் பரிவே பிறக்கிறது. ஏனெனில் மணிவாசகரின் பெருமை. மாநிலம் அறியும் நிலை, குதிரையாலன்றோ ஏற்பட்டது. எனவே, குதிரைக்குலம் வாழ்க'' என்று கூறி முடிக்கக்கூடும்.

குதிரையைப் பற்றிப் பேசுவதிலே இவ்வளவு வேறுபாடுகள் தோன்றக்கூடுமானால், நாட்டு நடவடிக்கை, நாடாள்வோரின் திட்டங்கள், ஏடுகளிலே உள்ள கருத்துகள் போன்ற பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது, வேறுபாடுகள் கொஞ்சமாகவா இருக்கும்? எனவே மேடைப் பேச்சு, பலதரப்பட்ட கருத்துகள் உலவி ஒன்றோடொன்று போரிடும் களமும் ஆகிறது. களத்திலே பரிசும் உண்டு; பகையும் உண்டல்லவா? கருவியும், கலங்கா உள்ளமும் வேண்டுமல்லவா?

கருத்துகளைக் கொள்ளும்போது இந்த நிலை அறிந்து தொகுக்க வேண்டும். மலர்கள் பலவகை—வண்ணத்தில், மணத்தில். இவைகளில் மணமுள்ள மலர், மாலையாக்கப்படலாம், செண்டு ஆக்கப்படலாம், சரம் ஆக்கப்படலாம்.

மலர் கொண்டு மாலை தொடுத்தலிலே கைத்திறன் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் கைத்திறன் முழுவதும் காட்டி, காகிதப் பூமாலை தொடுத்தால், பயன் என்ன? மாலைக்கு முதற்பொருள் மணமுள்ள மலர். அதுபோலப் பேச்சுக்கு முதற்பொருள் சுவையும் பயனும் உள்ள கருத்துக்கள். மாற்றான் வீட்டுத் தோட்டத்திலே பூத்திடினும் மல்லிகைக்கு மணம் உண்டல்லவா? ரசிக்கத்தானே செய்வோம்? அதுபோலவே பேசுபவரின் கருத்து பயன் தருமாயின், கேட்பவரின் கூட்டுறவு எத்தன்மையதாக இருப்பினும், அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வர். எனவே, மேடை பேச்சுக்குக் கருத்துகளைச் சேகரிப்பது, சிந்தனையில் விளையும்படிச் செய்வது மிக மிக முக்கியம். பூத்த மலரை அழகுறத் தொடுத்தல் போலக் கிடைத்த கருத்தை தொகுத்தும், வகுத்தும், பிரித்தும், வெல்லும் சொல், தெளிவான நடை, நம்பிக்கையூட்டும் போக்கு, இவைகளைக் கொண்டு பேச்சு அமைத்தல் வேண்டும். அமைத்தல் வேண்டும் என்பதைவிட அமையும் நிலைபெறவேண்டும் என்பது பொருத்தமாக இருக்கும். தூய்மையான நோக்கமும், தெளிவான அறிவும், கொள்கை வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்குமானால், தட்டுத் தடுமாறிப் பேசும் பேச்சு நாளா வட்டத்தில் முழக்கமாகித் தீரும்.

அவர் போலப் பேசவேண்டும்; இவர் உபயோகித்த சொல்லை வீசவேண்டும்; இரண்டோர் மேற்கோள் வேண்டும், எமர்சன், இங்கர்சால் ஆகிய யாரையாவது துணைக்கு அழைத்தே ஆகவேண்டும்; இடையிடையே நகைச் சுவைக்காக விகடத்துணுக்குகளைச் சேர்க்க

வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு பேச்சு அமைப்பது —ஒரு மல்லி பக்கத்தில் தழை, பிறகோர் சாமந்தி, அடுத்துக் கொஞ்சம் தவனம், பிறகோர் மனமில்லாமலர், பிறகு தழை என்ற முறையில் தொடுக்கப்படும் கதம்ப மாலையாகும்—கதம்பம், மலர் குறைவாகவும் தழை அதிகமாகவும் இருப்பின் மாதர் கொள்ளார். அது போலவே பேச்சும், கருத்தும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகி, சுவைக்குதவாதன அதிகமாக இருப்பின் எவரும் கொள்ளார். எனவே கருத்து. மிக மிக முக்கியம் நடை, வானவில், அதிக நேரம் அழகளிக்காது.

நீதியை நிலைநாட்ட, நேர்மையை வலியுறுத்த, நாட்டிற்கேற்ற திட்டங்களை எடுத்துரைக்க, மடமையை மாய்க்க, கொடுமைகளைக் களைய; சிறுமைகளை, சீரழிவுகளைப் போக்க, ஆர்வம் தோன்ற வேண்டும். அந்த ஆர்வம் ஏற்படுத்தும் சிந்தனையிலே பூத்திடும் நல்ல கருத்துக்களை, அழகுறத் தொடுத்து அளிப்பதே மேடைப் பேச்சு.

மலர்மாலை மதயானைமுன் வீசப்பட்டுக் காலில் மிதிபடுவது போல, நல்ல பேச்சுக்குப் பொல்லாத நிலைவருவதுமுண்டு; முகர்ந்து ரசித்து, கூந்தலிற் செருகி, இன்புற்று மகிழும் மாதரிடம் மலர் சென்று, பெருமையும் பயனும் பெறுவது போல, நல்ல பேச்சு, சுவையும் பயனும் கண்டறிந்து பெறக்கூடியவர்களிடம் போய்ச் சேர்வதும் உண்டு. ஆனால் என்ன ஆகுமோ என்ற ஏக்கத்தை முதலில் கொள்ளாது, கருத்துக்கோவையான பேச்சு, நாட்டுக்கு அளிப்பது நமது கடமை என்ற எண்ணத்தை முதலில் கொள்ளுவதே மேடைப் பேச்சில் வெற்றி பெறும் வழி. அந்த வழி அனைவருக்கும் பொது. அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. முயன்றால் யாரும் வெற்றி பெறலாம்.

o—o

8. நாடகத்திலே மறுமலர்ச்சி

நாட்டிலே இப்போது பல்வேறு துறைகளிலேயும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. புதியதோர் நிலைக்கு நாடு, தள்ளாடித் தள்ளாடி, ஆனால் நிச்சய மாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. புதிய நிலையை அடைந்தால், நம் நாடு உலகிலே முன்னணியில் உள்ள நாடுகளிலே ஒன்றாக முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண் டவர்கள், இந்தத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டி ருக்கிறார்கள் இன்று எந்தத் துறையைக் கவனித்தாலும் குமுறலும் கொந்தளிப்பும் தெரிகிறது. அச்சம் சிலருக்கு, சந்தேகம் பலருக்கு. மிகச்சிறுபான்மையினருக்கு மட்டுமே உண்மை தெரிகிறது. புதிதாக ஓர் நிலை நாட்டுக்கு உருவாக்கிக் கொண்டு வருகிறது, உண்மை. வெடித்துக் கிடக்கும் வயல், படர்ந்துபோகும் நிலையில் உள்ள விளக்கு, பட்டுக்கொண்டே வரும் நிலையில் உள்ள மரம், உலர்ந்து கொண்டு வரும் கொடி, வற்றிக்கொண்டிருக் கும் குளம்—இவைபோல சமுதாயத்தில் நிலையும் நினைப்பும் நடவடிக்கையும் ஆகிவிடும்போது, இந்த அவல நிலையைப் போக்கியாகவேண்டும் என்ற ஆவ லும் போக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையும், போக்கக் கூடிய அறிவாற்றலும் கொண்ட ஒருசிலர் முன்வருகிறார் அறிவுப் பண்ணைக்குப் பணியாற்ற அவர்களை நாடு வரவேற்பதில்லை. நையாண்டி செய்யும்! மதிப்பளிப் பதில்லை—மாச்சரியத்தை வாரி வீசும்! துணை புரிவ தில்லை—தொல்லை தரும்! எனினும் அந்த ஒருசிலர் ஓயாது உழைத்து, சலிப்பு, கோபம், வெறுப்பு, பகை எனும் உணர்ச்சிகளுக்குப் பலியாகி விடாமல், புன்னகை யும் பெருமூச்சும் கலந்த நிலையில் பணிபுரிந்து, பட்ட மரம் துளிர்விடும்வரை, படர்ந்து போக இருந்து விளக்கு மீண்டும் ஒளிவிடும்வரையில் பாடுபட்டு, வெற்றிகண்டு மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கி வைக்கிறார்கள்.

உள்ளது சரியில்லை, போதுமானதாக இல்லை, அல்லது பயனில்லை என்று தோன்றும்போது, உள்ள தைத் திருத்துகிறோம், புதுப்பிக்கிறோம். பயனுள்ள தாக்குகிறோம். இந்த சமுதாயம் திருத்தி அமைக்கக்

கூடிய, திருத்தி அமைத்தால், பண்பும் பயனும் தரக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறது.

சுக்கு நூறாகிவிட்ட கலம், கடலடி சென்று ஆண்டு பல ஆனபிறகும் விஞ்ஞானக் கருவிகள் மூலம் கடலடி சென்று கலத்தின் பகுதிகளையும், அதிலிருந்த பொருள் களையும் எடுத்து வரும் பெருமுயற்சியில் மேலை நாட்ட வர் வெற்றிகரமாக ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால், ஒரு காலத்தில் உன்னதமான நிலையில் வாழ்ந்து, உலகி லேயே உயரிடம் பெற்றுத் திகழ்ந்து,இடைக்காலத்திலே எத்தரின் பிடியிலே சிக்கியதால் சீரழிந்த நாட்டையும் சமுதாயத்தையும் புதுப்பிப்பது ஏன் சாத்தியமாகாது? இந்தத் தளராத நம்பிக்கைதான் மறுமலர்ச்சி இயக்கத் திலே பணிபுரிபவர்களுக்கு உள்ள பெரியதோர் துணை.

கடந்த பத்தாண்டுகளிலே, நாடகத்துறையிலே ஏற்பட்டிருக்கும் மறுமலர்ச்சியைக் கூர்ந்து கவனித்தால். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் வேகமும் வெற்றியும் விளக்க மாகத் தெரியும்.

நாடகம்: இன்று நள்ளிரவுச் சத்தமல்ல—நடையா லும் உரையாலும் விழியாலும் மொழியாலும், அரைத் தூக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு ஆனந்தம் தர முயற்சிக்கும் வெறும் ஆடல் பாடல் அல்ல; நாடகம், இன்று நாட்டுக்கு ஒரு நல்லாசானாக முன் வந்திருக்கிறது துணிவுடன்!

ரிஸ்ட்வாட்ச் கட்டிய கரத்துடன் அசோகவனத்திலே அழுது கொண்டிருக்கும் சீதையை, போலோ காலர் ஷர்ட்டும், பொன்முலாம் பூசிய பல்லும்,பாலிஷ் போட்ட ஸ்லிப்பரும், தங்கநிற பிரேம் போட்ட மூக்குக்கண்ணாடி யும் தரித்துக்கொண்டு வரும் கோவலனையும், ஓடி பாடி டும் அனுமானையும் இன்று நாடக மேடைகளிலே அனேகமாகப் பார்க்க முடியாது. ஏராளமான பொருட் செலவில் ஒருவரிருவர் இந்தப் பழங்காலச் சின்னங்களை பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்—பொதுவாகப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு பார்த்த இந்த நாடகக்காட்சி கள் இன்று பார்க்கமுடிவதில்லை. இன்று நாடக மேடை யிலே, மனிதனைக் காணமுடிகிறது. பலகோணங்களில், பல நிலைமைகளில்! இந்த மகத்தான மாறுதல், நாடக உலகிலே மட்டுமல்ல; அதன் மூலம் நாட்டு மக்களி டையே, பெரியதோர் மனமாறுதலை உண்டாக்கி விட்டது.

இயல், இசை, நாடகம், மக்கட்கு அறிவு வளர, ஆர்வமூட்ட, அகமகிழ்ச்சி பிறக்க, நன்னெறியைக் காட்டப் பயன்பட வேண்டும்.

அதிலும், நாடக மூலம் இந்தப் பலன்களை எளிதில் அடையமுடியும். இயலிலும் இசையிலும் கருத்துரைகளை கேட்க மட்டுமே முடியும். நாடகத்திலேயோ, கருத்துரையைக் கேட்பதுடன், கருத்து விளக்கக் காட்சிகளைக் காணவும் முடிகிறது. எனவே, நாடக மூலம் மனதை அதிகமான அளவுக்கு வசப்படுத்த முடிகிறது. நல்ல நடிகன், நாடகத்தைக் காண்பவர்களிடம், தான் விரும்பும் உணர்ச்சியை அந்த நேரத்திலேயே ஊட்டி விடமுடிகிறது. மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்ட கம்பிகள்போல நல்ல நடிகனின் திறமை, நாடகத்தைக் காண்பவர்களை உணர்ச்சி வயத்தவராக்கி விடுகிறது. எனவே நாடகத் துறைக்கு உள்ள வசப்படுத்தும் சக்தி, அதிகம். அதிலும் சராசரி அறிவுள்ளவர்களுக்கும் அதாவது இசையை நுகரவும் தேவைப்படும் அளவுக்கும் குறைந்த அளவு அறிவு படைத்த சராசரி மனிதருக்கும், நாடகம் புரியும்; கருத்துக்களைப் புரியவைக்கும்; உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும்; செயலுக்கும் தயாராக்கி வைக்கும். அவ்வளவு திறமை கொண்டது நாடகத்துறை.

அறிவு வளர, ஆர்வம் பிறக்க, நற்பண்புகள் உள்ளத்திலே குடிபுக-இப்படிப்பட்ட நற்காரியங்களுக்கு முத்தமிழ் அதிலும் முக்கியமாக நாடகம், பயன்படல் வேண்டும், என்பது அடிப்படை உண்மை. இதைக் காலம் மாற்றாது, மாற்றினால், சீர்கேடுதான் விளைவு-எனவே, இந்த அடிப்படை உண்மைகளை அல்ல, மறுமலர்ச்சி இயக்கம் கூடாது என்று கூறுவது. மறுமலர்ச்சி என்பது, மாண்புகளை மாய்த்திடும் நஞ்சு அல்ல—மாண்புகளை மாய்க்கும் நச்சுப் பூக்களை அழித்திடும் முறை!

அறிவு வளர்ச்சிக்கு நாடகம் பயன்பட வேண்டும். இதை மறுமலர்ச்சி இயக்கம் மறுக்கவில்லை—அறிவு வளர வேண்டும் என்பது சரி-ஆனால் எத்தகைய அறிவு? என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறது. மறுமலர்ச்சி இயக்கம்! லோகம் மாயை காயம் என்பது அனித்தியம் இது ஒருவித அறிவுதான்! சேலை கட்டிய மாதரை நம்பாதே!—இது கூட ஒரு வகையான அறிவுதான்! பெண் பிள்ளைகளும் இரவல், உனைப் பெற்றெடுத்த

தாய்மாரும் இரவல், இதுவும் அறிவிலே ஒருவகைதான்! நாடகமேடை மூலம் எத்தகைய அறிவு பெறுவது! கீழே ஏழு மேலே ஏழு என பதினான்கு லோகங்கள் கொண்டது பழங்கால பூகோள அறிவு! இந்தியா நாடகம் தர வேண்டும், அட்லாஸ் பிரசுரமான பிறகும்! தேரை ஓட்டிக்கொண்டு வரும் சூரியபகவானையா நாடக மேடையில்சாட்சியாகக் காண்பது, விஞ்ஞான வகுப்பிலே சூரியனைப் பற்றிய பாடம் கேட்ட பிறகும்! அறிவு தேவைதான்! அறிவு வளரச் செய்வது, நாடக நோக்கத் திலே ஒன்றுதான் - மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் இதை மறைக்கவில்லை. ஆனால், நாடகத்தை அறிவு வளர்ச் சிக்குப் பயன்படுத்தும்போது, எவ்விதமான அறிவு இப்போது மக்களுக்குத் தேவை என்பதைக் கண்டறிந்து அவ்விதமான அறிவு கிடைக்கும் விதமான கருத்துரை களும், காட்சி அமைப்புகளும கொண்ட நாடகங்களை நடத்தவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்.

மறுமலர்ச்சிக்கான முயற்சி துவக்கப்பட்டு முன்பு வரை, நாடக மூலம், நாட்டவர் மனதிலே புகுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் பலதிறப்பட்டன என்ற போதிலும், அவை களை எல்லாம் பிரித்துத் தொகுத்து, சலித்து எடுத்தால், மூன்று முக்கியமான கருத்துக்களையே தந்திருக் கின்றன என்பதை அறியலாம். அதாவது—

விதி!

மேல் உலக வாழ்வு!!

குலத்துக்கோர் நீதி!!!

மக்களின் வாழ்வுக்கும் தாழ்வுக்கும், சந்தோஷத்துக் கும் சஞ்சலத்துக்கும், பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும், செல்வ வாழ்வுக்கும், வறுமையால் செல்லரித்துப் போன வாழ் வுக்கும், மாடமாளிகையிலே கூத்தாடும் களிப்புக்கும், குடிசையிலே கொட்டும் வாட்டத்துக்கும் எதற்கும் நாடக மேடை, (கதை, காட்சி மூலம்) எடுத்துரைத்த காரணம் என்ன? விதி! யாரை விட்டது காண். விதிவசம்? எவரை விட்டது காண்? பாடுவார் நடிகர் ராமசந்திரர் மா உரிதரித்த வேடத்தில் சீதா பிராட்டியாரிடம். எதிரே இருந்து காட்சியைப் பார்ப்பவன்—மில்லிலே மார்புடை யப் பாடுபட்டுவிட்டு, மாகாளி கோயில் குங்குமத்தை நெற்றியிலே அப்பிக் கொள்ள அரை வயிற்றுக்கு உழைக்கும் ஆலைத் தொழிலாளி!

நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்த உழைத்தும், கையே தலையணையாய், கட்டாந்தரையே படுக்கையாய்

காய்ந்த வயிறே தோழனாய்க் கொண்டு கஷ்டப்படும் பாட்டாளி முன்பு, விறகு வெட்டி வேதனைப்பட்ட சத்யவான் ராஜ்யமிழந்து சுடலை காத்த அரிச்சந்திரன், பெற்ற குழந்தைகளைக் கிணற்றில் தள்ளிய நல்லத் தங்காள். இவர்களைக் காட்டி எத்தகைய அறிவை வளர்க்க முடியும்? விதி—விதி என்று அவனை விம்ம வைக்கத்தானே முடியும். இந்தத் தேள் கடிக்குப் பிறகு ஒரு தேன்சொட்டு அவனுக்கு—அதாவது மேல் உலகக் காட்சி—அங்கு கற்பக விருட்சம் காமதேனு!! இந்த 'அறிவு' அல்ல இன்று தேவைப்படுவது! அதுபோலவே, வெற்றி வீரனான மன்னன், குருகுலத்தின் முன் மண்டி யிடும் காட்சி நடத்திக் காட்டப்படும். என்ன அதன் பொருள்?

பதினைந்தாண்டுகளுக்கு முன்பு, நாடக மேடை ராஜ தர்பாரே ஜாதி முறை போதனை விளக்கமாகத் தான் இருக்கும்.

'ஆலயங்களில் அந்தணர்கள் பூஜைகளைச் செய்து வருகிறார்களா?'

ஆமாம், அரசே! ஆறுகால பூஜையும் நடந்து வருகிறது!

வைசியர்கள், செல்வ விருத்திக்கான காரியத்திலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

ஆமாம், அரசே! வைசியர்கள் வியாபாரக் காரியங் களிலே ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

சூத்திரர்கள், தங்கள் கடமையைச் செய்து வரு கிறார்களா?

ஆமாம், அரசே!

இதுதான் 'தர்பார்'பேச்சு! அரசனை ஆசீர்வதிக்கும் குரு, மனுநீதி தவறாது அரசாளும்படிதான், மன்ன னுக்கு உபதேசம் செய்வார்!

இது, மனுவை மறுக்கும் காலம் மட்டுமல்ல; மன்னர் களை வீட்டுக்கனுப்பிய காலம்.

நாடகமேடை மாறவேண்டாமா, இதற்கு ஏற்றபடி? அதுதான் மறுமலர்ச்சி.

விதி, மேலுலகம், குலத்துக்கொரு நீதி எனும் மூன்று கருத்துக்களை உள்ளடக்கியே நாடகங்கள் அமைவது வாடிக்கை—இடையிடையே பத்தினியின் துயரம் அதை பகவான் துடைப்பது—அடியாருக்குச் சோதனை கடைசி யில் ஐயன் காட்சி தருவது; இவை இருக்கும்.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் நாடக மேடை மூலம் தரப்பட்டு வந்த இந்தக் கருத்துகள் எதுவும் இன்று தேவையற்றன, தீமை பயப்பன, நீதியற்றன, நேர்மை யற்றன, சமுதாயப் பொதுநலனுக்கு ஊறு தருவன என்று கண்டறிந்து புதிய எண்ணங்களை—புது உலகுக் குத் தேவையான எண்ணங்களைக் கொண்ட கருத்துக் களை, நாடக மேடைகள் தரவேண்டும் என்று கூறினர்— குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியும் பெற்றுள்ளனர்

இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளின் நாடக உலக வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு அதிசய மான உண்மை புலனாகும். இந்தப் பதினைந்து ஆண்டு களில், புதிதாக அரங்கேற்றப்பட்ட புராண நாடகங் கள், ஒன்று அல்லது இரண்டுககுமேல் இல்லை. புராணங் கள் இல்லாததால் அல்ல; ஏடுகளிலே புராணக் கதைகள் இரண்டு தலைமுறைகளுக்குத் தேவையான அளவு உள்ளன! எனினும் நாடக மேடைகளிலே வரவில்லை. மாறாக, மனிதன், இன்ஸ்பெக்டர், வேலைக்காரி, வேலைக்காரன், வாழ முடியாதவர்கள், முள்ளில் ரோஜா, மணமகள், கைதி, அந்தமான் கைதி, எதிர் பாராதது பலிபீடம், தொழிலாளி, சிறைச்சாலை, மறு மணம் இப்படிப் புதிய புதிய நாடகங்கள்— எல்லாம் மனித இயல்புகளை, நிலைமைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் புதுமை நாடகங்களாக நடத்தப்படுகின்றன! பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு, பத்தினிப் பெண்ணின் பண்பை விளக்க அவர் மாண்டுபோக வேண்டும். நாட கத்தில்! இப்போது தவறிவிட்டாள் ஒருத்தி என்றாள் ஏன் என்று அனுதாபத்துடன் ஆராய்கிறான் கணவன், நாடகத்தில் நான் குறிப்பிடுவது ஒன்று புராணம். மற் றொன்று சமூக நாடகம் கூட அல்ல. இரண்டும சமூக நாடகங்களே; இரண்டும் ஒரே நாடகக் கம்பெனியாரு டைய நாடகங்கள் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு, பத்தினி பெண் மாள்கிற முறையிலே கதை அமைந்தால்தான் முடியும் நாடகம் நடத்த—அதற்குமேல் ஜீரணமாகாது. எனக்கு நன்றாகக் கவனமிருக்கிறது. அந்தக் கதை பற்றி, நடிக நண்பருடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தது. —ஏன் அந்தப் பெண் இறக்கவேண்டும்—வாழட்டுமே. வாழ்ந்து காதலை மதிக்கத்தெரியாத கயவனுக்குப் புத்தி புகட்டட்டுமே, அதுபோலக்கதை இருந்தால் என்னாஎன்று கூறினேன்—நாடு ஏற்குமா ஏற்காதா என்பதல்ல பிரச்சினை—அவரே அதை ஏற்கத் துணிய வில்லை. பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, அதே கம்பெனி

யில், சூழ்நிலையால் தாக்கப்பட்ட தையலின் துயரக் கதையை நடித்துக் காட்டும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இப்போது சாவு அல்ல—மன்னிப்பு—அதுவும் கணவனால்—அதிலும் அவன் தேவன் என்பதால் அல்ல—மனிதன் ஆகையால்!

இவ்வளவு மகத்தான மாறுதல், நாடக மேடையில்.

தவறிவிடும் மனைவி, துரோகமிழைக்கும் நண்பன் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் மன்னிப்பு தருவது தான் மறுமலர்ச்சி என்று நான் கூறுவதாகக் கருதிவிடவேண்டாம். அப்படிப்பட்ட மனிதர்களை—குடும்ப நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டி, சமுதாயச் சூழ்நிலையை விளக்கும் நாடகங்கள் இன்று நாட்டிலே நடத்தப்பட்டு, பொது மக்களின் பேராதரவைப் பெறுகின்றன என்றால் அதன் பொருள் என்ன என்று சிந்திக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாடக மேடையிலே மனிதனைக் காண விரும்புகிறார்கள். மகேசன், மகரிஷி, மன்னன், மந்திரவாதி, அவதாரங்கள் அடியார்கள் இவர்களைக் கண்டு கண்டு கண்களுக்கும் கருத்துக்கு சலிப்பு மிகுந்துவிட்டது. அந்தக் கதைகளிலே உள்ள கருத்துகள் சில புளித்துவிட்டன; சில பொய்த்துப் போய்விட்டன, சில உலக மன்றத்திலே கேலிக்குரியனவாக்கப்பட்டுவிட்டன; பெரும்பாலானவை; நடைமுறைக்கு ஏற்றவையாக இல்லை. வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்கு விளக்கம் தருவதாகவோ, வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைப் போக்கக் கூடியதாகவோ இல்லை. இப்போது, தன்னைப் போன்ற மனிதன் எந்தெந்தச் சூழ்நிறையில் எப்படி எப்படி ஆகிறான், என்னென்ன செய்கிறான், எதை எதை எண்ணுகிறான் என்று காண விரும்புகிறார்கள்.

எலும்பைப் பெண்ணுருவாகக் கண்ட கண்கள், இப்போது பெண் எலும்புரு ஆடும் அளவுக்குக் குடும்பத்திலே ஏற்படும் கொடுமைகளைக் காண விரும்புகிறார்கள்! கண் இழந்தவனைக் காணவிரும்புகிறார்கள். நண்பனுக்காக, குடும்பத்துக்காக, நாட்டுக்காக, வறுமையால், கொடியவர் செயலால் இப்படி ஏதேனும் ஒன்றினால் கண்ணிழந்தவன் இருக்கிறானே அவனுடைய கதையைக் காண விரும்புகிறார்கள். உழைத்து உருக்குலைபவன், உழைக்காமல் வாழும் வழி கற்றவன் மேட்டுக்குடி வாழ்வு காட்டும் ராஜா முறை, வேட்டை

யாடப்படும் மனிதன், விருப்பம் வெதும்பியதால் நொந்து போனவன், வாழ்க்கை வெற்றிக்காக எதையும் செய்பவன் இப்படிப் பலரைக் காண விரும்புகிறார்கள். தந்தை மகன் உறவு, அண்ணன் தம்பி உறவு, இந்த உறவுக்கு வரும் ஊறுகள், அதற்கான காரணங்கள் இவைகளைக் காண விரும்புகிறார்கள். ஒருவன் ஏன் நல்லவனாக இருந்தவன் கெட்டவனாகி விடுகிறான் என்ற சூழ்நிலைக்கான விளக்கத்தைக்காண விரும்புகிறார்கள். இவற்றுடன், எல்லோரும் இன்புற்று வாழ, ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டாமல் வாழ, மனிதன் மிருகமாகாமலிருக்க என்ன வழி என்பதை அறிய விரும்புகிறார்கள்.

இந்தச் சமுதாயம், சிதிலமான கட்டடம் என்பதை மறுப்பவர் இல்லை. புதுப்பிக்க வேண்டும் என்று பேசாத அறிவாளர்கள். எனினும் சமுதாய நிலைமைகளை, ஜாதி உயர்வு தாழ்வுகளை, அதனால் விளையும் விபரீதங்களை விளக்கும் நாடகங்களை-ஜாதித்துவேஷம் வகுப்புத் துவேஷமூட்டுகின்றன என்று கூறிட ஒரு மூடநம்பிக்கையினால் விளையும் கேடுகளையும், புரட்டர்களால் பாமரர் அடையும் அவதிகளையும் விளக்கி பகுத்தறிவு பரப்புவதற்காக நாடகங்கள் நடத்தினால், அவை மூலம் நாத்திகம் பரவுகிறது என்று சொல்லவும், பயங்கரமான பொருளாதார பேதத்தால், சமுதாய அடிப்படையிலே பிளவு ஏற்படுகிறது. வாழ்வு என்பது அனைவருக்கும் உள்ள உரிமை. இதைப் பறிக்கும் முறையில் உள்ள அமைப்புகள் அழிக்கப்படவேண்டியன என்பதை விளக்கும் நாடகம் நடத்தினால், இது பொது உடைமைப்பூதத்துக்குச் செய்யும் பூஜை என்று கூறவும், இந்த நாட்டிலே —இந்த நாளிலே சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களின் மூலம் நாடகத்துறை மறுமலர்ச்சிக்குக் குந்தகம் ஏற்படுகிறது.

வகுப்புவாதம், நாத்திகம், பொது உடைமைப் புரட்சி இவை நாடகம் மூலம் புகுத்தப்பட்டுவிடும் என்று பயப்படுவது அறியாமை. உண்மையாகவே அந்தப் பயம் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் எதிரிகளுக்கு இருக்குமானால் வகுப்பு அநீதிகளும். வகுப்பு பேதங்களும் நிச்சயம் ஒழியும். கள்ளிகாளாள் அழியும்; நஷ்டமா

அது? மூடத்தனம் முறியடிக்கப்படும் மூலமாக அதனால் முறிந்துபோகும் எல்லோரும் இன்பம் எய்திடும்வழி கிடைக்கும். பொருளாதாரத்துறையில் இது போற்றத் தக்கதுதானே! இந்த விளக்கமும் நெஞ்சு உரமும் கொண்டு நாடகத்துறையில் உருவாகிக் கொண்டிருக் கும் மறுமலர்ச்சியை ஆதரித்து ஊக்கமளிக்க வேண்டும்; ஊராளபவர்கள். கருத்திலே தெளிவற்றவர்கள், கலக மூட்டுவதுபோல, நாடகத்துறையிலே பூத்துள்ள மறு மலர்ச்சி, ஒழுக்கக்கேட்டை உண்டாக்காது. ஒழுக்கம் என்பது எது என்பதை விளக்கமாக்கிவிட்டு, ஒழுக்கத்தை வளர்த்துச் செல்லும். நீதி நேர்மையை அழிக்காது; நீதி எது என்று கண்டறிந்து நிலைநாட்டும்!

ஜவஹர் சொன்னார்: ''சென்ற திங்கள், பெங்களூ ரில். வில் அம்பு வைத்துக்கொண்டு பழங்காலத்திலே சண்டை செய்தார்கள் என்பதற்காக, இன்று ராணுவத் துக்கு அந்த ஆயுதமா தரமுடியும்! அல்லது நான் பழங் காலத்தின்படி, பெங்களூரிலிருந்து டெல்லிக்கு மாட்டு வண்டியிலா பயணம் செய்யமுடியும்? இப்படி யாரும் யோசனை கூறமாட்டார்கள். ஆனால் சமுதாய சம்பந்த மான பிரச்சினைகளிலே நம்மவர் பலருக்கு மாட்டு வண்டிக்கால மனப்பான்மை இன்றும் இருக்கிறது'' என்று சொன்னார் சோகத்துடன்!

இருபதாம் நூற்றாண்டு வாழ்க்கைவசதிகள் அவ்வள வையும் ஒன்றுவிடாமல் அனுபவிக்கிறோம். சமுதாய அமைப்பு விக்கிரபாதித்யன் காலத்திற்காக இருப்பது பொருந்துமா ஆட்டுக்குட்டியை ஏற்றிச் செல்லவா ஆகாய விமானம்!

சமுதாயத்திலே புதிய முறைகள். அதன் அமைப் பிலே புதியதோர் மாற்றம் தேவை. அந்த புதிய உருவத்தை உருவாக்கும் உயரிய பணிதான் மறு மலர்ச்சி; அதன் அவசியத்தை மிகப் பெரும்பாலான மக்களுக்கு உணர்த்துவிக்க நாடகமே, நல்ல கருவி. எனவே நாடகத்தில் மறுமலர்ச்சி மிகமிக முக்கிய மானது. நாட்டின் விழிப்புக்கு அது நல்லதோர் அளவு கோல். நாளை நாம் எப்படி இருப்போம் என்பதற்கு அதுவே அறிகுறியாகும்.

—0—

9. பத்திரிகைத் தொழில்

பொதுச்சேவையா? சொந்தத்தொழிலா?

அண்ணா: பத்திரிகைத் தொழில் பொதுச் சேவையா? சொந்த தொழிலா? என்பது பற்றி விவாதிக்கப் போகிறோம்.

ம. பொ. சி.: ஆமாம், பயனுள்ள விவாதம். நாம் மட்டும் விவாதித்தால் போதுமா? நாட்டு மக்களும் விவாதிக்க வேண்டுமல்லவா?

அண்ணா: ஆமாம், அதைத் துவக்கி வைப்போம். தங்கள் கருத்து என்ன, பத்திரிகைத் தொழில் பற்றி?

ம. பொ. சி.: பத்திரிகைத் தொழில் மட்டுமா, நாட்டிலே உள்ள எந்தத்தொழிலும் பொதுச்சேவையை நோக்கமாகக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டுமேயொழிய சொந்தத் தொழிலாக மட்டும் இருப்பது சரியல்ல.

அண்ணா: ஆமாம், சிறந்த இலட்சியம்—தாங்கள் சொல்வது நாட்டு மக்களின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் சொந்த நலனுக்காக மட்டும் அமைவது கூடாது.

ம. பொ. சி:—பொது நலனுக்குத் தகுந்தமுறையிலே ஒவ்வொருவர் செய்யும் காரியமும் இருக்கவேண்டும்.

அண்ணா:—நடைமுறையைக் கவனிப்போம்.

ம. பொ. சி: கவனிப்போம். நண்பரே! ஆனால் நான் கூறிய அந்தச் சிறந்த இலட்சியம் நிறைவேறும் வகையிலே, நடைமுறை இருக்கிறதா என்று பார்த்து, இல்லை என்றால் இலட்சியம் நிறைவேறும் விதத்தில் நடைமுறையைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும்.

அண்ணா:—இந்த நல்ல நோக்கத்துடன் பத்திரிகை தொழில் பற்றிக் கவனித்தால் தங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது?

ம. பொ. சி:—எந்தத் தொழிலும் சொந்த இலாபத்துக்காக மட்டும் அமைந்தால் நல்லதல்ல அல்லவா?

அண்ணா:—நல்லதல்ல. அவ்விதம், சொந்த லாபத்தை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு, தொழில்கள் அமைவதால், நாட்டிலே பொருளாதார பேதமும் சமூகத்தில் அமைதியின்மையும் தலைவிரித்து ஆடுகிறது உலகெங்கும்.

ம. பொ. சி.:—அப்படிப்பட்ட உலகுக்கு உள்ளத்தில் பண்பை உண்டாக்கும் உயர்ந்த காரியத்தில் பத்திரிகைகள் ஈடுபட வேண்டும்.

அண்ணா:—ஆமாம்! அந்த நோக்கத்தைத்தளராது கைக் கொண்டால், அதைவிடச் சிறந்த பொதுச்சேவை வேறு கிடையாது.

ம. பொ. சி:—நோக்கம சிலாக்கியமானதாக இருக்க வேண்டும். காரியமும் அதுபோலவே அமையவேண்டும். பொதுமக்கள் நலனுக்குப் பாதுகாவலன் என்று விளம் பரப்படுத்திக் கொண்டால் மட்டும் போதுமா?

அண்ணா: நோக்கமும் நடைமுறையும் ஒன்றாக இருந்தால்தான் உயர்வு. இந்த முறையிலே பார்க்கும் பொழுது பத்திரிகைத்தொழில் சொந்தத்தொழில், அதாவது நடத்துபவரின் இலாபத்தைத்தேடித்தரும் சாதனம் என்று இருக்கக்கூடாது. பொதுச்சேவை புரியும் சந்தர்ப்பம் என்ற முறையில் அமையவேண்டும்.

ம. பொ. சி:—ஆமாம்! இதை யார் மறுக்க முடியும்? பத்திரிகையை பலசரக்குக் கடைபோல, இரும்புத் தொழிற்சாலையைப் போல, இலாபந்தரும் தொழிலாக என் சுகத்துக்கு—என் வாழ்வுக்கு—என் குடும்பத்துக்கு. எனக்குச் சொத்து சுகம் தேடிக்கொள்ள; நிலபுலம் தேட உபயோகித்துக் கொள்கிறேன் என்று யார் கூறுவார்கள்.

அண்ணா:—கூறமாட்டார்கள். ஆனால் பத்திரிகைத் தொழிலிலேயும் மற்ற தொழில்களின் மூலம் பணம் குவிப்பதுபோல் குவிக்கமுடியும் என்பது உண்மை தானே.

ம. பொ. சி:—உண்மைதான். பத்திரிகைத் தொழிலின்மூலம் பணம் திரட்டமுடியும். திரட்டியுமிருக்கிறார்கள்.

அண்ணா;—அதுபோலவே. பத்திரிகைத்தொழிலே வேறு தொழில்களுக்குப் போடுவது போலவே பெரும் மூலதனம் போடுகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கில் ஆட்களை அமர்த்துகிறார்கள். நவீன விஞ்ஞான சாதனங்களை அமைக்கிறார்கள். வியாபார முறைகள் அனைத்தும் அந்தத்தொழிலுக்கு இருக்கக்காண்கிறோம்.

ம. பொ. சி:—அமைப்பு, அளவு ஆகிய எதைக் கவனித்தாலும், பெரிய தொழிற்சாலை போன்றே காணப்படும் பத்திரிகை நிலையங்கள் பல உள்ளன இந்த நாட்களில்.

அண்ணா!—ஆமாம். இந்தப் பத்திரிகை பல இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகின்றன. அதிலே விளம்பரம் செய்வதென்றால், அங்குளத்து இருபது ரூபாய் தர வேண்டும். பன்னிரண்டு பக்கம் கொண்டதாகப் பத்திரிகை இருந்தால் அதிலே விஷயங்கள், கருத்துக்கள். ஆறு பக்கம்தேறும் மற்ற இடம் விளம்பரம் என்று இது போன்ற நிலையிலே உள்ள பத்திரிகைகள் நடத்தப்படுகின்றனவே இலட்சக் கணக்கான வரவு செலவுள்ள பெரிய தொழில்—ஆயிரக் கணக்கில் வேலை செய்வோர் உள்ள இடம் அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகளை—பொதுச் சேவை என்று கூறமுடியுமா? அதன் உரிமையாளரின் வருவாயும், வாழ்க்கை நிலையும் அவருடைய நிலபுலன்களும் மோட்டார் வசதிகளும் இலாபத்தின் விளைவுகள் அல்லவா? அவ்வளவு இலாபகரமான தொழிலை அவரை மாளிகைவாசியாக்கி சீமானாக்கி வைக்கும் தொழிலை வாய்கூசாது எப்படிப் பொதுச்சேவையென்று கூறுவது கூறினால் பொதுமக்கள் எப்படிஏற்றுக் கொள்வார்கள்? சேலைவிற்று சீமானாகிறான் ஒருவியாபாரி. செய்தியை விற்றுச் சீமானாகிறான் இந்த வியாபாரி—பத்தாயிரம் முதல் போட்டுப்பட்டாமைக்கடைவைத்துப்பத்தின்மூலம் அறுபதுவரை லாபம் கண்டான் ஒரு முதலாளி-அது போலவே பத்தோஎட்டோ மூலமாகவைத்துப் பத்திரிகையைத் துவக்கியவர், பத்தாயிரம் ரூபாய் மோட்டாரும், நாற்பது, ஐம்பாதாயிரத்தில் மாளிகையும், இலாபத்மூலம் பெறுகிறார்கள். அவருடைய தொழிலை மட்டும் பொதுச்சேவை என்று எப்படிக் கூறுவது? ஏன் கூற வேண்டும்? கூறுவது எப்படிப் பொருத்தமாகும்.

ம. பொ. சி:—எங்கள் சொந்தத்தரியில் தயாரித்தது சாயத்துக்கு உத்தரவாதம் என்று ஜவுளிக்கடைக்காரர் தமது தொழிலுக்குச் சிறப்புரை கூறி விற்பனையை அதிகப்படுத்துவதுபோலவேதான் ''எங்கள் பத்திரிகைக்கு விசேஷ, பிரத்தியேக நிருபர்கள் உண்டு. பாரிஸ் மாநாட்டுக்குத் தனி நிருபரை அனுப்புகிறோம். செய்திகள் பூரணமாக வெளிவருவது எங்கள் பத்திரிகையில் தான்' என்று சிறப்புரை கூறி பத்திரிகையைப் பரப்புகிறார் அந்த வியாபாரி. செய்திகளைப் பண்டமாகவே கருதுகிறார். செய்திகளைத் திரட்டுவதற்குச் செலவாகும் தொகை, மற்ற வியாபாரத்தில் பொருள் செய்வதற்கு ஆகும் தொகை போலத்தான் இலாபத்துக்கே செய்திகளும் விற்கப்படுகின்றன. இது சொந்தத் தொழில்—இலாபந்தரும் தொழிலாகத்தான் ஆகிறது.

அண்ணா: ..மேல் நாடுகளில் உள்ள பத்திரிகைகள் ஒவ்வொன்றும் பலப்பல இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகின்றன. இலாபம் ஏராளமாகத்தான்குவிகிறது.

ம. பொ. சி:...பத்திரிகைகள் இலாபமான தொழில் என்பதறிந்து பல சீமான்களே அங்கு பத்திரிகைச் சொந்தக்காரர்களாகி உள்ளனர்...ஒரு சீமான் பல பத்திரிகைகளை நடத்துகிறார் சீமையில்...அமெரிக்காவில்.

அண்ணா:—ஏன் இங்கே மட்டுமென்ன? நமது நாட்டிலும் முதலாளிகள், பல தொழில்களிலே பத்திரிகைத் தொழிலும் ஒன்று கண்டு கொண்டார்கள். இலாப ருசி...அவர்களைப் பத்திரிகைத் தொழிலேயும்கொண்டு வந்துவிட்டது.

ம. பொ. சி:—ஆமாம்—இலாபம், வெண்ணெய் விற்றுச் சம்பாதித்தாலென்ன? சுண்ணாம்பு விற்றுச் சம்பாதித்தாலென்ன? இலாபம் இலாபந்தானே?

அண்ணா:—பொதுமக்களுக்கான பணி, அறிவு பரப்பும் அரும்பணி—குடியரசுக்குத் தேவையான திருப்பணி என்றெல்லாம் எண்ணிஅல்ல. அதிலேயும் சுதந்திரமான வியாபார முறையைக் கையாண்டு, 'பத்திரிகையை நேரமும் அறிந்து, நேர்த்தியான வகையிலே வெளியிட்டு மக்களின் சுவை,எதெதில் செல்லும் என்பதைக் கண்டறிந்து—அந்தப் பகுதிகளை அழகுற வெளியிட்டு, ஏராளமானவர்களை வாங்கும்படி செய்து, லாபம் பெறுவது என்று தொழில் நிபுணர்கள் திட்டமிட்டு வேலை செய்கிறார்கள்.

ம. பொ. சி:—உண்மைதான், இலாபம் பண அளவோடு மட்டுமல்ல; செல்வமும் சேருகிறது. செல்வாக்கும் பெருகுகிறது.

அண்ணா:—ஆமாம் அதிகச சிரமமில்லாமலே கூட முதல் போடுகிறான் ஆலை அரசன். தொழிலாளியின் திறமையினாலும், சிரமத்தினாலும் ஆடையின் தரம் உயருகிறது. மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள், ஏராளமாக நாட்டிலே பரவுகிறது இலாபம் குவிகிறது ஆலை அரசர்களுக்கு. அதுபோலவே, செய்திகளைத் திரட்டுவதில் நிபுணர்கள்—செய்திகளைச் சுவைப்படுத்தும் நிபுணர்கள்— இலக்கிய நடை எழுதுவோர்— கனல் கக்கிகள் —புயல் வரச் செய்வோர்—என்ற பலவித எழுத்தாளர்களையும், அவரவர் திறமைக்குத்தக்கபடி,

எழுத வைத்து-இலாபம் திரட்டுகிறார். பத்திரிகைத் தொழில் அதிபர்! ஆலைத் தொழிலாளிக்கு ஆறணா என்றால், இவருக்குச் சற்று அதிகம் கிடைக்கும். அவ்வளவுதானே வித்தியாசம்?

ம. பொ. சி.—தொழில் நிபுணர்களின் நோக்கமும் முறையும், நீங்கள் கூறுவது போலத்தான். அப்படிப் பட்டவர்களாக பத்திரிகை நடத்துபவர்கள் துவக்கப் படும் பத்திரிகைகள் எல்லாம் இந்த முறையிலே இலாபம் திரட்டும் சாதனங்களாகவே அமைந்து விடுகின்றனவா?

அண்ணா:— அப்படியல்ல, மரம் பழுத்தால் வௌவால் வரும் என்பார்களல்லவா? முதலாளிகள் பத்திரிகைத் தொழில் துறையின் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்துகிறார்கள். இப்பொழுது இதிலிருந்து பழம் பழுக்கிறது என்று யூகிக்க வேண்டியதுதானே? இலாப கரமான தொழிலாகிறது என்றுதானே பொருள்?

ம. பொ. சி:—நடைமுறைச் செலவுக்கே திண்டாட்ட மாகி பத்திரிகையின் உருவம் இளைத்து, நடத்துபவரின் உள்ளம் ஒடிந்து போவதையும் பார்க்கிறோம்!

அண்ணா:—அனுபவ பூர்வமாகவே பார்க்கிறோம். உரிமையாளர், ஆசிரியர், நிருபர், திருத்துவோர், மானேஜர், கிளார்க் சகலமும் ஒருருவில் கூடியவர்களின் கதை. தாங்கள் கூறுவதில் இலாபம் கிடையாது. தொல்லைதான் அதிகம். அத்தகைய இதழ்களுக்கு ஆயுள் வளராது.

ம. பொ. சி:—அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். இந் நிலையில், ஏராளமான பத்திரிகைள் உள்ளனவே. எனினும் தொல்லைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் களிப் புடன் மல்லுக்கு நின்று, சதா சிரமப்பட்டுக்கொண்டு அவ்விதமான பத்திரிகைகளை நடத்துகிறார்களே, வேறு தொழில் இல்லையா நாட்டில் அவர்களுக்கு வேறு தொழில் தெரியாதா? தெரிந்து கொள்ள முடியாதா? முடியுமே. சுலபத்தில் இருந்தும், இலாபம் இல்லாத நிலையிலும், பத்திரிகை நடத்திக் கொண்டுதானே வருகிறார்கள். பொதுச் சேவை செய்கிறோம் என்ற எண்ணந்தானே, ஆர்வந்தானே அதற்குக் காரணம்?

அண்ணா:—ஆர்வந்தான்; தங்கள் சக்திக்கு மேற் பட்டது என்றாலும் சலியாது, பணிபுரிய வைக்கிறது.

ம.பொ.சி:— இந்த ஆர்வம் பொதுச்சேவையாளரின் பண்பல்லவா?

அண்ணா:—ஆமாம், அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகள் பொதுச் சேவைதான்; சொந்த தொழிலல்ல. சுகவாச வழியல்ல.

ம.பொ.சி:—அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகள் தானே நாட்டில் அதிகம். பத்திரிகைத் தொழில், பொதுச்சேவை என்பதுதானே இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது?

அண்ணா:—உண்மைதான். ஆனால் நான் குறிப்பிட்டபடி, நடத்துபவர்களைச் சீமான்களாக்கி வைக்கும் பத்திரிகைகளும் பல உள்ளனவே.

ம.பொ.சி:—அவைகளைக் கவனிக்கும்போது பத்திரிகைத் தொழில், சொந்தத் தொழில் என்றுதான் ஏற்படுகிறது.

அண்ணா:—பொதுவாக ஒரு பாகுபாடு செய்யலாம். வெறும் செய்திகளைப் பண்டமாக்கும் பத்திரிகைகள்-நடத்துபவரின் திறமை, தொழில், நிபுணத்துவம் ஆகியவற்றின் பயனாக, இலாபம் தரும் தொழிலாக வளர்த்துவிட முடியும். கருத்துகளைப் பரப்பும் ஏடுகள் விஷயத்தில் அவ்விதம் சொல்லிவிட முடியாது.

ம.பொ.சி:—அதிலும் எதிர் நீச்சலிடுவது போல், பொது மக்களின் நம்பிக்கைகளைக் குலுக்கிவிடக் கூடியதுமான கருத்துக்களைக் கொண்ட பத்திரிகைகள், இலாபத் தொழிலாக வளர முடியாது.

அண்ணா:—இலாபமா? ஆள் தப்புவதே சிரமமல்லவா? சமூகத்திலே காணப்படும் மூட நம்பிக்கைகளை முறியடிக்க, பழங்கால ஏற்பாடுகளிலே உள்ள கேடுகளைக் களைய, சுரண்டல் முறைகளை எதிர்க்க, மக்களின் பொதுநலனைக் கெடுக்கும் புல்லர்களுக்கு எந்த இடத்திலும், எந்த வகையிலும் இல்லாதபடி செய்யத்துணிவு கொள்வதே கஷ்டம். துணிந்தாலும், அந்த முறையிலே பத்திரிகையை நடத்தினால், அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைக்கு ஆதரவு கிடைப்பது மிகமிகக் கஷ்டம் நடத்துபவருக்கு அது ஒரு தொழிலாகாது துயரமே தரும்; இலாபம் கிட்டாது; பழியே கிடைக்கும். எதுவானாலும் சரி என்று அஞ்சாது அந்த அரும்பணியாற்றும் சிலருக்கு எவ்வளவோ இடையூறுகள் ஏற்படும்.

ம.பொ.சி:-அவ்வளவையும் அவர்கள் ஆர்வத்துடன் சகித்துக் கொள்கிறார்கள்.

அண்ணா:—ஆமாம் பத்திரிகையை இலாபம் தரும் சொந்தத் தொழிலாகக் கருதுவோர், ஆண்டுக்காண்டு இலாபத்தொகை எவ்வளவு அதிகரிக்கிறது என்ற கணக்கிலே களிப்படைகிறார்கள். கொள்கையைப் பரப்பும் கருவியாகப் பத்திரிகையைக் கொள்வாரோ. நாட்டு மக்களின் நடவடிக்கையைத் திருத்தத் தமது பத்திரிகை எந்த அளவுக்குப் பயன்பட்டது என்று கணக் கெடுத்துக் களிப்படைகிறார்கள்.

ம.பொ.சி:- பொதுவாகப் பத்திரிகைத் தொழிலைத் தொண்டு என்று கருதுபவருக்கு இன்பம் அதிலேதான் கிடைக்கிறது.

அண்ணா:— கொள்கைக்காகப் போராடும் பண்பு கொண்டோ, பொதுநலனை வளர்க்கும் நோக்கம் கொண்டோ நடத்துவதால்தானே, பெருத்த இலாபம் கிடைக்கும் அளவிலும் முறையிலும், பத்திரிகைத் தொழிலை நடத்துபவர்களெல்லாரும் கூறிக் கொள் வார்களே?

ம.பொ.சி:—ஆமாம்! யாரும் தாங்கள் செய்யும் தொழில், கேவலம், இலாப நோக்கத்துக்காக அல்ல; பொதுமக்களுக்காகவே செய்கிறோம் என்றுதான் பேசுவர். ஆனால் ஆராய்ந்தால்; உண்மை துலங்கும்,

அண்ணா:—வெடி, வாணம் இவைகளை வியாபாரம் செய்கிறவர்கள்கூட, பக்தி மார்க்கத்தில் மக்களை ஈடுபடச் செய்யவும், கடவுளின் கருணையைப் பெறவுமே தான், எத்தனையோ ஆயிரம் தொழிலிருக்க, வெடி வாணம் தயாரித்துத் திருவிழாக்களுக்கு விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.

மா.பொ.சி:—அதுபோலதான் ஒவ்வொரு தொழி லுக்கும் கூறுவார்கள். ஆனால் உண்மையிலே பொதுநல னுக்குப் பாடுபடும் விதமாகப் பல தொழில்கள் அமைவ தில்லை; ஏராளமான விளம்பரங்களைச் சுமந்துகொண்டு சொகுசாக வாழும் பத்திரிகைகள், அந்த விளம்பரங் களின் மூலம் இலாபம் பெறுகின்றனவே தவிர, பொது மக்கள் அடையும் பிரதான பலன் என்ன?

அண்ணா:- அப்படியானால் விளம்பரம் அதிகம் வெளியாகும் பத்திரிகைகள், பொதுச்சேவை புரிபவைகள் அல்ல என்று தீர்மானித்து விடலாமா?

ம.பொ.சி:— அறுதியிட்டுக் கூறிவிட முடியுமா? பொதுவாக இதனைக் கூறலாம். வெறும் செய்திகளை—அதிலும் மக்களுக்குள்ள குறைபாடுகளை ஒழிக்க, பொது நலனை வளர்க்கப் பயன்படும் செய்திகளைத் தராமல் பொழுது போக்குக்கும் மனக்கிளர்ச்சிக்கும், வம்பளக்கும் பழமை மோகத்துக்கும் பயன்படும் செய்திகளையும், வருவாய் தரும் விளம்பரங்களையும் ஏராளமாகக் கொண்டு வெளிவரும் பத்திரிகைகள் நடத்துபவர்களுக்கு, இலாபம் தரும் சொந்தத் தொழில்தான்; சந்தேகமில்லை. செய்திகளைத் தருவதும், பொதுமக்களுக்கு ஒருவிதப் பணியே.

அண்ணா:-அது, தரப்படும் செய்திகளைப் பொறுத்திருக்கிறது. மன்னர்களின் கோலாகல வாழ்வு, ஆடை அலங்காரம். அரண்மனை விசேஷம். அங்கு நடைபெறும் விருந்து களியாட்டம் ஆகிய செய்திகளை விளக்கமாகவும் விதவிதமாகவும், வனப்புடனும், படங்களுடனும் வெளியிடுகிற முறையிலே மக்களின் மனத்துக்குத் தெளிவோ, அறிவுக்கு வளர்ச்சியோ ஏற்படப் போகிறதா? அவைகளைப் படிப்பதாலே, நாட்டு மக்களின் வாழ்விலே என்ன நற்பலன் காண முடியும்?

ம.பொ.சி:— ஒன்றுமில்லை. பொழுது போக்குத்தான். உல்லாசம்தான்.

அண்ணா:- இவ்வகையிலே ஒரு பத்திரிகை வெளிவந்தால் ஏராளமான பிரதிகள் செலவாகக்கூடும். ஆனால் பொதுச்சேவை என்று இதனைக் கருத முடியாதல்லவா? மாந்திரிகம், சோதிடம், குறிபார்த்தல், கும்பாபிஷேக வைபவம், சாதுவின் மகத்துவம் இவைகளைப் பற்றி இந்த ஜனநாயக நாட்களிலே, அறிவு பரவும் நாட்களிலே வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகளைப் பொதுச்சேவை செய்வதாகக் கூற முடியுமா? மக்களின் மந்த மதியையும் பொழுதுபோக்கும் சுபாவத்தையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு இலாபம் சம்பாதிக்கும் சுயநலக்காரியந்தானே அது?

ம.பொ.சி:— அப்படியானால் பகுத்தறிவுக்காகப் பரிந்து பேசும் பத்திரிகைகள் பொதுச்சேவை செய்வன; மற்றவை சொந்தத் தொழில் என்கிறீரா?

அண்ணா:— ஏன் சொல்லக்கூடாது? பகுத்தறிவுக்காகப் பரிந்து பேசுவது என்று கூடக் கூறவேண்டாம்,

நாட்டில் அவ்வப்போது காணப்படும் நிலைமைகளைக் கண்டு நலனைப் பெருக்கும் வகையான யோசனைகளை யும். திட்டங்களையும் வெளியிடும் பத்திரிகைகள்பொதுச் சேவை புரிகின்றன என்று திட்டமாகக் கூறலாம். அவை இலாபத்தைப்பற்றி அக்கறை அற்று இருக்கவேண்டும்.

மா. மொ.சி:—வயல்கள் வறண்டு கிடக்கின்றன; விவசாயம் நசிந்து கிடக்கிறது; இந்த நிலைமையைப் படமாக்கி பரட்டியற்றி வெளியிடலாம் ஒரு பத்திரிகை-அத்துடன் திருப்திப்படாமல் இந்த நிலைமையை ஆட்சி செய்யும் கட்சிக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் காட்டலாம், மற்றொரு பத்திரிகை—இன்னொன்று இந்த வருஷம் இப்படித்தான் இருக்குமென்று இருஷி கேச மலையில் இருபதாண்டு தவம் செய்த இன்பானந்த சுவாமிகள் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே கூறினார் என்று எழுதி, வயல் வறண்டதையும் பயன்படுத்தி சுவாமிகளின் படத்துக்கு இலாபம் தேடலாம்.வேறோர் பத்திரிகை, அபிஷேகம்; வருண ஜெபம் செய்தால் மழை பெய்யும் என்று எழுதி வைதீக சேவை செய்ய லாம். இப்படி ஒரே ஒரு நிலைமையைப் பல்வேறு கருத்துக்களில் பயன்படுத்தலாமல்லவா?

அண்ணா:—பயன்படுத்திக் கொண்டுதான் வரு கிறார்கள். இவ்விதமான முறைகளைக் கையாள்வதை விட வயல்களுக்கு நீர்ப்பாசனத்துக்குத் தேவையான முறைகளையும் மழை தவறினால் கையாள வேண்டிய முறைகளையும் மற்ற நாடுகளில், இவ்விதமான சமயத் தில் என்ன செய்து பஞ்சம் வராமல் தடுக்கிறார்கள் என்பதையும் எடுத்து எழுதினால், எழுதும் பத்திரிகை பொதுச்சேவை செய்கிறது என்று பாராட்டலாம்.

ம. பொ, சி....ஆமாம். ஆனால் ஜனங்கள் விரும்பிப் படிப்பார்களா. அவ்விதமான திட்டங்களைப் பற்றி எழுதினால்?

அண்ணா:...படிக்கமாட்டார்கள், புரிந்து கொள்வது சிரமமல்லவா? அவர்கள் பஞ்சத்தால் பத்துபேர் மடிந்ததற்கு ஒரு சிந்து வெயிட்டால் படிப்பார்கள்...டென்மார்க் நாட்டு முறை இது: நார்வே நாட்டுத் திட்டம் இது என்றால் படிக்கமாட்டார்கள். ஆகவே அவ்விதம் எழுதும் பத்திரிகைகள் அதிகம் விற்பனையாகாது.

ம. பொ. சி; ஆகாது. இலாபம் கிடைக்காது ஆனால் பலன் இல்லாமல் போகாதே.

அண்ணா;—பலனா? யாருக்கு? என்ன பலன்?

ம. பொ. சி:—பத்திரிகை நடத்துபவருக்கு இலாபம் இராது. ஆனால் அதிலே வெளிவரும் திட்டத்தை அக்கறையுடன் அரசாள்வோர் கவனித்துப் புதுத் திட்டம் வகுத்தால் நாடு செழிக்கும்...மக்கள் சுகப்படுவார்களல்லவா?

அண்ணா:—ஆமாம், அந்தச் சுகத்தைக் காண்பது தான் பொதுச் சேவை புரிபவன் படுகிற பாட்டுக்கெல்லாம் பரிசு.

ம. பொ. சி:—அந்த நோக்கத்துடன் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளெல்லாம், பொதுச் சேவை புரிபவை என்று தாராளமாகக் கூறலாம்.

10. ஓய்வு நேரம்

''எனக்கு ஓய்வு ஏது, இதற்கெல்லாம்...அங்கே நரம்பு முறிய வேலை வாங்குகிறான். அலுத்துப் படுத்தால் கட்டை போலாகி விடுகிறேன்—நான் போக வில்லை கூத்துப் பார்க்க'' என்று கூறும் பாட்டாளி—''நமக்கு ஓய்வு கிடையாது. ஆறுமாதத்துக்கு கணக்கு இன்னும் எழுதி முடித்தாக வேண்டும் ஒரு வாரத்திலே'' என்று கூறும் எழுத்து வேலைக்காரர் நிரம்பியுள்ள சமுதாயத்திலே, 'ஓய்வு நேரம்' ஆராயவேண்டிய பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நமது நாட்டிலே சமூக, பொருளாதார அமைப்புக்கள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன—நல்லவிதமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டால், ''ஓய்வு நேரம்'' உண்மையிலேயே கவனிக்கப்படவேண்டிய பிரச்சினையாகிவிடும். இப்போது முன்னணியிலே இருக்கும் பிரச்சினைகள் எப்படி வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பதாகவே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு இன்று இருக்கிறது.

எப்போது பார்த்தாலும், ஏதாவது வேலை செய்தபடி இருப்பவர்களையும் காணலாம்—வேலை ஏதும் செய்யாமல் பொழுதை ஓட்டுபவர்களையும் காணலாம். வேலை ஏதும் செய்யாமலிருப்பவர்கள் எல்லாம் 'ஓய்வாக இருக்கிறார்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. வேலை ஏதும்கிடைக்காததால் அப்படி உள்ளவர்களே ஏராளம்.

'ஓய்வு நேரம்' வேலை கிடைத்து அதிலே ஈடுபட்டு உள்ளவர்களுக்கு வேலை நேரம் போக மிச்சமிருக்கும் பொழுது. வேலை செய்யும் நிலையில் இல்லாதவர்களின் 'காலம்'—ஓய்வு அல்ல—அது ஒய்யாரம். வேலை கிடைக்காததால் வேலை செய்யாது இருப்பவர்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது 'ஓய்வு' அல்ல திகைப்பு. வேலை செய்யும் மனப்பான்மையற்றவர்கள் காலத்தைக்

கொலை செய்வது ஓய்வு அல்ல...ஆது சோம்பல். ஆக யாராவது ஒரு வேலையும் செய்யாது இருக்கும்போது அவர் ஓய்வாக இருக்கிறார் என்று கூறிவிடுவது கூடாது.

ஓய்வு வேறு. வேலையற்று இருப்பது முற்றிலும் வேறு.

காலை முதல் மாலை வரை பாடுபட்டு வேலை செய்து பிழைக்கும் பாட்டாளிக்கு, இரவு தெருக்கோடி யில் நடைபெறும் 'கூத்து' ஓய்வு நேரப் பொழுதுபோக் காக அமைகிறது கூத்தாடுபவர்களுக்கோ. இரவு முழு வதும் கூத்து ஆடி அலுத்து, காலையிலே படுத்துத் தூங்கி, பகலில் விழித்தபடி புரண்டுவிட்டு, மாலை நேரத்திலே வெளியே சென்று வருவது ஓய்வு நேரம்—பொழுது போக்கு நேரம்—வேடிக்கையாகச் சொல் வார்கள்—ரயில் ஓடும்போது, போர்ட்டருக்கு ஓய்வு—ரயில் நின்று சில நிமிஷம் ஓய்வு கொள்கிறதே அப் போது போர்ட்டருக்கு வேலை—அது போல 'ஓய்வு நேரம்' ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வேளை.

வேலை செய்து அலுத்து இனி வேலை செய்யவே முடியாத நிலை ஏற்பட்டால், வேலை செய்யாமல் இருப்பதை ஓய்ந்து விட்டான் என்றுகூறுகிறோம். அந்த நிலையல்ல 'ஓய்வு நேரம்.' வேலை செய்கிறான்—இடையே வேலை ஏதும் செய்யாமலிருக்கிறான்—அந்த வேளைதான் 'ஓய்வு' இந்த ஓய்வு நேரம்... ஓய்வின் தன்மை, இதைக் கொண்டுதான், அந்தச் சமூகத்தின் நிலைமையை மதிக்கிறார்கள் அறிவாளிகள் பொது மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குக் கிடைக் கும் 'ஓய்வு' இருக்கிறதே, அதையே நாகரீகத்தின் அளவுகோலாகக் கொள்கிறார்கள் நல்லறிவாளர்கள்,

உழைத்துத்தான் வாழவேண்டும்...வாழ்வு, உரிமை, உழைப்பு, கடமை.

ஆனால் உழைப்பு, உடலும் உள்ளமும் முறிந்து போகாத அளவிலேயும் வகையிலேயும் இருக்க வேண்டும். வாழ்விற்கு வகை தேடுவதற்காகப் பாடுபட வேணடும். ஆனால் படுகிறபாடு உடல் வளத்தையும் உள்ள உற்சாகத்தையும் பாழ்படுத்தி விடுமானால், தொடர்ந்து பாடுபடும் திறன் பட்டுப்போய்விடும். உழைப்பு உருக்குலைந்துவிடாது...உடலையும் சரி,

உள்ளத்தையும் சரி வாழ்விற்காக வசதி தேடுவதற்கு உழைத்து, அந்த உழைப்பினாலேயே உருக்குலைந்து போகும் நிலை மனிதனுக்கு ஏற்படுமானால், அவன் முட்டையிட்ட ம் செத்து விடும் கோழி, அரும்பு விட்டதும் பட்டுப்போகும் செடிபோல பயன்காணாமலும் பயன் தராமலும் போய்விடுகிறான்.

உழைப்பு, நம்முடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் சிதைத்து விடவில்லை. வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கும், குடும்ப வளர்ச்சிக்கும், வளத்துக்கும் தக்க வருவாயைப் பெறுவதற்காக உழைத்த நேரம் போக மிச்சநேரம் ஓய்வு கிடைக்கிறது என்ற நிலைமை நாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு ஏற்பட்டால் தான் ஓய்வு நேரம் சமூகத்தின் தரத்தையும், மனப்பான் மையையும் உயர்த்தக்கூடிய சக்தி பெறும்.

நமது சமூகத்திலே இன்றைய அமைப்பிலே உழவர் கள், யந்திரத் தொழிலாளர்கள், பணிமனைகளிலே வேலை பார்ப்பவர்கள் என்று பல 'தரம்' இருக்கக் காண்கிறோம். யந்திரத் தொழிலாளர்களின் தொகை, மொத்த ஜனத்தொகையில் கால் பங்குக்கும் குறைவு. பாதிக்குமேல் உள்ளவர்கள் உழவர்கள்—பணிமனை யினர் உழவர் அளவு இல்லை—அதற்கு அடுத்த நிலை யினர் இந்த மூன்று வகையினருக்கும் இன்றுவாழ்க்கைத் தரமும் தொழில் முறையும் அமைந்திருக்கும் நிலை. உண்மையான ஓய்வு, உள்ளத்துக்குப் புதிய உற்சாகம் தரக்கூடிய ஓய்வு கிடைப்பது கடினம். ஒரு சிலருக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வையும், தக்க விதத்திலே பயன்படுத்திக் கொள்ள மனவளமும் குறைவு; பணபலம் அதைவிடக் குறைவு.

இயற்கை நமக்குத் துரோகம் செய்துவிடவில்லை. மற்ற நாடுகளிலே உள்ளதைவிட, இயற்கைவளம் இங்கு கண்டவர்கள் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு இருக்கத் தான் செய்கிறது. என்றாலும் தொழில் வளம், தொழில் திறம் போதுமான அளவு பெருகாததால், தரித்திரம் தாண்டவமாடக் காண்கிறோம். புதிய முறைகளையும் கருவிகளையும் கொண்டு இயற்கை வளத்தைப் பயன் படுத்துவதிலே மற்ற நாடுகளைவிட நாம், மிகப் பின்ன ணியில் இருப்பதால், இங்கு சுவையற்ற கவைக்குதவாத

வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கே மிகப் பெரும்பாலான மக்கள், மாடுடன் உழைக்கிறார்கள். மனித உழைப்பு மிக மிக அதிகமான அளவிலே செலவிடப்படுகிறது. மனிதன் பிணமாகாதிருக்க; நல்வாழ்வு பெற அல்ல,முழு வாழ்வு பெறக்கூட அல்ல—சாகாமலிருக்க. ஆகவே, ஓய்வு பாட்டாளியின் வேலையின் கடினம் குறைக்கப்பட்ட பிறகுதான் பெரும்பான்மை மக்களுக்குக் கிடைக்கும். பெரும்பான்மையினருக்கு ஓய்வு கிடைத்து, அந்த ஓய்வை தக்கபடி பயன்படுத்தினால்தான் பாடுபடுபவருக்கு மேலும் தொடர்ந்து பாடுபடவும், திறமையுடன் பாடுபடவும் முடியும்—பிறகு பொதுச்செல்வம் வளரும். சீர் உண்டாகும்; நாடு செழிக்கும். இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட, மனிதமாண்பு மலரும். 'உழைத்தோம், வாழ்வின் பயனைப் பெறுகிறோம்' என்ற களிப்பு முதலிலே ஏற்படவேண்டும். பிறகுதான் ஓய்வைச் சுவைக்கமுடியும்.

வேலை மனிதத் தன்மையை மாய்க்காத அளவு இருக்கவேண்டும்—வேலை நேரத்தை மட்டுமல்ல நான் குறிப்பிடுவது, வேலை முறை—தன்மை—வேலை செய்பவனுக்கு வேலை நேரத்தில் வேலைக்குத் தேவையான வசதிகளைத் தருவது—எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கூறுகிறேன். வேலை மனிதனைத் தேயச் செய்துவிட்டால், பிறகு கிடைக்கும் ஓய்வு ஓய்வுதராது - பாதி மனிதரால் ஓய்வு பலனைப் பெறமுடியாது.

ஓய்வு,சீமான்களாக உள்ள சிலருக்கு மட்டும் உரிமையாக இருந்த காலம் உண்டு. நிலைமை இப்போது மாறிவருகிறது-ஓரளவுக்கு நம்பிக்கை தருகிற வகையில் ஓய்வு சிலருக்கும், ஓயாத வேலைத் தொல்லை மிகப் பலருக்கும்—என்ற முறையில் சமூக அமைப்பு இருக்கும் போது ஓய்வின் விளைவாக கலை, பண்பு, இவைகளை அல்ல—கருத்தற்ற களியாட்டம், வேதனையூட்டும் வெறியாட்டம் ஆணவ ஆர்ப்பாட்டம், இவைகளையே காணமுடியும். ரோம் சாம்ராஜ்யத்திலே ஒரு விசித்திரமான அரங்கம். பள்ளத்தில் அரங்கம் - பார்வையாளர் உயரத்தில் அமர்ந்திருப்பார். அரங்கத்திலே வீரப்போர் நடைபெறும். மல்யுத்தமல்ல - வாட்போர் அல்ல - பலசாலிக்கும் வலிமைசாலிக்கும் அல்ல—மனிதனுக்கும் சிங்கத்துக்கும் சண்டை - பதை பதைக்கும் மனிதன் பசியுடன் உள்ள சிங்கம் - பள்ளத்தில், மேலே பயங்கர

மானபோர் —சீமான்கள் சீமாட்டிகள் ரசிக்க கர்ஜனை செய்யும் காட்டரசன் வாலைக் கழற்றித் தரையில் அடிக்கும் - பயத்தால் மனிதனின் பற்கள் ஒன்றோ டொன்று உராயும் - மேலே சீமாட்டிகளின் சிரிப்பொலி யும், கைதட்டுவதால் எழும் வளையொலியும் கிளம்பும் - சீமான்கள் சொக்குவர் - இரத்தம் பீறிட்டுவரும் - மனித னுக்கு; சீமான்கள் மேலே இருந்து ஆரவாரம் செய்வர் - 'விடாதே, விலகாதே என்று ஆயுதமற்ற மனிதனுக்கு உற்சாகமூட்டுவர் பசியால் புதிய பலம் பெற்ற சிங்கத்தைத் தாக்கும்படி - காட்டரசன் கிழித்தெறிவான் மனிதனை, கீழே - அரங்கத்தில், மேலே மேட்டுக் குடியினரான மனித மிருகங்கள் ஓய்வு நேரத்தை ரோம் நாட்டுச் சீமான்கள் பயன்படுத்திய வகைகளிலே இது வொன்று மனிதனை மிருகம் கொல்வது-கண்டு களிக்கும் பொழுது போக்கு.

ஓய்வு சிலருக்கு, வேலை பலருக்கு - என்ற முறை மாறினாலொழிய, ஓய்வு சமூக உயர்வுக்குப் பயன்படும் பண்பு ஆகமுடியாது. வாழ்க்கைத்தரம் மட்டமாக இருக்கும் சமூகத்திலே ஓய்வு கிடைத்துப் பயனில்லை. பொருளும் இல்லை. வேகாத பண்டத்தை வெள்ளித் தட்டிலே வைத்துத் தரும் வீண் வேலையாகும்.

நம் நாடு பட்டிக்காடுகள் அதிகமாக உள்ள இடம். பட்டிக்காடுகளோ உழவர்கள் வாழுமிடம். உழவர்களுக்கு ஆண்டிலே மூன்று மாதத்திற்குக்கூட வேலை இருப்ப தில்லை—ஓய்வுதான். இந்த சமயத்திலே அவர்கள் வீணாகப் பொழுதை ஓட்டுகிறார்கள். நேரம் வீணாகப் போகிறது— என்று கூறி, உழவுத் தொழிலுக்கான நேரம் போகமிச்சமிருக்கும் ஓய்வு நேரத்தை, உழவர்கள் பலன் தரும் பொழுது போக்குக்கும் செலவிடவேண்டும். உதாரணமாக அவர்கள் தேனீ வளர்க்கலாம். கோழி வளர்க்கலாம். கூடை முடையலாம். நூல் நூற்கலாம். சிறு சிறு குடிசைத் தொழில் செய்யலாம். ஓய்வு வீண் போகாது. பலனும் கிடைக்கும்; வருமானமும் உண்டு என்று கூறாத நிபுணர் கிடையாது. உழவர்களுக்காக இந்த யோசனை கூறப்பட்டாலும் சரி, பொதுவாக எல்லோருக்குமே சொல்வதானாலும் சரி, ஓய்வு நேரத் தைப் பணமாக்கும் வழிகளாக்கும்போது, சிக்கல் நிச்சயம் ஏற்பட்டுத் தீரும். செலவிடும் நேரம், செலவிடும்

உழைப்பு, இவைகளுக்கு ஏற்ற பணம் பலனாகக் கிடைக்கிறதா என்ற கேள்வி நாலா வட்டத்திலே கிளம்பித் தீரும்; கிளம்பும்போது வாழ்க்கையிலேயே குளிர்ச்சி அதிகமாக உள்ளவர் பொழுது போக்குத் தொழிலிலே கிடைக்கும் ஓர் அணாவைக் கொண்டு அடையும் களிப்பு அதிகமாகத்தான் இருக்கும் - கலெக்டர் பங்களாத் தோட்டத்து பலாப்பழம், காலை முதல் மாலை வரை கழனியில் பாடுபட்டும் கால் வயிற்றுக்கும் கட்டிவர வில்லையே என்று கதறும் கந்தன் ஓய்வு வேளையில் உழைத்துப் பெறும் பலாப்பழத்தைவிட அதிக இனிப்பு தான்-அதிகக் களிப்புத் தான் கிடைக்கும்:

ஓய்வு என்ற பெயரால் புதிய உழைப்பு - அந்த உழைப்பின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் வாழ்க்கைச் செலவிற்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்து விட்டால் அது ஓய்வுமல்ல; பொழுது போக்கு மாகாது. எனவே கிராம மக்களுக்காகக் கூறப்படும் யோசனைகள் ஓய்வையும் உழவனுக்குப் புதிய எஜமானாக்கி விடுகிறது, நண்பனாக்கவில்லை.

ஓய்வு - உயர்ந்த பண்புள்ள நண்பன் மூலம் நாம் என்ன பெற முடியுமோ அவ்விதமான மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதாக அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அது இன்று உள்ள சமூக, பொருளாதார அமைப்பு முறையில் சாத்தியமாகுமா என்பது மிகச் சந்தேகம்.

ஓய்வு நேரத்தை, உல்லாசமாகக் கழிக்க வேண்டுமானால் அதற்காகச் செலவிட வகை கிடைக்கவேண்டும் செலவும் பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்க்கைத் தாத்துக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்க வேண்டும். ஓய்வின் சுவையைப் பருகி வேலைக் களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும். களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ள வெப்ப நாட்களில் குளிர்ந்த பானமும், குளிர் நாட்களில் சூடான பானமும், எல்லா நாட்களிலும் இனிய முகமும், அன்பு மொழியும் கொண்ட குடும்பமும் தேவை. இது கிடைத்தான பிறகு ஓய்வைக் கழிக்கும் முறையை கண்டறியும்போது அறிவும், அறிந்தபிறகு, அந்த முறைப்படி பொழுதுபோக்கும் வசதியும் ஏற்படவேண்டும்.

ஓய்வு நாட்களிலே படகு வீட்டிலே தங்கி காஷ்மீர் காட்சியைக் கண்டுகளிக்க வாருங்கள் குடும்பத்துடன்...

என்ற விளம்பரத்தைக் காணும் ஆபீஸ் அலுவலர்கள் கதையிலே நந்தனார் பாடுவதாகச் சொல்வார்களே அதைப்போல 'நாளைப் போகாமலிருப்பேனோ நான்' என்று பாடி அழ முடியுமே தவிர, வேறென்ன செய்வது?

உதகமண்டலத்து வனப்பு, கொடைக்கானல் குளிர்ச்சி, குற்றாலக் கவர்ச்சி இவைகளைக் கண்டுகளிக்கும் பொழுது போக்கு—ஓய்வு எவ்வளவு பேருக்குக் கிடைக்க முடியும்? வாழ்க்கைத் தரம் பொதுவாக உயர்ந்தாலொழிய இத்தகைய 'உல்லாசம்' சிலர் சொல்லப் பலர் அதிசயிக்கும் பேச்சளவாகத்தான் இருந்து தீரும். வாழ்க்கைத்தரம் உயருவதுடன் உதகமண்டலம், குற்றாலம், கொடைக்கானல் புதிது புதிதாக அமைக்கவேண்டும்: அதாவது ஓய்வு இடங்கள், பொழுது போக்குமிடங்கள் புதிது புதிதாக ஏற்படுத்தவேண்டும். அந்தந்த வட்டாரத்து மக்களின் மணக்கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய தொலைவில் தமிழ்நாட்டிலே பல இடங்களை இப்படி ஏற்பாடு செய்யமுடியும்—பொது முயற்சியால்—துரைத்தனத்தாரின் திட்டத்தால்.

ஓய்வு நேரம்-மேலே வானத்திலே நிலவு, நட்சத்திரம்—காண்கிறோம் களிப்புதான்-ஆனால் எவ்வளவு நேரம் காணமுடியும்? அந்த ஊர் நகராட்சி மன்றத்தாரோ பொதுநலக் கழகத்தாரோ, ஒரு அருமையான டெலஸ்கோப் தொலைவில் உள்ளதைத் தெளிவாகக் காட்டும் கருவியை — டெலஸ்கோப்பை தக்கமுறையிலமைத்து பொழுதுபோக்குபவர்கள் காணவரலாம் என்று ஒரு ஏற்பாடு இருந்தால் விண்ணைக் கண்டுகளிப் நமது எவ்வளவு சுவையான பொழுபோக்காக மாறும். நம்மையும் அறியாமல் எவ்வளவு பயனுள்ள அறிவும் மறு உள்ளத்திலே குடியேறும் பொழுதுபோக்கு வீணாகவும் கூடாது; விவேக சிந்தாமணி பட்டம் படிக்கும் பள்ளிக்கூட மாகிவிடவும்கூடாது—சிரமமோ சிக்கலோ இன்றி நமக்கு அறிவானந்தம் தருவதாய் அமையவேண்டும். பொதுமக்கள் மனதிலே கலைப்பண்பு ஊற்றெடுக்கும் வகையான பொழுது போக்குகளை திட்டமிட்டு மிகக் குறைந்த செலவிலே ஏற்படுத்தலாம் நகராட்சியினர். கண்காட்சிகள்- இவ்விதமான முயற்சிகளிலே ஒன்று. முயற்சி என்று மட்டுமே கூறமுடியும். வெற்றி அல்ல. ஏனெனில் பெரும்பாலான அக்காட்சிகள் கடை வீதிகளாகவே காட்சி தருகின்றன. பயன் இல்லை — அக்காட்சி

களிலே மிருக உணர்ச்சியையும் சூதாட்ட உணர்ச்சியையும் தூண்டும் முறைகளும் உள்ளன; தீமையை உண்டாக்குகிறது. ஆனால் கண்காட்சி பொழுதுபோக்குக்கு அரிய சாதனம்—அறிவானந்தம் பெறமுடியும்.

உலகத்தை திடுக்கிடச் செய்த மாவீரன் நெப்போலியனைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசும்போது சொல்வார்கள் தூங்கவும் நேரம் கிடையாது—களத்திலேயே எங்கேனும் ஓர் இடத்திலே குதிரைமீது அமர்ந்தபடியே கண்மூடிச் சில நிமிஷநேரம் தூங்குவான். அவ்வளவுதான் முடியும். நெப்போலியனுக்கு அவ்வளவு வேலை? ஓயாத உழைப்பு—என்று பெருமையாகக் கூறுவார்கள்.

உண்மைதான் தூங்கவும் நேரமின்றித்தான் போரில் ஈடுபட்டிருந்தான் அந்த மாவீரன் ஆனால் ஓய்வு கிடைக்கவில்லையே. அழகான அருவியிலே குளித்துவிட்டு சிங்காரச் சோலையிலே உலவிவேல்விழிமாது பாடிடும் தேன்மொழிச் சிந்து கேட்டுக் களித்திட தமக்கு ஓய்வில்லையே என்ன தொல்லையான வாழ்க்கை இது? ஓய்வு துளியுமில்லையே எப்போதும், உழைப்பு—என்ன சுகம் காண்கிறோம்? ஓய்வின்றி உழைக்கிறோம் என்று நெப்போலியன் மனம்நொந்து கொண்டானா? இல்லை.

களத்திலே கடும் போரிட்ட படி இருந்து வந்ததால் தூங்கவும் நேரம் கிடைக்காமல் ஓய்வு துளியுமின்றி இருந்து வந்த நெப்போலியனுடைய நிலையுடன் எல்பா தீவிலே, கைதியாக்கப்பட்டு, ஒரு வேலையுமின்றி இருபத்தி நான்கு மணிநேரமும் ஓய்வாக இருக்கும் வசதி பெற்ற நெப்போலியனுடைய நிலையை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். களத்திலே ஓய்வு கிடையாது. ஆனால் அவன் கண்முன் வெற்றிக் கொடியை அவன் செவியில், வீர முழக்கம் மண்டலங்கள் அவன் காலடி — மணிமுடிகளைச் செண்டுகளாக்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்த வீரன், ஓய்வின்றி இருந்தபோது ஓய்வுநாள் முழுவதும் வேலை துளியும் கிடையாது—எல்பா-தீவில். ஆனால் அந்தக் கைதி நெப்போலியனுக்கு அந்த ஓய்வு இனிப்பையா தந்திருக்கும்? அந்த ஓய்வு அவனுக்குப் பெருமையோ, பூரிப்போ தந்ததா-தருமா-பிணத்தின் மீது தூவப்படும் மல்லிகைதானே அந்த ஓய்வு?

நம் நாட்டிலே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட ஓய்வு கிடைக்கிறது. எல்பா தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள் இங்கு ஏராளம்- வாழ்க்கைத் களத்திலே தோற்று விடுபவர்களெல்லாம், எல்பா தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள். அவர்கள் பெற்றிருப்பது ஓய்வு அல்ல-அவர்கள் இன்னமும் வாழ்வே பெறவில்லை.

மாளிகையிலே 'சோம்பேறிகள்' இருந்தால் கண்டனம் பிறக்காது. கொடுத்து வைத்தவர்—அவருக்கு என்ன நிம்மதியான வாழ்க்கை—என்று கனிவுரை தரப்படும் அவர் மான் வளர்ப்பார் பொழுது போக்குக்கு —மீன் வளர்ப்பார் அழகுக்கு — ஓய்வு அவருக்கு ஓராயிரம் சேட்டைகள் செய்ய இடந்தரும். புகழ்வர். நாள் முழுவதும் பாடுபட்டுப் பிழைக்க வேண்டிய ஓயாத உழைப்பாளியின் நிலை வேறு. கடியாரத்தைப் பார்த்து வேலை செய்துவிட்டு காலண்டரைப் பார்த்து சம்பளம் வாங்கும் பேனா ஓட்டும் நண்பர்கள், கிடைக்கும் ஓய்வைத் திரட்டக்கூடிய வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அறிவானந்தமான செயலுக்கு பொழுது போக்கைப் பயன்படுத்துகிறார்களா?

இயற்கை தன் அழகை வாரி வழங்குகிறது—கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது...எழில்மிக்க இளம் விதவையைப் போல.

நீர் வீழ்ச்சி-சித்திரச்சோலை-ஆறு உற்பத்தியாகும் இடம்-மலை உச்சி-சந்தனக்காடு-சிந்து பாடும் சிற்றாறு பறவை இனங்களின் பாட்டு மொழி-புள்ளி மான்கள் துள்ளியோடும் காட்சி-யானைக் கன்றை அழைத்துச் செல்லும் கனவு, தேசிங்கு கோட்டை, சேர்வராயன் மலை-பார்த்ததுண்டா-என்று கேளுங்கள். கோபம் பிறக்கும். நான் என்ன சீமானா, சம்பளம் எனக்கு 150 சார், நூற்று ஐம்பது நான் உல்லாச யாத்திரை செய்ய என்றா எதிர்பார்க்கிறீர் என்று கண்டித்துப் பேசுவார்.

ஆனால் மிகக் கஷ்டப்பட்டு நான்கு நாட்கள் லீவு பெற்றாலும் குழந்தைக்கு மொட்டையடிக்க திருப்பதிக்கோ, அம்மா சிரார்த்தத்துக்காகக் காவிரிக்கோ. புத்திர சந்தான நிமித்தம் ராமேஸ்வரமோ போயிருப்

பார். அதற்குப் பணம் எப்படிக் கிடைத்தது என்று கேட்டாலோ கோபம் கொதித்து வரும். இலக்கியம் எப்படி வளரும். கலை மணம் எங்கிருந்து கமழும். ஓவியக் கலை எண்ணம் ஓங்க முடியும்; நல்லிசை எங்கிருந்து பிறக்கும்-இயற்கை தரும் களிப்பை-மன திலே கலையுணர்ச்சியைப் பெறாவிட்டால், வசதியுள்ள மிகமிகச் சிறு கட்டமும் ஓய்வு நேரத்தைத் தக்கபடி பயன்படுத்தித் தருகிறது.

அலுத்துத் தூங்கும் அந்த ஆலைத் தொழிலாளி, காலையிலே எழுந்ததும் கதிரவனைக் கண்டு களித்திடும் கமலத்தை காணப்போவதுமில்லை.... இரவு நிலவின் அழகினைக் களித்துவிட்டு படுத்தவனுமல்ல... அதோ சற்றுத் தொலைவாகப் படுத்திருக்கும் மாது-- அவன் தர்மபத்தினி. அவளிடம் உதிர்ந்த கண்ணீரைத் தான் இரவு படுக்கும்போது பரிசாகப் பெற்றான் அந்தப் பரிசும் சுலபத்திலே அவனுக்குக் கிடைத்து கிடைத்துவிடவில்லை. -காலை முதல் ஆலையில் பாடு பட்டு அலுத்துப் போன கரத்துக்கு வேலைகொடுக்கிறோமோ என்ற எண்ணமுமின்றி அம்மையை அறைந்தான் முதுகில், கன்னத்தில். தன் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டான். பிறகுதான் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கினான் பத்தினி. காலையிலே ஆலைசங்கு அலறுவதற்கு முன்பு அழுகுரல் இவன் காதை துளைக்க கூடும். இந்தத் தோழனிடம் ஓய்வின் உயர்வைப்பற்றிப் பேசுவது, ஓய்வை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எடுத்துக்கூறுவது, மாளிகையிலே திமிர்பிடித்து உலவும் நாய், பணியாளைக் கடித்தது கண்டு, சீமான் இன்ன மருந்து சாப்பிட்டால் நல்லது, ஆபத்து இராது என்று பணியாளருக்கு யோசனை கூறுவது போன்றதாகும் உழைப்பாளியை உருக்குலையச் செய்யும் தொழில் முறையை மாற்றிச் சக்திக்கேற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற வசதி என்று திட்டத்தை வெற்றியுடன் நடத்திக் காட்டினாலொழிய, ஓய்வுப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது அறிவையும் அலட்சிய சுபாவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நடத்தும் நாகரிக உலகத்தின் நயவஞ்சக நாடகம் என்றே கூறவேண்டும்.

11. விதிக்கு அடிமைத்தனம்

ஓரிரு நூற்றாண்டுகள் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திடம் சிக்கிச் சீர்குலைந்திருந்த தாயகம், விடுதலை பெற்றுவிட்டதை உலகுக்கு உவகையுடனும் பெருமிதத்துடனும் அறிவித்துவிட்ட நாம்-அடிமைத்தனம் அடியோடு, பூண்டோடு அழிந்துவிட்டதா. இன்னும் ஏதேனும் நமக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அடிமைத்தனம் நமிடம் இருந்துகொண்டு நம்மை ஆட்டி வைக்கிறதாம் என்று நம்மை நாமே கேட்டுக் கொண்டாக வேண்டும் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்—காரணம் தெரிந்தாக வேண்டும். நாம் இதைச் செய்யாவிட்டால்—நமக்குமுழு வாழ்வும், புது வாழ்வும் கிட்டாது என்பது மட்டுமல்ல-நம்மை நோக்கி நானிலம் நகைக்கும் அதோ பார் விழிகளில்லாக் குருடன், விலங்கொடித்தேன் என்று வீரம் பேசுகிறான்! தன்மீது பூட்டப்பட்டுள்ள வேறு விலங்குகளை உணரலாமலேயே என்று கேலி பேசும்.

எனவேதான், நாம் எநற்கு அடிமைப்பட்டிருந்தோம்-எதையெதை நீக்கிவிட்டோம்-மேலும் நீக்கப்பட வேண்டிய அடிமைத்தனம் எது என்பது பற்றி, நம்மிலே நேர்மையில் நாட்டமும், நெஞ்சில் உரமும் கொண்டவர்கள் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டியது மிகமிக முக்கியமான கடமையாகிறது.

அடிமைத்தனம் ஒரு கூட்டுச்சரக்கு. அடிமைத்தனம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தாலும் அடிமைத்தனம் என்பது ஒரு கூட்டுச்சரக்கு என்பது தெரியும்.

கந்தசாமிக்குக் கடும் ஜுரம். ஜுரத்தின் காரணமாகக் கைகால் பிடிப்பு, கண்ணில் பஞ்சடைப்பு, மார்பிலே வலி இவ்வளவும். ஜுரத்தைப் போக்க மருந்திடுகிறார் மருத்துவர். ஜுரம் குறைகிறது-மறைகிறது-முகம் மலருகிறது. ஜுரம் போய்விட்டது வைத்தியரே! ஆனால் கைகால் பிடிப்பும், மார்பு வலியும் போகக் காணோம். மேலும் ஏதோ ஒர்வகை புதுவிதமான அலுப்பும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கந்தசாமி கூறுகிறான்.

"ஆமப்பா கந்தசாமி! இப்போது நான், நாலு நாட்கள் கொடுத்த சூரணம் ஜுரத்தைப் போக்கமட்டுந்

தான். இனித்தரப்போகும் மருந்தினால்தான் கைகால் பிடிப்பும், மார்வலியும் அலுப்பும் நீங்கும். இரத்த சுத்தி ஏற்படும். புதிய பலம் உண்டாகும்'' என்று கூறு கிறார். நல்ல மருத்துவர் இதைக் கூறுவார். நல்லறி வுள்ள நோயாளி அது போலவே நடப்பார். ஜுரம் என்பது உடலிலே முள்தைத்ததுபோலந் திடீரென உடலுக்குள் புகுந்தது அல்ல, முள்ளை எடுத்துவிடுவது போல ஜுர நோயை மட்டும் நீக்கிவிட ஜுரம் கூட்டுச் சரக்கு. அடிமைத்தனமும் அதுபோன்றே. அந்நிய ஆட்சி கடும் ஜுரம் போன்றது அது நீங்கிவிட்டது இப்போது.

விதிக்கு நாம் அடிமைப்பட்டது, அந்நியனுக்கு அடி மைப்பட்டதற்குப் பலபல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே விதி நமது பரம்பரை நோய்—பூர்வீகச் சொத்து, ஆஸ்ரமத்திலே பிறந்து, அரண்மனையிலும் குடிசை யிலும் சரிசமமாகப் படர்ந்த பழம்பெரும் நோய்- ஜொலித்திடும் சாம்ராஜ்யங்களும், மணங்கமழும் கலை நயங்களும். காவியமும் ஓவியமும்—வீரமும்-செல்வமும் மேலோங்கியிருந்த நாட்களிலேயே இத்த நோய் நம்மைப் பிடித்து ஆட்டிப் படைத்தது. ஆனால்புண்ணின் வாடை வெளியே தெரியாதிருக்க பன்னீர் கொண்டு அதனைக் கழுவி, புனுகு பூசி,மறைத்திடுதல் போல, நாம் சாம்ராஜ்யச் சிறப்பு, கலையழகு எனும் பல்வேறு பூச்சுவேலைகளினால் புண்ணின் கெட்ட வாடையைக் குறைத்துப் பார்த்தோம்-மறைத்துப் பார்த்தோம், போக்கிட முயற்சிக்கவில்லை.

விதி, காமம், வினை, தலையெழுத் துஎன்று பல் வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடும் இதனை பழம் வியாதி என்று கூறுவது தவறு, பாண்டைய நாள்களிலே இருந்து வந்த பெரியவர்கள். தவச்சிரேஷ்டர்கள், வேத விற்பன்னர்கள் விதியை நம்பினர்; விதியின் வலிமை யையும்,அதனை மாற்றி மானிடனின் சிறுமதி பயன் படாது என்ற உண்மையையும் தத்துவமாகவும் உப மானத்துடனும், கதை வடிவிலும், காவிய உருவிலும் கூறினரே. 'கசடனே: அவர்கள் கூற்று பொய்யா? அந்த நாளில் அவர்கள் கண்ட தத்துவத்தைத் தகர்க்க உன்னால் ஆகுமா? அதனைச் சந்தேகிப்பது தகுமா? அதை ஒழித்தாக வேண்டும் என்று, பேசும் அளவுக்குத் துணிவா? என்று கேட்கத் தோன்றும்; பலருக்கு அல்ல, சிலருக்கு, ஆனால் அந்தச் சிலரும்

நேரடியாகக் கேளார்; பழங்காலத்திலிருந்து விதி எனும் தத்துவம் இருந்த காரணத்தாலேயே அந்தத் தத்துவம் நீக்கப்பட முடியாதது; கூடாதது என்று யாரும் வாதிட முடியாது. கனியும் அழுகுவது காண்கிறோம் — அந்த அழுகிய பழத்திலே பிறகு புழு நெளியவும் காண்கிறோம் மதுரம்தரும் பழமா யிற்றே-மாங்கனியாயிற்றே. நமது தோட்டத்திலே கிடைத்ததாயிற்றே. இதிலே நெளிவது புழுவாக இருக்கமுடியாது; பழத்திலே சுவை இருக்கும், புழு எப்படி? பழம் அழுகுவதுபோல் மலர் கசங்கி, மணத்தை இழந்து பிறகு கெட்டவாடை கொள்வதுபோல தழை சருகு ஆவதுபோல கட்டடங்கள் கலனாகிக் குப்பைமேடு ஆவதுபோல பலப்பல தத்துவங்களும் ஏற்பாடுகளும் காலச் சிறையிலே கிடந்து கிடந்து கெடுவதும் பல கேடு களை உற்பத்திசெய்வதும் இயற்கையாக ஏற்படும் ஒரு நிகழ்ச்சி. இதனை உணர மறுப்பது உலகை அறியாதார் போக்கு.

விதி ஒரு நோய்; நெடுநாளாக மனித சமுதாயத்தில் இருந்து வருவது அதன் பிடியும், வேகமும் குறைக்கப்படு வதற்கு மற்ற நாட்டினர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி களின் அளவையும் திறத்தையும் விடச் சற்று அதிகமான அளவிலும். திறத்திலும் நாம் விதியெனும் நோயைக் குறைக்க அல்ல—வளர்த்திட வேலை செய்து கொண்டி ருந்தோம். அதனாலேதான் விதிக்கு அடிமைப்பட்டிருக் கும் நிலை, இங்கு மிகமிகக் கவலை தரும் அளவுக்கு இருக்கிறது.

கண் முன் நடைபெறும் பல நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்கத் தெரியாத பருவம் குழந்தை களுக்கு. ஆனால் காரணம் கண்டுபிடிக்கும் திறமை ஏற் படாவிட்டாலும் சிந்திக்காமலிருப்பதில்லை.

அன்பையும் அன்னத்தையும் ஒன்றாகக் கலந்து, வானத்திலுள்ள நிலவையும் காட்டிக் குழந்தைகளுக்குத் தாய் சோறூட்டும்போது குழந்தையும் நிலவைப் பார்க் கிறது. ஏதேதோ எண்ணத்தான் செய்கிறது. மழலை மொழியில் ஏதேதோ செய்கிறது ஏதேதோ கேள்வி கேட்கிறது.

யாரம்மா இவ்வளவு அழகான விளக்கை அவ்வளவு உயரத்திலே ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஒரு

விளக்கைச் சுற்றி ஏனம்மா அவ்வளவு சிறு சிறு விளக்கு கள் உள்ளன என்று கேட்கிறது.

அம்மா அந்தச் சந்திரனைப் பிடித்துத் தா? நான் பந்தாட வேண்டும்! என்று கேட்கிறது இன்னொரு குழந்தை. நிலவையும் பார்த்துவிட்டுத் தன் அன்னை யின் திருமுகத்தையும் பார்த்து, இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று யோசிக்கிறது இன்னோர் குழந்தை.

குழந்தை உள்ளத்தில் குமுறி எழும் எண்ணங்கள் வேடிக்கையானவை—ஆனால் ஆராய்ச்சி முடிவுகளல்ல; ஆசை அலைகள் அவை. மனித சமுதாயத்தில் குழந் தைப் பருவத்திலேயும் இதேபோலத்தான் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும், இயற்கைக் காட்சிக்கும் எதோ ஒருவகை யான—காரணம் தேடி அலைந்து பலப்பல விசித்திர மான காரணங்களை விளக்கங்களை மனித சமுதாயம் எண்ணிற்று—பேசிற்று நம்பலாயிற்று.

மனித சமுதாயத்தில் பாலப் பருவத்தில் கிடைத்த பல உண்மைகள் இன்று உண்மைகள் என்று உலகின ரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லை. பர்மாவை ஜப்பா னியர் பிடித்தபோது அவர்கள் வெளியிட்ட நோட்டுக்கள் எப்படி இன்று பர்மாவில் செல்லுபடியாகாதோ அது போலச் செல்லுபடியாகாத நோட்டுகளைச் சேகரித்து வைத்து சிறு பிள்ளைகள் விளையாடினால் கேடு அதிகம் இல்லை; ஆனால் அந்த நோட்டுகள் செல்லு படியாகவேண்டும் என்று வாதாடினால் நாட்டுக்கு எவ்வளவு பெரிய தொல்லை. அதுபோல மனித சமுதா யத்தின் சிறுபிள்ளைப் பருவ எண்ணங்களை—ஏற்பாடு களை—தத்துவங்களை—விளக்கங்களை இன்னும் நம்பித் தான் ஆகவேண்டும் என்று வாதிடுவது எவ்வளவு பெரிய கேடு என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எதிர்பார்த் ததற்கு நேர்மாறான நிகழ்ச்சிகளைக் காணும்போது. சாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் துவக்கப்பட்ட காரியம் நல்ல முயற்சிக்குப் பிறகும் முறிகிறபோது போட்ட கணக்கு பொய்யாகும்போது விதைத்தது முளைக்காதபோது நண்பர்களிடமிருந்து பகை கிளம்பும் போது ஓவியம் தீட்டும் வேளையில் வண்ணக்கலயம் உடையும்போது வீணையை மீட்கும்போது நரம்பு அறுந்து கண்ணில் பாயும்போது இவைபோன்ற

திகைப்பூட்டும் சம்பவங்கள்-மனதைக் குழப்பும் நிகழ்ச்சிகள் நேரிடும்போது. மனம் ஒடியுமோ என்று மருளும் போது ஏதேனும் ஓர் வகை ஆறுதல் தேவைப்படுகிறது. அப்போது விதி என்னும் தத்துவம் வெற்றிச் சிரிப்புடன் மக்கள் உள்ளத்திலே குடிபுகுந்து கொள்ளுகிறது. குடி புகுந்த பிறகு விதி எஜமானன். அந்த எண்ணத்துக்கு இடமளித்தவன், அதற்கு அடிமை. அடிமையை ஆட்டிப் படைக்கிறது விதி. பிறகு தெய்வீக முலாம் பூசிவிட்டனர் விதியென்ற தத்துவத்திற்கு ஆகவேதான் அதனை உதறித் தள்ள நெஞ்சு உரம் பலருக்கு வருவதில்லை.

மேலுலகத்தில் ஏதோ ஓர் பெரும் ஏடு இருப்பது போலவும், அதிலே பூலோகவாசி ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பும் முன்கூட்டியே எழுதிவைக்கப் பட்டிருப்பது போலவும், அதன்படிதான் சகல காரியமும் நடைபெறும் என்றும் கூறப்பட்டது. பல வழிகளில் இந்த நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்தினர். எவ்வளவு பெரிய கேடு செய்கிறோம் என்பதை அறிந்தார்களோ இல்லையோ, மனிதன் மனதை மூடமாக்குகிறோம்; கருத்தைக் குருடாக்குகிறோம் என்று தெரிந்து செய்திருந்தால் அவர்கள் மாபெரும் துரோகிகள்; தெரியாமல் செய்திருந்தால் ஏமாளிகள்; கபடராயினும், கசடராயினும் அவர்கள் கட்டிவிட்ட கதைகள் இந்த நாட்டு மக்களைத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கெடுத்துவிட்டது-தன்னம்பிக்கையைத் தகர்த்து எறிந்தது-முயற்சிகளை முறியடித்தது முற்போக்கைக் கெடுத்தது.

அதோ ஓர் அழகு மங்கை; வயது பதினெட்டு. ஐயோ என்று அலறுகிறாள்; அவளைத் தொட்டு தாலி கட்டிய கிழவன் இறந்ததாலே; வாழ்வு கருகிற்றே என்ற வேதனையால்.

விதியடி அம்மா விதி பலர் கூறுகிறார்கள். எரியும் கொப்பரையாக உள்ள அவள் மனதிலே எண்ணெய் ஊற்றுகிறார்கள். இந்தக் கிழவனுக்கு சாக்காட்டை நோக்கி நடக்கும் வயோதிகனுக்கு என்னைத் தாரமாக்கினீர்களே தர்மமா? என்று துணிந்து கேட்டுவிட்டாள் ஓர் அறிவழகி.

அது உன் எழுத்தடியம்மா எழுத்து-நீ வந்தவழி-உனக்கு உள்ள விதி-உடனே பதில் கிடைத்துவிடுகிறது.

எலும்பு முறியப் பாடுபடுகிறனே, ஏழையாக வதைகிறேனே என்று ஓலமிடுகிறான் பாட்டாளி. நீ கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்-உடனே பதில் கிடைத்துவிடுகிறது.

கடைவீதிக்குச் செல்கிறோம், கையில் பணத்துடன் கடை வீதி போய்ச் சேருவதற்குள் கடைவீதியிலே உள்ள பண்டங்களே மாறிவிடக்கூடும். விலையும் வித்தியாசமாகி விடக்கூடும்; அது மட்டுமல்ல; எடுத்துச் செல்லும் காசும் செல்லுபடியாகாததாகி விடலாம். குறையக்கூடும்; மறையக் கூடும்! இதிலே எது...எப்போது நேரிடும் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இவற்றில் எதையும் தடுக்கவும் முடியாது என்றால், கடைவீதி செல்பவரின், கருத்தும் காரியமும் என்ன ஆகும்? இந்நாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு. வாழ்க்கைச் சந்தை இதுபோலவே அமைந்துவிடுகிறது.

முயற்சி பலனளிக்காதபோது, திட்டம் தகர்ந்துவிடும்போது, நோக்கம் ஈடேறாதபோது, ஏன் முயற்சி பலிக்கவில்லை; திட்டம் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை. நமது கணக்கு ஏன் பொய்த்துப் போயிற்று! காரணம் என்ன என்று கண்டுபிடிக்க, ஆராய்ச்சி செய்ய, புதிய முயற்சி செய்ய, திருத்தம் தர, இந்த விதி எனும் தத்துவம் மனிதனை விடுவதில்லை. எவ்வளவு பாடுபட்டோம், கடைசியில் பலிக்கவில்லை-நமது விதி அப்படி என்று எண்ணி ஏங்க வைக்கிறது அவனுடைய திறமையும் தூங்க ஆரம்பிக்கிறது. துயரம் எழுகிறது-அப்போது புராண இதிகாச ஏடுகளிலிருந்து அவனுக்குக் கதைகள் படித்துக் காட்டப்படுகிறது.

இந்த விதியை வெல்ல, அல்லது முன்கூட்டியே தெரிந்து கொள்ள மாற்ற. திருத்த, ஏதாவது செய்யலாமா என்ற ஆசை கிளம்பலாயிற்று. அதனைப் பூசாரி சோதிடர்கள், மாந்திரீகர்கள் என்போர் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் வாழ்வு நடத்தபிறகு அவர்கள் அந்தவாழ்விலேகிடைக்கும்சுகத்தை இழக்க மனமின்றி

விதியை மக்கள் நம்புவதற்காக,மேலும் மேலும்கற்பனை கதைகளைக் கட்டிவிடலாயினர். கடவுளின்மீது ஆணை யிட்டு எதையும் பேசினர் - ஏழை ஏமாளியானான்.

விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று வீம்பு பேசும் மனிதர்காள்! நான்முகன் ஒரு சிரம் இழந்தது எதனால்? விதியால். அவர் நான்மறை தந்தவராயிற்றே, 'அவரால் முடிந்ததா விதியைத் தடுக்க? சிரத்தைக் கொய்த சிவனாரால்வது முடிந்ததா விதியைத் தடுக்க? அவர் பிச்சை எடுத்தார், கையில் சிரத்தைக் கொண்டு' என்று கதைகள் கட்டினர். வழுக்கு நிலத்தில் தவறிக் கீழே விழுந்து கால் முறிந்தவன், மீண்டும் அந்த வழுக்கு நிலத்திலே நடக்க ஆரம்பித்து மறுபடியும் மறுபடியும் வீழ்வது போலாயினர் பாமர மக்கள்.

ஆனால் உலகிலே, மிகமிகச் சிறுதொகையினர் பேரறிஞர்கள் - சீர்திருத்தக் கருத்தினர் - உலகைத் திருத்தும் உத்தமர்கள், சித்தத்தைச் சிறையிட மறுத் தனர். சிந்திக்கத் தொடங்கினர். புத்தம் புதிய உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்துக் கூறினர். உலகின் உருவம், இயல்பு, எண்ணம், ஏற்பாடு எல்லாம் மாற ஆரம்பித்தன தட்டை உலகு உருண்டை ஆயிற்று. மேல் ஏழு கீழ் ஏழு லோகம் என்பது வெறும் கட்டுக் கதை என்பது விளங்கலாயிற்று. சூரிய - சந்திர தேவன் இந்திர தேவன், வாயு, வருணன், அக்கினி, என்ற தேவர்களெல்லாம் குடியிருந்து கொண்டு, குதூகலமாக ஆடிப்பாடிக் கொண்டு அரணங்குகளாம் அரம்பை ஊர்வசி ஆகியோர் புடைசூழ வீற்றிருக்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் சுவைமிக்க கற்பனைகள் என்பது தெரியலாயிற்று. கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்த அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கவும், கருத்துக்கு எட்டாதிருந்த கருவிகளை அமைக்கவும் முடிந்தது. பஞ்சாங்கத்துக்குப் பக்கத்திலே, அட்லாஸ் வந்து சேர்ந்தது, வெற்றி சிறப்புடன்.

''உலக அறிஞர்கள் பரப்பிய அறிவொளியினால் பழமை மூடுபனி விலக ஆரம்பித்துவிட்டது. நாட்டின் நிலையை மாற்றியமைக்கும் மாவீரர்கள்,சமுதாயத்தின் நிலையைத் திருத்தும் தீரர்கள், அறிவுப் புரட்சியை நடத்திக் காட்டும் ஆற்றல் மிக்கோர் தோன்றலாயினர்' என்று எழுதிய எழுத்து பலப்பல நாடுகளிலே அழித்

தெழுதப்பட்டது அதனால் அல்ல; ஆற்றல் மிக்க வீரர் களால், பிறகு இங்கும் என்று தீருமோ விதிக்கு அடிமை தனம், என்ற விசாரமாவது எப்படித் தோன்றாமலிருக் கலாம்.

விதிக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் நிலை நிச்சயமாக நாம் எதிர்ப்பார்ப்பதைவிட, விரைவில் ஒழியத்தான் போகிறது. அசைவும் ஆட்டமும் கொடுத்துவிட்டது.

இப்போது மட்டும், இந்நாட்டு எழுத்தாளரும், பேச்சாளரும், இசைவாணரும், படப்பிடிப்பாளரும்— அறிவுத்துறைக்குத் துரோகம் இழைக்காமல், மீண்டும் மீண்டும் விதிக்கு அடிமையாகும் வேதனைக்கு எரு இடாமல், அதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள கற்பனைக் கதை களைக் கருத்துக்களைப் பரப்பாமல் - விதிபற்றிய எண்ணத்தை விடவேண்டிய அவசியத்தை, விதிக்கு அடிமைப்படாமல் இருந்தால், எவ்வளவு நலன் நாட் டுக்குக் கிடைக்குமென்பதை, விதியை நம்பி, ஏழை எப்படி ஏமாளியாகிறான் என்பதை; எத்தன் எப்படி வஞ்சிக்கிறான் என்பதை விளக்கத் தமது அறிவையும் திறமையையும் ஒரு பத்து வருஷ காலத்துக்குப் பயன் படுத்த முன் வந்தால் நிச்சயமாக உறுதியாகக் கூற லாம், விதிக்கு அடிமைத்தனம் ஒழிந்தே தீரும் என்று.

விதி ஒன்றும் சப்மரைன், டார்பிடோ விமானம் விஷப்புகை வெடிகுண்டு இவைகளைப் போன்ற படைக் கலங்களைக் கொண்டு இல்லை. அப்படிப்பட்ட படைக் கலங்களைக் கொண்டு ஒரு ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட நமக்கு, இந்த நாளில் சாதாரண ஏடுகள்...அதிலும் காலமெனும் செல்லரித்த ஏடுகள், அவைகளிலே காணப்படும் கருத்துக்குக் குழப்பம் தரும் கற்பனைகளை நம்பிப் பிழைக்கும் கபடர்கள், ஆகிய விதிக்கு அடிமைத்தனம் என்னும் பழமையை முறியடிப்பது முடியாத காரியமல்ல, ஒரு பலமான தாக்குதல் அறிவுப்பணி புரியும் பலரும் கொண்ட ஒரு கூட்டுப்படையினால் ஒரு அறப்போர்-ஒரு தன்னலமற்ற முயற்சி எடுத்தால் நமது நாட்களிலேயே மக்கள் வாழ்விலே நஞ்சு கலக்கும் இந்த அடிமைத் தளையை வீழ்த்த முடியும் - புதுவாழ்வு மலரமுடியும். செய்வோமா?

12. ஸ்தாபன ஐக்கியம்

உலக அரங்கில் மிக முக்கியமானதாகவும், பலருடைய மனதை மருட்டக்கூடியதாகவும், தொழிலாளர் பிரச்சினை வளர்ந்துவிட்டது, நீதியையும் நேர்மையையும், சமுதாயத்தில் அமைதியையும் சுபீட்சத்தையும் விரும்பும் எவரும் தொழிலாளர் பிரச்சினையை அலட்சியப்படுத்திவிடவோ அல்லது அடக்குமுறையால் அழித்துவிடக் கூடுமென்றோ எண்ண முடியாது. பிரச்சினை நாளுக்கு நாள் வலுத்துக் கொண்டும், புதுப்புது உருவங்களைக் காட்டிக் கொண்டும் இருக்குமே ஒழிய தானாகமங்கிவிடவும் செய்யாது, தாக்குதலால் தகர்ந்துபோயும்விடாது பொதுஅறிவும், ஜனநாயக உணர்ச்சியும் வளர வளர, பிரச்சினை பலம் பெற்றுக் கொண்டுதான் வரும். எனவே தொழிலாளர் ஸ்தாபனம் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியது. பொறுப்புள்ள யாருக்கும் அவசியமானதாகிவிட்டது. ஸ்தாபன ரீதியாகப் பிரச்சினைகளைக் கவனித்து, முடிவு செய்யும் எண்ணமும் ஏற்பாடும், இப்போது எங்கும் பரவிவிட்டது. எந்த ஸ்தாபனமும், ஐக்கியத்தை, ஒற்றுமையைக் கொண்டதாக இருந்தால் மட்டுமே வலிவுடன் விளங்கும் பயன் விளையும். ஆகவே ஸ்தாபனஐக்கியத்தைக் கவனித்தாக வேண்டும்.

ஸ்தாபனம் அதாவது அமைப்புபலருடையஎண்ணங்களைத் திரட்டி, பலருடைய சக்திகளை ஒருங்கு சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொது இடம்-ஓர் பாசறை. பாசறையிலே, பலவிதமான போர்க்கருவிகளும் வீரர்களும் தேவை-கருவிகளின் எண்ணிக்கையும் வகையும் வளர்ந்து கொண்டு இருக்கவேண்டும்-பாசறையின் உபயோகம் அதிகப்பட வேண்டுமானால்-'வாளை மட்டும் போரெனக் குவித்து வைத்துக்கொண்டு, கேடயம் தேடாமல் இருப்பதோ, விற்களைக் குன்றெனக் குவித்துக் கொண்டு அம்புகள் இல்லாமலிருப்பதோ, துப்பாக்கிகளைக் கிடங்குகளில் குவித்து வைத்துக் கொண்டு வெடிமருந்து தேடாமலிருந்துவிடுவதோ, இவை யாவும் ஒழுங்காகவும் தேவைக்கேற்ற

அளவும் இருந்து இவைகளைத்திறம்பட உபயோக்கும் ஆற்றலுள்ள வீரர்கள் இல்லாதிருப்பதோ, வீரர்கள் இருந்தும் இவர்களை நடத்திச் செல்லும், படைத் தலைவன் இல்லாதிருந்தால், பாசறை இருந்து என்ன பயன்? அழகிய சிலைபோல இருக்குமே தவிர பயன் தரும் மனிதராக இருக்க முடியாது.

ஸ்தாபனம் ஒரு சில குறிப்பிட்ட கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டப்படுகிறபோது, அந்த ஸ்தாபனத்தின் பலம், அந்தக் கொள்கைகள் வெற்றி பெற அந்த ஸ்தாபனம் ஆற்றல் பெறுவதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. கொள்கைகள் ஏற்படுவதே, உள்ள குறைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கோ நிலைமைகளை மாற்றி அமைப்பதற்கோ, புதியதோர் நலனைக் காண்பதற்கோ தான். தொழிலாளர்களின் ஸ்தாபனம் சில அடிப்படைக் கொள்கைகளின் மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்றால் தொழிலாளர்களின்சிலபல குறைபாடுகளை நீக்கிக்கொள்வதற்குத்தான்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, தொழில் முறை மாறிவிட்டது உலகிலே அதற்கு முன்பு எந்த நாட்டிலும் குடிசைத் தொழில் முறையில், தேவைக்காக மட்டும் பொருளை உற்பத்தி செய்துகொள்வதுமட்டுமே இருந்து வந்தது, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின்போது, தொழிற்புரட்சி ஏற்பட்டு, குடிசைத் தொழில் முறை மாறி, யந்திரத் தொழில் முறையும், ஒரு சிலர் பலரை வேலைக்கமர்த்தி, தொழில் நடத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்கி, பண்டங்களை விற்று இலாபம் பெறுவதுமான முறை வளர்ந்தது இதனால் ஓரிடத்தில் ஏராளமானவர் கூடித் தொழில் செய்யும் முறையும், அந்தத் தொழிலின் இலாபம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் கூலிபோக மீதமிருக்கும் பகுதி வேறிடம் போவதும், தொழிலாளர்களுக்கு விளங்கலாயிற்று. இந்த விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டதும் தொழிலாளர்கள் முதலில் தங்கள் விதி.வினை, முதலாளிகளின் புண்ணியம் ஆகியவற்றைப் பற்றி எண்ணி, தங்கள் மனதுக்கு ஆறுதலைத் தேடிக் கொண்டதுடன், பயபக்தியுடன் நடந்து வந்தால் தங்களுக்கும் ஆண்டவனின் அருள் கிடைக்கும் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தனர், சிலர் தங்கள் காய்ந்த வயிற்றையும், கடமை உணர்ச்சியுடன் தாங்கள் பாடுபடு

வதையும் எடுத்துக் காட்டி, தொழில் அமைத்தவர்களின் நல்லுணர்ச்சிக்கும், தயாள குணத்திற்கும் மனுப் போட்டு, அதனால் தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றனர். இந்த முறை நெடுநாட்களுக்குப் பயன் தரவில்லை. சிலருடைய தயாள குணத்தினால், ஒரு பெரிய கூட்டத்தின் வளர்ந்துவரும் தொல்லைகளைப் போக்கிவிட முடியாது. இதனால் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையிலேயும், குறிப்பிடத்தக்க வளம் உண்டாகவில்லை. வறுமை கொட்டலாயிற்று. வாட்டம் அதிகரித்தது. அப்போது, தொழில்முறை மாறி, பண்ட உற்பத்தி அதிகரித்து செல்வம் கொழித்ததால் வாழ்க்கை வசதிகள் அதிகமாகி. நாகரிகம் மேலோங்கிவிட்டது. நாகரிகத்தின் முழுப்பயனை ஒரு சிலர் அடைய அந்த நாகரிகத்தின் அடிப்படைக்கு அரணாக அமைந்திருந்த பெரும்பாலானவர்கள் அந்த நாகரிகத்தின் பயனை அனுபவிக்காமலிருந்தபோது அவர்கள் மனத்திலே ஓர் அதிர்ச்சி ஓர் குமுறல், ஏற்பட்டது. தங்கள் நிலை மோசமாகிற நேரத்திலே தங்கள் உழைப்பின் விளைவாக ஏற்பட்ட வாழ்க்கை வசதிகளில் துளியும் தங்களுக்குக் கிடைக்காதது அவர்கள் மனத்திலே, ஓர் அணைக்க முடியாத தீயை உண்டாக்கிற்று. சேகரித்த தேனை இழந்துவிடும் வண்டுகளாகத் தமது வாழ்க்கை இருப்பதை அறிந்தனர். மனம் நொந்தனர். குறைகளைப் பற்றி ஒருவருககொருவர் பேசினர்; ஒவ்வோர் நாளும் பேசினர்; கூடிக்கூடிப் பேசினர்.

''என்னதான் இதற்குப் பரிகாரம்?
பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்
அவர் மனம் இளகாமலா போகும்?
ஆண்டவன் அருள் கிடைக்கவேண்டும்;
அவர் நம்மைக் கைவிடமாட்டார்''

என்று துவக்கப்பட்ட உரையாடல், கொஞ்ச காலத்தில்

''எத்தனை முறை கேட்பது?
எவ்வளவு கெஞ்சிக் கெஞ்சிக்கேட்பது?

ஏழைக்கு இரங்காதவனும் ஒரு மனிதனா?
அவன் மனம், கல்லா இரும்பா?
கொஞ்சமாவது ஈவு இரக்கம் இருக்கிறதா?''

என்று மாறி,

''இப்போது முடியாதாம்!
இலாபம் இல்லையாம், முன்போல்''

என்று பேச்சு மறுபடியும் மாறி

''நமது உழைப்பினால் கொழுத்தான்;
இலாபம் மலைபோலக் குவிந்திருக்கிறது;
நாம் வாடுகிறோம் வறுமையால்;
அவன் அரச போகத்தில் இருக்கிறான்;
நமது உழைப்புத் தரும் இலாபத்தால்தானே
அவனுடைய நிலை கோடீஸ்வரன்
என்று கூறும்படி இருக்கிறது''

என்று, பேச்சு கொஞ்சம் முடுக்காகிவிட்டது.

''கந்தன் கேட்டானாம் கால் ரூபாயாவது
அதிகம் தேவை; கூலியைக் கொஞ்சம்
உயர்த்துங்கள் என்று முடியாது என்று
சொல்லிவிட்டாராம்''

முத்தன் பேசச் சென்றானாம் முகத்தைக் கடுப்பாக வைத்துக் கொண்டு எதுவும் பேச முடியாது போ, என்று சொன்னாராம்.

முனியன் உள்ளே நுழைந்தபோது, நாயை அவன் மீது ஏவினார்களாம் என்று உரையாடல் வளர்ந்து கடைசியில் கந்தனும் முனியனும், முத்தனும் காத்தானும், இப்படி நாம் தனித்தனியே நமது குறைகளை எடுத்துக் கூறிப் பரிகாரம் தேடிப் பயனில்லை. தனித்தனியே பேரய்ப்பேசியும் பயனில்லை. நாமெல்லாரும் பொதுவாக, நமக்குள்ள குறைகளைக் கூறி, மொத்தத்தில் பரிகாரம் தேடவேண்டும். அதுதான் சரியான வழி என்று முடிவு செய்தனர். ஸ்தாபனங்கள் தோன்றின.

இந்த முடிவுக்குத் தொழிலாளர்கள் வந்து சேர ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டுக் காலம் பிடித்தது.

ஆகவே, குறைகளை உணர்ந்து, அவைகளுக்குக் காரணம் யாவை என்பது பற்றிய விவாதத்திலே ஈடுபட்டு உண்மைக் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து பிறகு அவைகளைப் போக்கிக் கொள்ள தனித்தனியாக முயற்சித்துப் பார்த்து முடியாது போன பிறகு, தொழிலாளர்கள் ஓர் ஸ்தாபன ரீதியாகத் தமது குறைகளைஎடுத்துக் கூறித்தான் பரிகாரம் தேட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். தங்களின் வாழ்க்கை முறையும், தொழில் முறையும் தங்களுக்குள்ள வாழ்க்கை வசதிக்குறைவுகளும், எல்லாத் தொழிலாளருக்கும் ஒரேவிதமானதாக இருக்கக் கண்டு அனைவருக்கும் உள்ளது ஒரே வகை வியாதி என்று தெரிவதால் அனைவரும் ஒரே வகை மருந்து தேட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தினர். இந்தப் பொதுத் தன்மை கெடாதிருக்க, மட்டும் ஸ்தாபனம் அவசியமானது. என்பது மட்டுமல்ல; பயனுள்ளதுமாகும். எனவே, ஸ்தாபன ஐக்கியம் அந்தப் பொது உணர்ச்சி கெடாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டால் தான் முடியும். கந்தன் முருகனுக்கும் சேர்த்துத்தான் நியாயம் கோருகிறான். முத்தன் மூவருக்கும் சேர்த்தே நீதி கேட்கிறான். ஒவ்வொருவரும் மற்ற யாவருக்கும் சேர்த்தே நீதி நியாயம் கேட்கிறார்கள். ஸ்தாபனத்தின் முக்கிய இலட்சணம் இதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. ஸ்தாபனத்தின் மூலம் அதைச் சேர்ந்தவர் அனைவருக்கும் நலன் கிடைக்கிறது என்பது விளக்கமானால்தான், ஸ்தாபனத்திலே ஐக்கிய உணர்ச்சி இருக்கமுடியும்- கந்தனுக்குத் தெரியாமல் முருகனும், முருகன் அறியா வண்ணம் முத்தனும், தனித்தனியே நடவடிக்கை எடுத்தால், ஸ்தாபனம் உடைந்துபடும். பொதுத் தன்மைதான் ஸ்தாபனத்துக்கு அரண்.

இந்தப் பொதுத்தன்மை பலமாக இருக்கவேண்டுமானால் ஸ்தாபனம், மிக மிக நியாயமான கொள்கைகளின்மீது கட்டப்படவேண்டும்.

குடும்பம் முதற்கொண்டு, கோலோச்சும் சர்க்கார் வரையில் ஸ்தாபனங்கள்தான்—ஒருவகைப் பொதுத் தன்மை-பொதுவான பணிகள் அனைவரையும் கட்டுப் படுத்தும் பொதுவான பொறுப்புகள், பலன்கள் இவை களில் உண்டு. இதிலே எதுகெடினும், ஸ்தாபனத்தின் ஐக்கியம் நிச்சயமாகக் கெட்டுவிடும்—அண்ணன் அறி யாதபடி தம்பி செலவிடும் பத்துரூபாய்... அண்ணன் தம்பி என்றபாசத்தால்சில நாட்களுக்குக் குடும்பத்தை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காமலிருக்கும்— ஆனால், சில காலத்துக்குத்தான்—எப்போதுமல்ல. தம்பியின் பழக் கமே அண்ணன் அறியாவண்ணம் தன்னலத்துக்காக நடந்துகொள்வது என்றாகிவிட்டால் குடும்பக் கட்டுப் பாட்டை நிலைநிறுத்த, எத்தனைவிதமான பந்தம் பாசம் பேசியும். பழைய கதைகளைச் சொல்லியும், இராமனையும் இலட்சுமணனையும் துணைக்கு அழைத் தும் முடியாததாகி விடும். குடும்பம், பிளவுறும்; பிரியும் அண்ணன் தம்பிக்குள்ளாக ஒரு குடும்பத்திலேயே இந்த நிலை என்றால். ஒரு ஸ்தாபனத்தில் தலைவ ருக்கும் துணைத்தலைவருக்கும் அல்லது தலைவருக்கும், ஸ்தாபனத்தில் மற்ற ஐக்கிய உறுப்பினருக்குமிடையே, கடைசி வரையில் பாசம் ஒன்றை மட்டும் கொண்டு, அன்பு உண்டாக்கி ஸ்தாபனத்தை உடையாதபடி பார்த்துக் கொள்ளமுடியாது. அமைப்புகளின் ஒற்றுமை அதனைச் சார்ந்தவர் அனைவரும் ஒரே நோக்கம் கொண்டு, ஒரே வகையான குறிப்பிட்ட கொள்கைக் காக பாடுபடுபவர் என்பதைத்தான் பொறுத்திருக் கிறது. இந்த ஒற்றுமையும் போலியானதாக இருக்கக் கூடாது. இருப்பின் மிக மிகச் சாதாரணச் சங்கடமும் ஸதாபனத்துக்குப் பெரியதோர் இடையூறாகிவிடும்.

ஸ்தாபனம் ஏற்படச்செய்வதற்குக் கொள்கைகள் தேவை என்பது, கட்டடம் கட்டுவதற்கு அதற்குரிய சாமான்கள் தேவை என்பதுபோன்றது கட்டடம் அமைக் கும்கடினமானகாரியத்துக்கு அதற்கானதிறமைவாய்ந்த

கட்டட வேலைக்காரர் தேவைப்படுவது போலச் சில குறிப்பிட்ட கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு ஸ்தாபனத்தை அமைக்க, திறனும் உறுதியும் கொண்ட அமைப்பாளர் தேவை. அந்த அமைப்பாளருக்கு, தாம் எந்தக் கொள்கைகளை அடிப் படையாகக் கொள்வது என்று கண்டறியும் திறனும் கட்டடக் கட்டுக்கோப்பு முறையிலே, ஸ்தாபனம் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமு நிச்சயமாகத் தேவை. வலுவுள்ள இரும்பு கா்டர்களும் வகை வகையான மரச் சாமான்களும், உயர்தரமான சிமிட்டியும், அழகான பித்தளைக் குமிழ்களும், அரைத்தெடுத்த சுண்ணாம்புக் குழையலும் தேவை. ஆனால் இவைகளை எங்கெங்கு எந்தெந்த அளவில், எந்தெந்த முறையில் உபயோகித்தால் கட்டடத்தின் கட்டுக்கோப்பு சிறந்த முறையிலும், உறுதியும் பயனும் மிகுந்த முறையிலும் இருக்கும் என்பதை அறிந்து அமைக்கும் அமைப்பாளர்கள் தேவை —அவர்களால்தான் ஸ்தாபனங்கள் நல்ல முறையிலே அமையும். அமைந்த பிறகும் கட்டுக்கோப்பு கெடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளும் திறம்இருக்கவேண்டும்—அக்கறையும் இருக்க வேண்டும்.

பெரியதோர் மாளிகையில், ஒரு சிறிய ஜன்னல் அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல-அந்த ஜன்னல் இல்லாமற் போனாலும், மாளிகை இருக்கத்தான் செய்யும். அடிப் படையும் குறுக்குச் சுவரும், மேலே அமைப்பும் சரியாக இருக்குமட்டும், ஜன்னல் இருந்தாலும் எடுபட்டாலும், கெட்டாலும் மாளிகைக்கு ஒருசேதமுமில்லை. ஆனாலும் மாளிகையிலே அக்கறையுள்ளவர்கள் அந்தச் சிறு ஜன்னலைக் கூடத்தான் கவனித்துக் கொள்வார்கள் - கெடாதபடி ஜன்னலை மட்டுமல்ல, அதன் கம்பிகளிலே ஒன்று கெட்டாலும் கவலைப்படுவர். ஏனெனில் ஜன்னலின் கம்பி கெட்டு, பிறகு அது எடுபட்டு, அதன் பலனாக ஜன்னல் கெட்டு; கள்ளனோ, காற்று மழையோ, உள்ளே புகுந்து அதன் விளைவாக மாளிகைக்கு நஷ்டமும் கஷ்டமும் ஏற்பட்டு வி க்கூடுமே என்ற யூகம், மாளிகைக்காரருக்கு இருக்கும். எனவே,

அவர் ஜன்னலின் கம்பி, மாளிகையின் அடிப்படை அல்ல என்ற போதிலும், அதனையும்தான் அக்கறையுடன் கவனித்துக் கொள்வார்; ஸ்தாபனங்களிலும் இதுபோலத் தான். தொழில் ஸ்தாபனங்களின் ஐக்கியமும் பலமும் கெடாதிருக்க வேண்டுமானால், ஜன்னல் கம்பியையும் ஜாக்கிரதையுடன் கவனிக்கும் மாளிகைக்காரரைப் போல ஸ்தாபனத்தின் சகல உறுப்பினரையும் கவனித்துக் கட்டுக்கோப்புக் கெடாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி முறையாகக் கவனியாததால் தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களிலே, ஒற்றுமைக் குறைவு ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக, அதனுடைய போரிடும் சக்தி சிதறி விட்டதுண்டு. பெரிய மரங்களை மாளிகை மண்டபத்துக்கு தூண்களாக அமைத்து விட்டால் மட்டும் போதாது. மிகமிகச் சாதாரண செல், மரத்திலே சிறு துளைகளிலே புகுந்து கொள்ளாதபடியும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் - செல் அரிக்க ஆரம்பித்தால் செம்மரமும் சரி, எம்மரமும் சரி கெடும். அதனுடன் ஸ்தாபனமும் கெடும், தாங்கும் சக்தி இரண்டும் ஒருசேர ஒரு ஸ்தாபனத்துக்குத் தேவை. அதற்கேற்ற வகையில் அந்த அமைப்பு இருக்க வேண்டும். இருக்கவேண்டுமானால், இருவகை சக்திகளையும் திரட்டவும், திரட்டியதை உபயோகிக்கவும் ஏற்ற தகுதி படைத்தவர்கள் ஸ்தாபனத்தில் இருக்கவேண்டும். ஒருவர் இருப்பது மற்றவருக்கு வலிவு, என்ற எண்ணம் குன்றாது குறையாது இருக்க வேண்டும். அந்த எண்ணத்தாலேயே ஸ்தாபனத்தின் ஐக்கியத்தைக் குன்றாமல், காப்பாற்ற முடியும். கொள்கைகள், நிலைமைகள் மாற்றமடையும் போது, ஸ்தாபன ஐக்கியத்துக்கு, ஆபத்து நேரிடக் கூடும். அதுபோலவே, ஸ்தாபனத்தில் நடைமுறையின் போது யார், எதைச் செய்வது, எது எப்படிச் செய்யப் படவேண்டும் என்ற பிரச்சினைகள் கிளம்பி, அதன் பயனாக ஸ்தாபன ஐக்கியம் கெடுவதுண்டு. ஆனால், அடிப்படை பலமாக இருந்தால்மாளிகைகெடாதிருப்பது போலக் கொள்கை பலமிருந்தால் ஸ்தாபனம் கெடாது. ஆனால், அதற்காக ஸ்தாபனத்தின் ஐக்கியம் கெட்டு

விடத்தக்க நிலைமைகள் ஏற்படும்போது, அக்கறையற்று இருந்துவிடவும் கூடாது. தொழிலாளர் ஸ்தாபனம் மனக்குறையின் மீதும், அதனால் இயற்கையாக ஏற்படக் கூடிய ஆத்திரத்தின் மீதும், ஏற்பட்டு விடுவது உண்டு. இவை சரியான அடிப்படை அல்ல. வாழ்வதற்கு உழைக்கிறோம். ஆனால் வாழ்வு இல்லை. உழைக்காது வாழ்கிறார். அந்த வாழ்வுக்குத் தங்கு தடை இல்லை. வாழ்வோம் அனைவரும்-வாழ உழைப்போம்-ஒருவர் உழைப்பின்மீது மற்றொருவரின் வாழ்வு அமைக்கப்படும் அநீதியை ஒழிப்போம் என்ற அடிப்படைகளின் மீது கட்டப்பட்டுள்ள தொழில் ஸ்தாபனங்கள் அந்த உன்னதமான இலட்சியம் ஈடேற வேண்டும் என்ற பெருநோக்கத்தை உறுதுணையாகக் கொண்டு ஸ்தாபனத்தின் நடைமுறை வேலையில், உறுப்பினர்களுகுள் உள்ளக்கொதிப்போ, கசப்போ ஏற்படாத வகையிலும், இன்னார் செய்கிற காரியம் இன்னாருக்குச் சரி என்று படவில்லை என்ற நிலை ஏற்படாத வகையிலும் ஸ்தாபனத்தின் வேலைகளில் அவரவர்களுக்கு அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ற - ஆனால் ஸ்தாபனத்தின் மூலக் கொள்கைக்கு ஊறு நேரிடாத முறையில், பணி உண்டு என்ற முறையில் ஸ்தாபனத்தை நடத்திச் சென்றால், ஸ்தாபனத்தின் ஐக்கியம் கெடாது. பலனும் நிச்சயம் விளையும். ஸ்தாபனத்தின் பலம் வளரும்போது ஏற்படும் அல்லலைவிட, ஸ்தாபனத் ன் பலம் வளர்ந்த பிறகு ஏற்படும் அல்லல் அதிகம் - ஸ்தாபனம் வளரும் போது இருக்கும் ஸ்தாபன ஐக்கியம், ஸ்தாபனம் நன்றாக வளர்ந்த பிறகு, ஓரளவு ஆபத்துக்குள் சிக்கி விடக்கூடும் - வளர்ந்துள்ள பலத்தைக் கொண்டு என்ன செய்வது? எவ்விதம் அதைச் செய்வது? யாரைக் கொண்டு செய்வது? எப்போது செய்வது? என்ற பிரச்சினைகள், ஸ்தாபனத்தின் பலம் வளர்ந்த பிறகு ஏற்படும். ஐக்கியத்துக்கு ஆபத்து அதனால் வரக் கூடும். அந்த நெருக்கடியான நேரத்திலெல்லாம், ஸ்தாபனத்தின் மூலக்கருத்துக்கே முதலிடம் தரப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் ஸ்தாபனம் சிதையாமலி

ருக்கும் ஸ்தாபன ஐக்கியம், ஒருமுறை பாடுபட்டுச் சாதித்துவிட்டு அதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, இனிக் கவலையில்லை என்று இருந்துவிடக் கூடிய ஒரு சம்பவமல்ல. எப்போதும் விழிப்போடு இருந்து கொண்டு, அவ்வப்போது பழுதுபார்த்துக் கொண்டு எந்தச் சமயத்திலும் மூலக்கருத்து கெடாத படியும் கவனித்துக்கொண்டு இருந்தால் மட்டுமே காப்பாற்றக்கூடிய, ஓர் அற்புதமான ஜீவசக்தி ஸ்தாபனத்தின் பலமும் பயனும், அதன் ஐக்கியத்தை- ஒற்றுமை உணர்ச்சியைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. வீணை உயர்தரமானதால், அதன் வித்துவானும் தேர்ந்தவர் தான். ஆனால் ஒரு நரம்பு மட்டும் ஓரிடத்தில் தளர்ந்து இருக்கிறது என்றால், வீணையின் நாதமும் கெடும்; வித்துவானின் இசையும் பாழ்படும். ஸ்தாபனத்தின் ஐக்கியம் சங்கீதத்துக்கும் உள்ள சுருதி ஞானத்தைப் போன்றது. மிக மிக ஜாக்கிரதையாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம்.

O-:-O

40